

IRINA BINDER

Fluturi

volumul 3

Părerii de la cititori

„Romanul *Fluturi* mi-a vindecat sufletul de ură, de neîncredere, de nesiguranță și de lipsă de stimă de sine. Mulțumesc!”

— *Marius Constantin*

„Într-o perioadă foarte grea din viața mea, cartea *Fluturi* mi-a fost prietena de care am avut nevoie, care mi-a oferit răspunsuri la frământările mele și care m-a ajutat să schimb ceea ce mă ținea departe de idealurile mele. M-a marcat foarte mult această carte scrisă cu atâta sensibilitate, gingășie și profunzime!”

— *Maria Viduț*

„Cartea *Fluturi* mi-a fost recomandată de un preot care mi-a mărturisit că a plâns de câteva ori în timp ce a citit-o. Citind textul, am judecat aspru personajul, dar povestea în sine m-a învățat să nu mai judec niciodată pe nimeni, fiindcă nu cunoaștem niciodată trăirile unui om și nici conjuncturile care l-au determinat să facă anumite alegeri.”

— *Mariana Stroe*

„Din cartea *Fluturi* am învățat că nici măcar cei mai buni oameni nu trebuie să fie perfecți și că imperfecțiunea unora ajută la perfecționarea altora. Felicitări pentru o carte scrisă atât de sensibil și de realist!”

— *Gabriela Adam*

Părerii de la cititori

„Dragă Irina, mama mea, care avea o bibliotecă impresionantă, ținea cartea ta pe noptieră. Știind că ea devora cărțile, am întrebat-o dacă n-a terminat cartea și mi-a spus că a citit-o în două zile, dar o ține la îndemână să recitească din ea atunci când i se face dor de personaje. Mi s-a părut bizar atunci. Azi mama mea nu mai este, iar eu citesc din cartea ta când mi se face dor de draga mea mamă. Îți mulțumesc pentru că i-ai atins inima atât de frumos mamei mele! Voiam să știu că o femeie care a suferit foarte mult în ultimii ani de viață te-a iubit!”

— *Ilinca T.*

„Am aflat despre cartea *Fluturi* la un seminar, unde a fost menționată de către un psiholog care ne-a spus despre impactul pozitiv pe care-l are asupra oamenilor. Am citit-o și abia la sfârșit am înțeles de ce acel psiholog ne-a recomandat tocmai un roman. Impactul acestei cărți asupra mea a fost devastator. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat să mă descopăr pe mine însămi!”

— *Cornelia Gavrilă*

„Am citit mult și am îndrăgit mulți autori, dar pe tine am ajuns să te iubesc. Îmi doresc să citesc cât mai multe cărți scrise de tine. Scrie, ai un dar aparte de a pătrunde în sufletul și în conștiința omului! Scrie așa cum simți, fără a te lăsa descurajată de critici și de cei incapabili să-ți recunoască talentul! Trăim vremuri în care oamenii au mare nevoie de ceea ce oferi tu atât de frumos.”

— *Daria Taropa*

Copyright © 2012 Irina Binder
Copyright © 2012 Editura For You

Redactare: Carmen Terțiu
Corectura: Ana-Maria Datcu
DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)
Design copertă: Bianca Demian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BINDER, IRINA

Fluturi / Irina Binder. - București : For You, 2012
3 vol.
ISBN 978-606-639-025-5
Vol. 3. - 2016. - ISBN 978-606-639-098-9
159.923.2

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii For You.
Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax: 021/665.62.23;
Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691;
E-mail: foryou@editura-foryou.ro
comenzi@editura-foryou.ro
Website: www.editura-foryou.ro
Facebook: www.facebook.com/Editura-For-You
Instagram: <https://instagram.com/edituraforyou/>
Twitter: <https://twitter.com/EdituraForYou>

Printed in Romania

Vol. 3 - ISBN 978-606-639-098-9

Drina Binder

Fluturi

VOLUMUL 3

EDITURA FOR YOU
București, 2016

*Prietenilor și cititorilor mei,
cu multă dragoste!*

Irina Binder

Istoria unei cărți

Într-o dimineață din toamna anului 2012, la recomandarea unei prietene, doamna Monica Vișan, fondatoarea Editurii For You, a intrat pe blogul unei tinere scriitoare și a citit o parte din romanul autobiografic al acesteia. Până aici, nimic neobișnuit. Doar că, atunci când s-a uitat la ceas, doamna Vișan a văzut că trecuseră vreo 3 ore, când credea că trecuseră doar 30 minute, și ea tot continua să citească.... „Vai! Cât e ceasul! Am atâta treabă de făcut, iar eu stau să citesc pe blog!“ Dar și-a dat imediat seama că și alți cititori ar fi fascinați de povestea aceea captivantă. A pus mâna pe telefon și a sunat-o pe tânăra scriitoare, pe atunci necunoscută, ca să-i propună să-i publice cartea. Tânăra scriitoare se numea Irina Binder, cartea a apărut la mai puțin de o lună de la acel moment, iar restul este, după cum se spune, istorie.

Așa au fost publicate primele două volume ale romanului *Fluturi*. Când a anunțat pe newsletter apariția cărții, în decembrie 2012, Monica Vișan a transmis acest mesaj:

Dragii noștri cititori,

Cu ocazia Crăciunului, Editura For You vă aduce o surpriză cum nici nu vă așteptați: o carte cu totul deosebită, scrisă de o româncă, Irina Binder, pe care mi-au adus-o îngerii, așa cum îmi place mie să spun – și nu e

o metaforă, ci un adevăr. Irina a ajuns la mine ca prin minune și m-am îndrăgostit imediat de scrierile ei. Am postat ceva și pe site și, încă de atunci, am văzut ce succes a avut. Cartea este o poveste de dragoste, dar implicațiile ei sunt profunde și de mare valoare spirituală. Ca să aveți o idee, vă spun că nu am putut să mă opresc din citit până ce nu am terminat-o – și sunt convinsă că așa se va întâmpla și în cazul vostru.

Vă doresc lectură plăcută! Mai jos aveți cele două texte care apar pe ultima copertă a fiecărui volum.

*Cu drag,
Monica și Irina*

În cei trei ani și jumătate de la apariție, *Fluturi* a lăsat puțină lume indiferentă. Criticată de unii, puțini la număr, adorată de alții, cei mai mulți, cartea a devenit rapid un fenomen, atrăgând un public numeros prin sinceritate, realism, prin conturarea unor personaje în care ne regăsim, la un moment dat, fiecare dintre noi și prin creionarea unei povești de dragoste captivante ce ne prinde imediat în mrejele ei, ținându-ne cu sufletul la gură de la prima până la ultima pagină.

Volum după volum, *Fluturii* și-au făcut loc în bibliotecile românilor și, mai ales, în sufletelor lor. Cartea s-a bucurat de mare succes în rândul tinerelor cititoare, dând naștere unui fenomen pe care puțină lume l-ar fi intuit în momentul publicării: redeşptarea gustului pentru lectură la liceeni, aspect confirmat de foarte multe cadre didactice. Deși părea că publicul-țintă al *Fluturilor* este cel feminin, mesajele încurajatoare primite din partea cititorilor au arătat că și tinerii domni citesc *Fluturi* – pentru inspirație și pentru a învăța să devină parteneri mai buni pentru iubitele lor.

Cu atâția cititori pasionați, cartea a urcat rapid în topurile vânzărilor, devenind bestseller absolut și ocupând, timp de 3 ani, locul 1 în clasamente. Iar Irina Binder a ajuns în vârful listei celor mai citați scriitori români și a devenit o voce a tinerei generații pe care o ascultă și o respectă mii de oameni. Articolele ei on-line sunt vizualizate de mii de persoane, iar recomandările ei de carte dau tonul lecturilor pentru alte câteva mii. Recent, blogul ei a ajuns la 10 000 000 de vizualizări, ceea ce nu e puțin lucru într-un mediu virtual ce crește exponențial!

Povestea neterminată dintre Irina și Robert, protagoniștii romanului *Fluturi*, a dat naștere unui alt fenomen neașteptat: crearea unui val de enorm de dorință, în rândul cititorilor, de a cunoaște continuarea acestei povești de iubire. În ultimii doi ani, autoarea și Editura For You au fost asaltate cu mii de mesaje prin care se cerea insistent apariția unui al treilea volum. Cu fiecare întrebare primită și cu fiecare nou cititor care dorea să afle deznodământul relației dintre cele două personaje, ne-am apropiat, încetul cu încetul, de acest moment – publicarea volumului 3, ultimul, din romanul *Fluturi*, de Irina Binder, pe care avem bucuria să vi-l prezentăm acum. Deși inițial nu s-a luat în considerare publicarea volumului de față – dată fiind experiența altui roman celebru din literatura universală, *Pe aripile vântului* –, am înțeles că, dacă Irina Binder refuză să scrie ea însăși continuarea, așa cum a făcut Margaret Mitchell în timpul vieții, se va găsi probabil o Alexandra Ripley care să răspundă presiunilor publicului și să scrie ea o continuare a poveștii de dragoste dintre Irina și Robert.

Întrucât știm că sunteți nerăbdători să devorați paginile ce urmează, vă mai spunem doar că apariția volumului 3 din *Fluturi* coincide și cu reeditarea primelor două volume, într-o ediție revizuită și completată cu mărturiile cititorilor.

Publicului nostru fidel și grupului imens de susținere creat în jurul *Fluturilor* și Irinei Binder le suntem recunoscători

pentru votul de încredere, pentru iubire, constanță și apreciere, iar criticilor noștri le mulțumim pentru comentariile lor, deoarece ne ajută să devenim din ce în ce mai buni. Și pe unii, și pe ceilalți îi asigurăm de toată iubirea și prețuirea noastră!

Vă mulțumim tuturor că ne citiți!

Echipa Editurii For You

București

iunie 2016

Oamenii nu ne aparțin – asta aveam eu să învăț în urma experiențelor trăite în ultimii ani. Învățasem că nu ne aparțin nici măcar oamenii pe care îi iubim cel mai mult, cei cărora ne dăruim în totalitate, cei cărora simțim că le aparținem pe vecie. Învățasem că nu ne aparțin nici părinții, nici copiii, nici prietenii. Nimeni.

Cu toate că uneori ne promit că ne vor însoți până la sfârșitul drumului nostru, oamenii au dreptul să ne abandoneze, oriunde pe parcursul lui. Ei ne pot părăsi fără niciun motiv și pot alege alte drumuri, alături de alți oameni. Sau pot muri. Pe neașteptate. Uneori foarte tineri, uneori chiar și copii.

Putem fi abandonați și părăsiți fără niciun preaviz. Unii oameni vor încerca să ni se smulgă din suflete cu o brutalitate greu de înțeles și de suportat. Uneori vor reuși, alteori ne vom încăpățâna să-i păstrăm în sufletele noastre, fiindcă suntem dependenți de ei și fiindcă nu știm să trăim fără ei.

— La ce te gândești? m-a întrebat Simona, așezându-se lângă mine pe pat.

— Mă gândeam că fiecăruia îi va veni rândul să plătească pentru lacrimile plânse de cel pe care l-a rănit.

— Și tu ce lacrimi plătești acum?

— Nu știu. Simo, crezi că știm mereu cine și cât a plâns pentru noi? Oamenii ne pot zâmbi când sunt în fața noastră, iar în singurătate pot plânge amarnic.

Mi-am amintit de un copil, vecin cu mine, cu care mă jucam în copilărie. Era imobilizat într-un scaun cu rotile, din cauza unei operații eșuate. Fără să vreau și fără să-mi dau seama, l-am rănit într-o

zi, dar nu mi-a reproșat niciodată. S-a purtat frumos cu mine și abia după câțiva ani mi-a spus că, atunci când l-am rănit, a plâns zile în șir.

— Habar n-avem cât de fragile sunt sufletele oamenilor! l-am spus Simonei. Uneori, oamenii care par cel mai puternici și mai fericiți sunt, de fapt, cei mai vulnerabili și mai triști. Numai Dumnezeu știe ce e în sufletul fiecăruia.

— Eu cred că nu există niciun Dumnezeu.

— Nu mai spune așa ceva.

— Unde-i Dumnezeu când se întâmplă nenorocirile? Unde e când ai nevoie de el?

— Nu știi pilda aceea cu pașii pe nisip?

— Nu.

— Este despre un om care a visat într-o noapte că se plimba pe o plajă alături de Dumnezeu. Văzând că pe nisip rămăneau două rânduri de pași, a știut că unele erau ale lui și celelalte ale lui Dumnezeu. A privit în urmă la trecutul lui și a observat că, din când în când, pe nisip era doar un rând de urme, nu două. A înțeles atunci că zilele în care pe nisip era imprimat doar un rând de urme de pași au fost zilele cele mai triste și mai grele din viața lui. Atunci l-a reproșat lui Dumnezeu că nu l-a fost alături tot timpul, întrebându-L de ce l-a lăsat singur tocmai atunci când l-a fost cel mai greu. Iar Dumnezeu l-a spus așa: „Zilele în care ai văzut doar un rând de urme de pași pe nisip au fost zilele în care te-am purtat pe brațe.”

— Sună frumos, Irina, dar tot nu cred că există vreun Dumnezeu.

— Nu crezi că există doar pentru că nu l-ai văzut? Ce, iubirea se vede? Bucuria se vede? Tristețea se vede? Nu. Le simți. La fel este și cu Dumnezeu, deși există mii de dovezi că există.

— Ce dovezi?

— Tot ce există pe lumea asta: natura, noi...

— Știința spune că oamenii se trag din maimuțe.

— Serios? Și bananele tot din maimuțe se trag? Cireșele, oile, peștii, elefanții, câinii, pomii, ghioceii - astea tot din maimuțe se trag?

Am zâmbit, iar Simona a zâmbit și ea. A pornit televizorul și și-a așezat perna ca să stea comod.

— Dacă Dumnezeu chiar există, de ce se întâmplă atâtea nenorociri?

— Oamenii fac nenorocirile, dar le place să dea vina pe Dumnezeu. Nu Dumnezeu îi îndeamnă să ucidă, să violeze și să fure răi. Dumnezeu le-a lăsat oamenilor liberul arbitru, iar ei aleg cum se poartă. Nu e Dumnezeu vinovat pentru că oamenii fac alegeri proaste.

— Te-ai gândit vreodată că poate Dumnezeu e inventat de oameni ca să nu se simtă singuri și ca să se simtă protejați de cineva mai puternic decât ei?

— Știi ce cred eu? Că fiecare om descoperă existența lui Dumnezeu atunci când trebuie. De aceea nu voi mai insista să te conving. Va veni momentul când Îl vei căuta. Și Îl vei căuta atunci când vei simți că-ți lipsește.

— Tu când ai simțit că-ți lipsește?

— În orice caz, nu când am fost nefericită sau când am avut necazuri. Nu în momente de disperare. Am simțit că-mi lipsește tocmai într-o perioadă în care eram foarte fericită și împlinită. Aveam tot ce-mi puteam dori, eram foarte iubită și totuși simțeam că-mi lipsea ceva, că eram incompletă. A durat ceva timp să înțeleg că îmi lipsea Dumnezeu.

Câteva clipe, Simona a căzut pe gânduri.

— Vrei să dormi? m-a întrebat. Vrei să facem ceva să mai uiți de supărare? Poate că ar trebui să nu mai recitești scrisoarea acum. Uită de ea măcar câteva zile, până când te mai liniștești.

Am luat scrisoarea pe care mi-o scrisese Luminița și mi-am lipit-o de piept.

— Oare ce a simțit când a scris-o? am întrebat încet.

— Nici nu vreau să-mi imaginez. Era ea puternică, dar nu cred că e ușor să îți lei rămas bun în felul ăsta.

Simțeam o nevoie mistuitoare să-i pot răspunde Luminiței. Atunci realizasem că rămăseseră atât de multe lucruri pe care nu i le spuseseam, lucruri pe care aș fi vrut să le știe.

Ea a fost omul care mă cunoștea cel mai bine; și totuși, erau atât de multe lucruri pe care nu le știa despre mine. Din nevoia de a-i proteja pe cei dragi, le ascundem realitățile vieții noastre, dramele, temerile, răutățile și nedreptățile la care ne supun, uneori, oamenii.

— Simț, știi ce mi se pare stupid?

— Ce?

— Că prietenii își ascund tocmai lucrurile pe care ar trebui să și le spună. Ascundem tocmai acele lucruri pe care prietenii ar trebui să le știe că să ne poată ajuta sau măcar să ne poată fi alinare și sprijin când ne simțim mizerabil, abandonați, singuri, inutili și nelubiți.

— Știi de ce ne ascundem, Irina? Pentru că oamenii au devenit răi și te judecă. Te judecă pentru orice nimic. Te judecă și răspândesc tot ce află despre tine și, de multe ori, mai adaugă și ei ceva răutăți în plus.

— Lumi era o prietenă minunată.

— Da, dar oameni ca Lumi găsești din ce în ce mai rar. I-ai ascuns ceva Luminiței?

— Da, multe. Așa cum i-am ascuns și lui tata. Așa cum îl ascund și mamei. Nu le-am spus durerile mele ca să nu-i încarc, ca să nu-i îngrijorez și ca să nu-l fac să sufere. Am defilat în fața lor cu fericire și am pozat mereu în postura unui om mulțumit.

— Dacă nu le spui celor care te iubesc și în care ai încredere, străinilor nici atât nu merită să le spui. Oricum nu interesează pe nimeni cu adevărat dacă ai necazuri. Nu-i deranjează decât dacă ești fericit.

— Realizez acum că, de fapt, totul e un simulacru. Simulăm prietenia, relațiile fericite, mulțumirea, bunăstarea... Ce aiurea! La ce-ți folosește o prietenă dacă nu știe adevărul despre tine?

— Mie mi-ai ascuns ceva?

— Nu știu, poate că da, dar nimic cu rea intenție. Tu mi-ai ascuns ceva?

— Ți-am ascuns. Dar tot așa, ca să te protejez, nu pentru că n-aș fi avut încredere în tine.

— Până la urmă nu e greșit să avem secrete. Sunt lucruri pe care e mai bine să le știm doar noi, mai ales pe acelea care ne dezvăluie sufletul, care ne dezgolesc de orice acoperire în fața lumii. Altfel ar profita toți de vulnerabilitatea noastră.

— Și e bine să ascundem lucrurile care i-ar face pe ceilalți să sufere.

— Doar dacă asta nu le face vreo nedreptate.

Gândul m-a dus la felul în care oamenii își ascund uneori anumite lucruri pentru a nu-și provoca suferință unul celuilalt. Știam prea bine cum era, deoarece și eu aveam secrete păstrate bine ca să nu rănesc oameni pe care-i lubeam. Mi-am amintit de tata, care-mi ascunsese multe dintre durerile, grijile și temerile lui. Uneori, adulții trăiesc cu impresia că au secrete cu care își protejează copiii, dar habar nu au că și copiii au secrete cu care îl protejează pe el. Eu l-am protejat pe tata de multe ori atunci când am plâns pe ascuns. Pe mama la fel, pentru că, așa cum un adult își dorește un copil senin și fericit, la fel și un copil își dorește părinți liniștiți și fericiți.

— Irina, nu vreau să te supăr acum, dar nu-e milă de Robert, mă înțelegi?

— Milă?

— Da. E un imbecil, dar suferă enorm. Mă duc să văd ce face, te superi?

— Nu. Doar ești și prietena lui.

Simona a ieșit din cameră, iar eu am luat din nou scrisoarea primită de la prietena mea, care tocmai murise. Aveam nevoie disperată de ceva care să-mi aline durerea. Scrisoarea Luminiței mă ajuta să uit pentru puțin timp de faptul că Robert mă dezamăgise, iar supărarea pe Robert mă ajuta să uit puțin de faptul că îmi pierdusem cea mai bună prietenă. Erau două dureri care parcă ar fi concurat care să doară mai tare. *Of, Lumi, câte aș avea să-ți povestesc!*

Mă copleșeau regretele. Îmi reproșam că nu am fost o prietenă suficient de prezentă și de implicată. Moartea ei era o ocazie prielnică pentru a-mi aminti cât de mult am regretat după moartea tatei că nu am făcut mai multe pentru el. Mi-am amintit cum o vecină de-a noastră mi-a spus, după ce a murit tata, că acesta mă aștepta la poartă când venea fiecare tren de la Brașov, sperând că aveam să vin și eu. Mi-l imaginam privind la trecătorii care veneau de la gară, apoi intrând în curte, sperând că voi veni cu următorul tren. Eu îl vizitam doar în weekenduri, fără să mă gândesc cât de greu îmi era să fie singur în casa aceea pustie. Eu îmi luasem zborul și mă bucuram de faptul că descopeream lumea. Acum regretam timpul petrecut cu oameni care n-au însemnat nimic în viața mea și mi-aș fi dorit să mai trăiască tata, ca să-i pot dăruia din timpul meu. Regretam că nu l-am vizitat pe tata mai des, că nu m-am gândit că se simțea singur și abandonat, că nu m-a interesat mai mult ce temeri și ce visuri avea, că nu l-am făcut mai multe bucurii.

Este cumplit să trăiești cu impresia că nu ai făcut destul pentru oamenii care ar fi meritat totul. Acum regretam și tot ceea ce nu făcusem pentru Luminița. Regretam tot ce nu l-am spus – lucruri pe care ar fi trebuit și ar fi meritat să le știe – mai ales sentimentele mele față de ea. Lucrurile nespuse rămân în sufletul omului ca niște poveri.

Oare știa cât o iubeam? Noi ne spuneam mereu „Te iubesc”. Nu încheiam nicio convorbire telefonică fără să ne spunem „Te iubesc”. Uneori, spuneam „Te iubesc” chiar și în loc de „Mulțumesc”.

Spuneam „Te iubesc” în loc de „Sunt fericită”, în loc de „Sunt tristă”, de „Ce bine că ești cu mine” sau în loc de „Ești minunată”.

Ce păcat că oamenii nu prea își spun „Te iubesc”! Părinții copiilor, copiii părinților, frații unul altuia, prietenii unii altora. Unii spun că nu sunt genul care vorbește, ci genul care își arată iubirea prin fapte. Și totuși, nu ezită atunci când au ceva de reproșat. Ce păcat să nu folosești cât de mult poți declarațiile de iubire atunci când le simți! Ce păcat să nu te folosești de cuvinte, dacă tot există pentru a ne exprima sentimentele frumoase! Toți oamenii care simt iubire ar trebui să își declare iubirea mereu, cu orice prilej. Ar trebui să spunem „Te iubesc” în loc de „Bună dimineața”, în loc de „Mulțumesc”, în loc de „Ești minunat”, în loc de „Mâncarea asta este delicioasă”.

Mi-am promis atunci că nu voi mai păstra niciun „Te iubesc” pentru mine. Îl voi spune chiar dacă va fi să-l simt pentru vânzătoarea din piață, pentru asistenta căreia îi va face injectie sau pentru orice om care va trezi în mine sentimentul iubirii.

Luminița îmi spunea că mă iubește în toate cele șapte pagini pe care mi le scrisese înainte să moară.

Să știi că există și ceva ce nu-mi place la tine: că uiți uneori cât ești de minunată. Și o să-ți amintesc eu acum cine este Irina, chiar dacă știu că, exact în momentul acesta în care citești scrisoarea, ai deschis ochii larg și ai strâns buzele.

Mi-o imaginam zâmbind, fiindcă ar fi zâmbit scriind acele cuvinte. Am citit mai departe.

Irina este un copil și va fi copil mereu. Este acel copil care nu se poate bucura de nimic dacă nu împarte cu alți copii. Îți amintești cum îți împărțeau ursuleții din jeluș cu copiii de pe stradă? Știi că vei primi altă pungă

doar peste câteva luni, dar abia așteptai să-i faci fericiți pe copiii aceia care nu aveau de unde cumpăra ursuleți din jeleu. Așa este copilul Irina. Împarte tot ce are bun pentru a-i bucura pe alții. Nu pune deoparte nimic, ci dă totul. Și vreau să fii mereu așa. Să nu pui deoparte dragostea, ci să o dăruiești cu toată inima ta, fără a te teme că vei rămâne fără ea. Binele și frumosul din oamenii care le au nu se epuizează niciodată. Iubește necondiționat și fără să ai așteptări!

Dacă-ți amintești, unii dintre copiii aceia cărora le dădeai bomboane îți erau prieteni doar atunci când aveai dulciuri de dăruit. Ți-am spus odată că unii dintre ei nu ar merita bomboane și mi-ai dat un răspuns incredibil, care a fost o lecție pentru mine. Mi-ai spus că știi și tu că unii n-ar merita, dar că nu te lasă sufletul să nu le dai și lor, mai ales că nu au. Atunci am știut că vei fi capabilă să-i iubești și pe cei care nu vor merita și că vei avea puterea să-i înțelegi și să-i ierți. Aș avea o mie de argumente cu care să te conving că ești minunată, dar vreau să îți spun doar că admirabil și cu adevărat frumos este felul în care știi să iubești, să dăruiești și să ierți. Te iubesc pentru asta!

— Irina, a sunat Angel, a spus Simona intrând în camera mea. Vrei să vorbești cu el?

Am luat telefonul din mâna Simonei și mi-am dres vocea.

— Bună seara! a spus Angel. Îmi pare rău de ceea ce am aflat acum de la Simona. Ce aș putea să îți spun?

— Ce ai putea să-i spui unui om care a pierdut totul?

— Nu chiar totul, Irina. Știu, să pierzi o prietenă este foarte greu, dar...

— N-am pierdut doar o prietenă, Angel. Am pierdut totul. M-am pierdut pe mine.

Angel n-avea de unde să-mi știe toată povestea. Nu știa că, într-o singură zi, îmi pierdusem și prietena, și pe omul pe care îl lubeam cel mai mult, iar odată cu el îmi pierdusem și visurile.

— Vrei să vorbim? Crezi că te-ar ajuta? m-a întrebat Angel, văzând că stăteam tăcută.

— Doare prea tare ca să vorbesc acum.

— Dacă ai nevoie de ceva, de orice, te rog să îmi spui. Nu știu ce să spun mai mult. Poți veni la mine oricând dacă dorești.

— Mulțumesc.

Câteva clipe nu ne-am spus nimic. Simțeam nevoia să vorbesc despre ceea ce simțeam, ca și cum aș fi putut să-mi descarc sufletul și să scap de toată durerea. Dar nu-i puteam spune lui Angel povestea dintre mine și Robert. Nu-i puteam spune cele mai ascunse secrete ale mele.

— Prietena mea mi-a lăsat o scrisoare. I-a dat-o lui Robert să mi-o dea doar în ziua în care ea va muri. Și simt nevoia să îi răspund la scrisoare, dar nu mai am cui!

— Cine spune că nu-i poți răspunde? Crezi că nu va afla ceea ce vei scrie în scrisoare? Pune mâna și scrie-i. Descarcă-ți sufletul, spune-i tot! Te vei simți mult mai bine. Irina pe care o cunosc eu ar spune că este sigură că prietena ei poate citi scrisoarea.

— Oare?

— Scrie. O să vezi că te vei simți mai bine.

Mi-am luat rămas bun de la Angel, am închis apelul și am luat jurnalul. Aveam de gând să redactez scrisorile în jurnal, și nu pe foi pe care le-aș fi putut rătăci. Aveam atâta nevoie să îi scriu Luminiței, încât chiar credeam că ea ar fi putut citi.

Înainte să mă apuc de scris, am recitit scrisoarea pe care mi-o lăsase ea. „Să nu plângi“, scria ea. *Cum să nu plâng? Cum te-ai gândit că voi putea să nu plâng?!*

Am început să-i scriu Luminiței. Simțeam nevoia să îi spun cât de tare mă durea moartea ei.

Azi nu mai am nimic. Ce ciudată e viața asta! Ai totul și, dintr-odată, ți se ia totul. Rămâi singur și pustii. Nu te mai ai nici măcar pe tine, fiindcă tu te-ai risipit iubind și dăruindu-te tuturor. Când iubești, nu păstrezi nimic din tine. Te dai cu totul, am scris.

M-am oprit câteva minute ca să plâng în tihnă. Auzeam forfotă în casă și mă bucuram că nu eram singură în apartamentul meu din Brașov. Știam că urma să locuiesc din nou acolo, fiindcă aveam de gând să plec definitiv din casa în care trăisem în ultimii cinci ani.

– Te rog din tot sufletul, du-te să vorbești cu el! a spus Simona, deschizând ușa.

– Nu pot și nu vreau.

– Te rog! Oamenii normali discută, oricât de greu le-ar fi.

– Nu mă vezi în ce hal sunt? Crezi că mai am putere și pentru dramele lui Robert?

– Sunt dramele voastre. Te rog! Iar Luminița era și prietena lui...

M-am ridicat, mi-am șters lacrimile și am ieșit pe lângă Simona, care mă privea mulțumită.

Am bătut încet în ușa camerei lui Robert, dar nu am auzit să-mi răspundă. Am deschis și am intrat. L-am văzut stând pe colțul patului, privind în jos. Am închis ușa și m-am rezemat de ea, dar el se purta de parcă nici nu aș fi fost acolo. Probabil că nu îndrăznea să mă privească, după tot ceea ce-mi făcuse.

În pofida faptului că mă dezamăgise și mă rănise, nu puteam să-l urăsc. Eram supărată pe el și simțeam nevoia să îl torturez cu reproșuri. Voiam să-l fac să-mi simtă toată durerea, să simtă gustul amar al vinovăției, dar asta nu mi-ar fi adus mie alinare. Îmi era

ciudă că nu-l puteam urî, fiindcă aveam impresia că, dacă l-aș fi urât sau dacă măcar nu l-aș mai fi iubit, suferința mi-ar fi fost mai ușoară.

Când cineva ne rănește, avem tendința să căutăm alinare în brațele protectoare ale cuiva care ne iubește și în care avem încredere. Eu nu mai aveam brațe primitoare care să-mi ofere liniște și siguranță. Aveam doar brațele imaginare ale tatălui meu pentru a mă adăposti.

Îl priveam pe omul care mă dezamăgise cel mai tare. Avea un aer vinovat, spășit, resemnat. Nu-și ridica privirea și aveam impresia că nici măcar nu respiră. Stătea ca un condamnat care își aștepta îngrozit sentința.

Mi-am amintit de îndată de tatăl meu, care îmi spusese cândva să nu-l lovesc niciodată pe un om aflat la pământ, oricât de gravă ar fi greșeala lui.

— Învață să-ți stăpânești furia și dorința de a-l pedepsi pe cel care te-a rănit, mi-a spus tata. Când omul e la pământ, are nevoie de ajutor și de mângâieri, nu de lovituri.

— Și dacă nu le merită?

— Oricine le merită dacă tu ești un om bun. Dacă nu poți înțelege și ajuta un om căzut, cu ce ești mai bună decât el?

Vorbele tatălui meu îmi răsunau în minte ca un ecou. Avea dreptate. Cu ce aș fi fost eu mai bună decât el dacă l-aș fi torturat cu reproșuri și dacă l-aș fi umilit?

„Dacă un om a greșit, nu-l arăta cât de urât și de rău este, ci cât de frumos și de bun poate fi“, spunea tata.

Oricât de frumoase și de umane erau îndemnul tatălui meu, în mine se purta o luptă aprigă între orgoliul meu rănit și dragostea pe care i-o purtam celui care mă rănisese. Însă dragostea a învins, pentru moment, fiindcă știam că lupta avea să dureze foarte mult.

M-am apropiat și m-am așezat lângă el. I-am căutat mâna și i-am mângâiat-o. În momentul acela, a îngenuncheat în fața patului și m-a îmbrățișat strâns.

— Nu mai fi supărat, am spus încet. Tuturor ne este dat să greșim în viață. Uneori greșim cu intenția de a răni, alteori cu intenția de a nu răni.

— Dumnezeu mi-e martor că nu am vrut să te rănesc! Nu ți-aș face rău pentru nimic în lume! Ești tot ce am mai bun și mai frumos!

Plângea. Lacrimile nu i se rostogoleau peste obraji, așa cum ar fi fost firesc, ci îi cădeau cu repeziciune pe plept, de parcă se grăbeau să ajungă înapoi, în inimă, acolo de unde izvorăseră.

— Nu știu cum se face că uneori distrugem tocmai ceea ce avem mai de preț, am spus încet.

— Cinci ani de zile am trăit cu spaima că va veni ziua asta!

— De ce ai așteptat să vină ziua asta? De ce nu mi-ai spus adevărul?

— N-o să mă înțelegi niciodată. Tu mă condamni pentru greșeala mea, dar niciodată nu vei înțelege ce am simțit.

Câteva clipe n-am spus nimic. Nu aveam putere să îl înfrunt. Ca un copil rănit, și-a pus capul pe piciorul meu, iar eu l-am mângâiat pe păr. Mă durea să-l văd în postura aceea, dar eram foarte supărată pe el.

— Lu mi ți-a lăsat și ție o scrisoare? l-am întrebat.

— Da.

— Mă vei lăsa să o citesc?

— Da. Dar mai așteaptă câteva zile.

— Crezi că peste câteva zile mă va dura mai puțin? Poate că peste câteva zile voi plânge mai puțin, într-adevăr, dar durerea va fi aceeași. Nu voi mai plânge în văzul lumii, ci pe ascuns, în sufletul meu.

— Atât de rău îmi pare pentru ea... Am iubit-o, să știi. A fost o prietenă extraordinară.

— Când ți-a dat scrisorile?

— Mi le-a trimis pe adresa de la birou.

— Le-ai citit?

— Nu. Le-am păstrat sigilate, așa cum m-a rugat. Pe unul dintre plicuri scria „Deschide-mă doar pe mine”. Acolo mi-a dat indicații și mi-a spus că își dorește ca restul scrisorilor să fie citite doar după ce ea nu va mai fi.

— Am pierdut într-o singură zi doi prieteni – cei mai buni prieteni ai mei, oamenii pe care, după mama, i-am iubit cel mai mult. De fapt, am pierdut trei prieteni: pe Lumi, pe tine și pe nenorocitul de prieten imaginar. Nu știu dacă îți poți închipui cât mă doare asta.

— Pe mine nu mi-ai pierdut și nu mă vei pierde niciodată.

— Ba te-am pierdut, Robert. Îmi umpleai sufletul până la refuz, dar te-ai făcut dintr-odată atât de mic, încât te-am răătăcit pe undeva prin suflet. Abia dacă te mai simt.

— Te rog, nu spune asta!

M-a strâns de mână de parcă și-ar fi dorit să-mi transmită toată durerea lui. Am auzit-o pe Simona vorbind tare pe hol și mi-am dat seama că voia să ne alerteze că vine Matei. Robert nici măcar nu s-a clintit. Am auzit o bătaie în ușă și am spus un „Intră” lipsit de vlagă. Matei a deschis ușa și, când ne-a văzut, a venit lângă noi.

— Of, ce mă fac eu cu voi? a întrebat Matei.

Nici eu, nici Robert nu l-am răspuns. Matei era convins că amândoi sufeream doar din cauza Luminiței.

— Credeți că ar trebui să-i trimitem bani soțului? a întrebat Matei.

— Nu are nevoie de bani, am spus.

— Doamne, ce e viața asta! Așa de rău îmi pare pentru biata fată... Cum să vă ajut?

— N-ai cum.

— Mă doare să vă știu așa.

Simona ne privea din pragul ușii.

— Matei, hai mai bine să mergem jos să bem ceva, a spus ea.

— Ok. Dacă aveți nevoie de mine, știți că și sufletul mi l-aș da pentru voi doi, a spus Matei.

A ieșit din cameră, iar Simona a închis ușa.

— Nu mai suport, a spus Robert.

Cu siguranță, se referea la sentimentul de vinovăție față de faptul că îl trăda pe Matei.

— M-am tot întrebat ce o fi simțit Luminița, știind că va muri. Am impresia că o înțeleg fiindcă și eu simt că mor, puțin câte puțin, am spus.

— Nu zice asta.

— Vorbesc serios. Simt că pierd viața din mine. E atâta tristețe și durere în mine, încât nu mai rămâne loc pentru puțină pace sau bucurie. Nu mă mai simt vie, nu îmi mai doresc nimic.

— E numai vina mea.

— Mi-ar fi prins bine ca, în momentele acestea grele, să te am ca prieten și ca omul pe care îl iubeam atât de mult.

— Mă ai, Irina. Sunt aici.

— Ești aici, dar nu mai ești același. Ești un străin. Nu pe tine te vreau, ci pe cel care credeam că ești.

A oftat. M-am ridicat și am plecat în camera mea, lăsându-l pe jos, cu capul pe pat, ca și cum l-aș fi abandonat pentru totdeauna. Când am intrat, am văzut pe pat scrisoarea Luminiței și am realizat cât de valoroasă era pentru mine. Îmi doream să fi avut mai multe amintiri de la ea. Aveam nevoie disperată de ceva palpabil de la ea, de orice lucrușor despre care să fi știut că l-a atins, că mi l-a dăruit cu bucurie și că îmi putea oferi o amintire despre ea.

Mi-am amintit cum stăteam în copilărie împreună în camera mea și vorbeam cu lumina stinsă, privind flăcările jucăușe care se zăreau prin ușa întredeschisă a sobei de teracotă. Ea adora aceea sobă. Era din cahle ceramice albe, decorate cu motive albastre, săsești. De obicei, tata ne aducea cacao cu lapte și biscuiți și ne întreba dacă primim și un „moș ramolit” să stea cu noi. Erau minunate acele seri. Tata ne povestea tot felul de întâmplări hazlii sau triste din viața lui. Râdeam sau plângeam, apoi adormeam, iar tata

ne învelea, mai punea câteva lemne pe foc și pleca tiptil. De fiecare dată, lăsa câinele să intre, cu toate că nu era de acord ca acesta să doarmă în camera mea. Dimineața mă trezeam înaintea lui și lăsam câinele să iasă în curte, iar tata se prefăcea a nu ști că, de fapt, câinele dormise în camera mea toată noaptea. Atunci am învățat despre micile compromisuri frumoase pe care le facem din dragoste.

Dacă închideam ochii, vedeam imaginea câinelui meu lup dormind pe covor în fața sobei. Ce amintiri prețioase! Câtă pace era pe atunci în sufletul meu! Îmi era dor de casa mea, de camera mea, de pianina mea, de ceasurile lui tata – care ni-au disperat toată copilăria. Tata era un veritabil colecționar de ceasuri de perete. A colecționat pe parcursul vieții tot felul de modele și avea un perete plin cu ceasuri cu pendulă și cuc. Nu le putea regla niciodată cu precizie pe toate, de aceea, atunci când ajungeau la ore exacte, porneau pe rând și cântau cucii și băteau pendulele, făcând în casă o zarvă de nedescris, care amuza pe toată lumea.

Îmi lipsea curtea mea cu flori și grădina plină de pomi, prin care alergam fericită. Mi-era dor de liliacul din curte, de leagănul pe care-i spuseseam lui tata toate poveștile mele și pe care-i cântasem de atâtea ori.

Acum nu mai aveam nimic din toate acele lucruri care au însemnat pacea și bucuria mea. Nu mai aveam un loc pe care să-l numesc acasă, nu mai aveam oameni în sufletul cărora să mă simt în siguranță, așa cum m-am simțit în sufletul tatei și al Luminiței.

Nici eu nu mai eram aceeași. Îmi aminteam cum îi promiseseam în repetate rânduri tatălui meu că, indiferent ce se va întâmpla și la ce încercări mă va supune viața, eu voi fi un om bun și demn. Oare eram? Mă întrebam ce părere ar fi avut tata despre faptul că mă îndrăgostisem de Matei, iar după scurt timp de Robert, care-i era frate vitreg. Mi-ar fi spus, probabil, că Matei nu mi-a meritat nicio clipă și că m-a aruncat în brațele lui Robert atunci când, înșelându-mă, m-a făcut să mă simt nelubită, nedorită și neprețuită.

Mi-am amintit că, la un moment dat, și Luminița avusese un iubit care o înșelase. Ea i s-a plâns lui tata atunci și i-a cerut sfatul. Tata i-a spus că în orice acțiune contează intenția omului.

— Oamenii pot greși, dar o asemenea greșeală poate suda foarte bine relația, i-a spus tata.

— O ață ruptă și înnodată nu mai are aceeași rezistență, i-a răspuns ea plângând.

— Depinde cât de strâns e nodul.

— Oricât de strâns ar fi, nodul îți va aminti mereu de ruptură.

Acum înțelegeam și eu ce simțise Lumi. După ce ți-a fost înșelată încrederea, trăiești mereu cu îndoiala și te aștepti să ți se greșească din nou. Pui sub semnul întrebării orice gest, orice afirmație și orice faptă. Devii suspicios chiar și atunci când omul de lângă tine se poartă prea frumos. Mi-am amintit ce am simțit când m-a înșelat Matei pentru prima oară. Mă simțeam inferioară femeii cu care mă înșelase, fiind convinsă că era mai frumoasă și mai bună decât mine dacă reușise să-l cucerească pe Matei și să-l determine să uite că mă lubește.

O femeie înșelată nu va mai fi niciodată la fel. Nu va mai avea niciodată aceeași încredere în ea, va fi mereu complexată, nesigură, temătoare, precaută. Sufletul ei nu va mai cunoaște pacea și siguranța lângă omul care a înșelat-o – și poate nici lângă alții.

Ne străduim să fim frumoase și perfecte pentru bărbații noștri, iar ei ne pot uita de îndată ce au ieșit pe ușă. Uneori ne uită chiar și atunci când ne țin de mână. De dragul lor ne schimbăm mult și renunțăm la o mare parte din noi. De dragul lor și pentru a-i face să ne iubească, sacrificăm ceea ce suntem și ceea ce ne dorim.

Când aveam cincisprezece ani, îmi plăcea mult de un băiat care o plăcea pe altă fată. Mă comparam cu ea și îmi doream să fiu ca ea. Încercam să o copiez, sperând că acel băiat mă va plăcea și pe mine. Tata a observat asta și mi-a spus amuzat că, dacă un băiat nu mă place așa cum sunt, nu trebuie să mă schimb eu, ci trebuie să schimb băiatul.

– Pot să intru? a întrebat Matei, deschizând ușa încet.

– Da.

Am ascuns scrisoarea și jurnalul sub pernă și m-am așezat pe marginea patului, de parcă nu se cădea să stau întinsă în fața lui.

– Volam să văd ce faci și dacă ai nevoie de ceva.

– Nu-mi poți da acel ceva de care am eu nevoie.

– Ce anume?

– N-are rost.

– Iubita, dacă nu comunicăm, cum vrei să ne rezolvăm problemele și să ne înțelegem?

– Nu mai este loc de comunicare între noi, Matei. De câte ori am vrut să vorbesc cu tine, te-ai enervat și nu am putut purta un dialog. N-ai avut răbdare niciodată să mă ascuți, să vezi ce vreau și ce simt.

– Nu cred că e un moment potrivit să avem acum o discuție. Ești supărată, nu-ți trebuie mai multă tensiune.

M-a pupat pe frunte și a ieșit din cameră. Am continuat să-l scriu Luminiței, fără să mă gândesc cât de aberant era să-i scriu culva care nu mai poate citi scrisoarea mea.

Te rog să mă ierți că nu ți-am fost tot ce ai fi meritat. A rămas în mine atâta dragoste de oferit! Ce voi face cu ea? Probabil că, într-o zi, dacă Dumnezeu va considera că merit, îmi va dărui o altă prietenă, la fel de bună ca tine. Promit că am s-o prețuiesc și că voi face tot posibilul să o ajut să fie fericită. Ei n-am să mai ezit să-i spun cât e de minunată. Voi fi curajul și forța ei.

Nu știu când și cum am adormit, dar m-am trezit dimineată cu dureri de ochi și de cap. Lângă mine, în partea dreaptă, se afla jurnalul. L-am deschis cu drag, de parcă ar fi fost un prieten bun care mă putea îmbrățișa. Scrisul era o alinare pentru mine. Într-o zi, cineva va citi tot ce am scris aici. Nu contează cât de aspru

mă va judeca, ci doar că va învăța ceva din toate trăirile mele. Am deschis jurnalul și am început să scriu.

Pe parcursul vieții înveți de toate. Înveți să trăiești, dar și să mori câte puțin, cu fiecare pierdere, cu fiecare eșec, cu fiecare renunțare, cu fiecare cu fiecare vis abandonat. Înveți să fii puternic, dar și neputincios și slab. Înveți bucuria de a câștiga, pentru ca mai apoi să înveți cum e să pierzi. Înveți să depinzi de oameni, apoi înveți să trăiești fără ei. Înveți să iubești, iar uneori să-i urăști profund pe cei pe care i-ai iubit. Înveți să zbori, ca mai apoi să înveți să te târăști, visând la zbor. Înveți cum e să ai totul, dar și cum este să nu ai nimic. Înveți cât de minunat este să te simți al cuiva, ca mai apoi să înveți cât de dureros este să te simți al nimănui. Înveți să cari mult timp poveri sufletești, iar când nu le mai poți duce, înveți cum să te debarasezi de ele. Înveți să aștepti și să amâni, iar când obosești, înveți să renunți. Înveți să nu mai crezi și să nu mai speri, ca mai apoi să înveți din nou să crezi și să speri cu toată forța inimii tale.

Am închis jurnalul și l-am ascuns sub pernă. Cu toate că nu mă simțeam pregătită să infrunt o nouă zi din viața mea, am făcut un duș și am îmbrăcat o rochie frumoasă, din mătase crem, cu o bordură de floricele roșii pe poale. *Voi încerca să nu plâng azi, Lumi. Știu că altceva ți-ai dori de la mine, am gândit.*

Când am coborât în living, toți cei din casă erau acolo.

— Bună dimineața! Ați mâncat ceva?

— Nu, te așteptam, a spus Matei, ridicându-se să mă întâmpine.

M-a pupat pe obraz și m-a luat de mână să mă conducă spre fotoliul pe care stăteam de obicei.

— Ești foar te frumoasă azi, mi-a spus.

— Te simți mai bine? m-a întrebat Simona, care își bea deja cafeaua, în ciuda insistențelor mele repetate să nu mai bea cafea pe stomacul gol.

— Da. Hai să pregătim micul dejun, este târziu deja. Și, vă rog mult, nu mă mai tratați ca pe o bolnavă. Nu suport să fiu compătimită.

Am pregătit micul dejun cu aceeași dragoste cu care-l pregăteam mereu. Gândul m-a dus la femeia care, cândva, avea să vină în locul meu în casa aceea și speram că și ea avea să le pregătească mesele cu aceeași dragoste. Eu le știam obiceiurile și gusturile flecăruia în parte, știam ce le place și ce nu, ce le face bine și ce nu.

Robert a venit în bucătărie să mă ajute. Nu l-am privit. Știa perfect cum trebuie aranjată masa fiindcă mă ajutase de sute de ori. Într-o tăcere deplină, am făcut cafea, am încălzit laptele și am fiert câteva ouă. Simona s-a dus să o trezească pe fetiță, iar când a coborât cu ea în living, micuța a fugit spre mine fericită și mi-a cuprins talia într-o îmbrățișare strânsă.

— Ești frumoasă, frumoasă! mi-a spus ea cu un zâmbet drăgălaș.

— Mulțumesc, dar tu ești cea mai frumoasă.

M-am aplecat și ne-am pupat amândouă cu năsurile - un obicei de-al nostru care o amuza. L-am surprins pe Matei privind-ne. Fetița nu era foarte atașată de el. Nu întreba niciodată de el, dar întreba mereu de Robert, pe care-l adora. Era de așteptat, dat fiind faptul că Robert era foarte prezent în viața ei, că se juca mereu cu ea, îi citea povești și îi făcea toate poftele.

— Cesara, du-te și iubește-l puțin pe tati. Îi este dor de tine, i-am spus la ureche.

Fetița s-a dus de îndată și a întins brațele spre Matei, care a primit-o foarte bucuros. S-au pupat și s-au jucat câteva minute.

— Irina, tati a spus că tu o să fi nișica mea, a spus Cesara, apărând deodată lângă mine.

L-am privit imediat pe Matei. Zâmbea, deși știa că mă va enerva faptul că încerca să-mi forțeze alegerile folosindu-se de copil.

— Prințesa mea frumoasă, tu ai deja o mămică: pe Silvia. Eu voi fi mereu prietena ta, ok?

Fetița s-a întristat dintr-odată, dar am îmbrățișat-o și i-am spus că o iubesc cel mai mult pe lume.

Am așteptat să terminăm de mâncat și am rugat-o pe Simona să o ducă pe fetiță în camera ei.

— Tu te gândești puțin la copilul ăsta sau doar la tine? L-am întrebat pe Matei. De ce i-ai spus că voi fi mămica ei? Eu încerc de ani de zile să o învăț cine e mama ei și cine sunt eu, iar tu vii acum cu afirmații idioate, de parcă mămicile s-ar cumpăra și tu tocmai îiiei una!

— Calmează-te! N-am chef de ceartă.

— Nu te mai folosi de copil, te rog. Și nu o mai amăgi.

— Nu o amăgesc deloc. Ar cam fi cazul să ne căsătorim, nu crezi? Mă gândeam că anul viitor...

— Te gândeai prost. Încetează să le mai organizezi viețile altora.

— Plec la birou. Robert, tu vii?

— Azi nu.

Matei s-a ridicat și a venit să mă pupe, dar am întors capul.

— Diseară vin târziu, am o întâlnire de afaceri și voi ieși la restaurant cu partenerii mei. Să nu mă așteptați cu cina, a spus Matei, apoi a ieșit.

— Aș vrea să vorbim, a zis Robert încet.

— Aș vrea să plec de aici.

— Unde să pleci?

— Nu știu, cât mai departe.

— De cine vrei să fugi, Irina?

— De tine. De voi.

— Nu de mine încerci să fugi, Irina, ci de tine. Încerci să fugi de ceea ce simți, fiindcă ți-e frică. Ți-e frică să-ți îngădui că ești om, nu o zeităte, că poți greși, că poți fi vulnerabilă. Și ai găsit o soluție pentru toate fricile tale: fuga.

— Ai dreptate. Fug de mine. De cea care nu-mi doresc să devin. M-am ridicat și am plecat în camera fetei să mă joc cu ea.

— Cesara, ai vrea să ne întâlnim azi cu mami?

— Cu mama Silvia?

— Da.

Nu mi-a răspuns. Era preocupată de o păpușă pe care o întorcea pe toate părțile ca să-i aranjeze ținuta. Cu toate că încercasem să o apropiu de mama ei, fetița nu-i simțea lipsa. Știam că aveam să plec în curând din casa aceea și îmi doream mult să reușesc să o apropiu de Cesara de mama ei. Am sunat-o pe Silvia și am invitat-o la noi.

— Ești sigură că nu e nicio problemă? m-a întrebat ea. Dacă vine Matei?

— Dacă vine, n-o să se întâmple nimic. Încetează să-ți mai fie frică de el. Uite, tocmai pentru că-i arăți că te temi de el și-i respecti toate regulile, profită și face tot ce vrea el.

Silvia a ajuns la Snagov după prânz. A venit încărcată cu jucării și cu fructe pentru Cesara. Le-am lăsat să se joace amândouă, iar când Cesara a vrut să meargă să doarmă de amiază, am băut o cafea împreună cu Silvia.

— Mă gândesc mereu cât de nedreaptă am fost cu tine, mi-a spus ea, privind în ceașca de cafea.

Mi-am amintit cum s-a purtat cu mine când ne-am cunoscut, acuzându-mă că vreau să-i iau locul în viața fiicei ei.

— Uită asta. Nu sunt supărată pe tine.

— Sper că m-ai iertat.

— Am și uitat. Silvia, eu am de gând să plec de aici. Definitiv. M-a privit ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu cumva glumeam.

— Vorbești serios? De ce?

— Era de așteptat. Nu mai pot așa.

— Îmi pare rău că nu s-a purtat nici cu tine așa cum ai fi meritat.

— Eu nu regret. Singurul meu regret este că nu voi mai putea fi alături de Cesara. O iubesc enorm și...

Am început să plâng. Îmi era greu să-mi imaginez că aveam să plec de lângă copilul pe care îl crescusem în ultimii cinci ani. Silvia a venit lângă mine pe canapea și m-a îmbrățișat.

— Să știi că îmi pare rău, mi-a spus ea. Eram liniștită știind că fetița mea are o femeie ca tine lângă ea.

— Te rog, încearcă să te înțelegi cu Matei, să fiți prieteni de dragul copilului. Aș vrea să știu că tu și fetița vă veți apropia. Nu știu ce femeie va veni în casa asta, de aceea cred că ar trebui să faci tot posibilul să te înțelegi cu Matei.

— Știi bine cât este de dificil.

— Știu, dar trebuie să găsești o cale. N-aș fi liniștită știind că o vezi pe Cesara o dată pe lună - și atunci pe furie. Am crescut fără mamă, știu ce înseamnă asta. În plus, n-aș vrea ca lumea să-l bage în cap că tu nu ai vrut-o. Fă cumva să fii aproape de ea.

Robert a coborât în living și a părut surprins să o găsească pe Silvia la noi.

— De ce plângi? m-a întrebat venind lângă mine.

— Vreau să-mi promiți ceva. Vreau să o ajuți pe Silvia să se apropie de Cesara. E mama ei.

— Irina...

— Robert, promite-mi. Ai crescut și tu fără mama ta, cu altă mamă. Știi cum e. Te rog. Știu că durează, dar va trebui să găsești o cale să-l convingi pe Matei să o lase pe Silvia să fie aproape de Cesara.

Robert s-a așezat pe fotoliul de lângă mine și privea îngândurat afară, prin fereastră.

— Silvia, vreau să te gândești că orgoliile voastre nu sunt mai de preț ca fetița voastră. Va trebui să lași și tu de la tine și să te

gândești la binele ei. Eu nu pot face mai mult de-atât, la un moment dat voi fi istorie.

— Eram atât de liniștită știindu-te aici, a spus Silvia cu tristețe în glas.

Am văzut mașina lui Matei intrând pe aleea din curte, iar Silvia a intrat în panică.

— Stai liniștită, i-am zis.

Am așteptat toți trei să intre Matei în living, curioși să vedem ce reacție va avea când o va găsi pe fosta lui soție în casa lui.

— Ia te uită! a spus el venind lângă mine, de parcă ar fi trebuit să mă apere de Silvia.

— Eu am invitat-o pe Silvia aici, am spus.

— De ce?

— Pentru că e mama Cesarei, iar fetița are nevoie de mamă.

— Matei, Irina are dreptate, a spus Robert. Trebuie să lăsați orgoliile și să vă înțelegeți de dragul Cesarei.

— Cesara este foarte bine și fără Silvia, a zis Matei convins.

— Asta s-o crezi tu! am intervenit. Este bine acum, când nu-și dă seama că-i lipsește mama ei. Este bine că are un adăpost și că nu-i lipsește nimic, dar mai târziu? Înțelege că un copil care crește fără mamă va fi afectat mereu. Îți spun asta și din experiența mea, dar și din experiența lui Robert. Nu fi crud, arată-mi că ești om și că-ți prețuiești mai mult copilul decât orgoliul tău stupid!

— Până la urmă, cu ce ți-am greșit eu, Matei? a întrebat Silvia. Din cauza ta nu a mers relația noastră.

— Dacă nu te-ai fi apucat de băut...

— Dar de ce m-am apucat de băut, de prea bine?

— Nu despre asta e vorba acum, a spus Robert. Ce-a fost a fost. Acum trebuie să vă înțelegeți pentru copil. Sunteți doi oameni civilizați, ce naiba?

— Ce vrei de la mine de fapt? a întrebat Matei plictisit.

— Să-i dai Silviei șansa să fie aproape de fetiță, atât cât se poate. Pentru binele Cesarei.

— Ok. Dar ce garanție am eu că Silvia nu va încerca să îndeparteze copilul de mine?

— N-aș face așa ceva! a sărit Silvia.

— O să te apuci să-i spui că din cauza mea ai plecat și...

— Niciodată n-o să-i spun asta, jur. Vreau să fie fericită, atâta tot. Matei a rămas pe gânduri câteva clipe, apoi s-a ridicat.

— Ok. Dar dacă observ că faci ceva alurea, nu o mai vezi, i-a spus Silviei.

Matei a urcat în dormitorul lui, încercând să ascundă că nu-i convenea faptul că-l forțam să o accepte pe Silvia.

— Silvia, alte mame stau lângă bărbați bețivi și agresivi doar de dragul copiilor. Încearcă și tu să-l suporti pe Matei așa cum e, orgolios și imposibil, mai ales că nu trebuie să stai cu el sub același acoperiș. Fă-o de dragul copilului, altfel te va judeca mai târziu, i-am spus.

— O să încerc. Să știi că îți voi fi recunoscătoare mereu. Matei știe că o să pleci?

Am zâmbit.

— Nu știe, dar va afla.

— Va pleca pe naiba, a declarat Robert foarte sigur pe el.

S-a ridicat și a urcat și el la etaj.

— O să plec și eu, nu vreau să creadă Matei că încerc să abuzez. Îți mulțumesc pentru tot, mi-a spus Silvia ridicându-se și luându-și geanta.

Am căutat câteva desene pe care Cesara le făcuse pentru ea și i le-am dat, apoi am condus-o. Când ne-am despărțit, m-a îmbrățișat strâns, de parcă și-ar fi luat rămas-bun.

— Îți doresc să fii fericită. Chiar meriți, mi-a zis ea, cu emoție în glas.

— Și eu îți doresc să fii fericită. Încearcă să te vindeci de Matei, să uiți, să ierți trecutul, să te ierți pe tine și să te redescoperi. Sper să aud vești bune despre tine.

Când am intrat în casă, l-am găsit pe Robert stând după ușă și privind spre curte. Probabil că ne urmărise pe mine și pe Silvia cât timp am stat în curte. Am trecut pe lângă el și am urcat în camera mea, unde mă aștepta Matei.

— Încetează să-mi mai organizezi tu mie viața. Nu-mi poți băga pe gât oamenii pe care nu-i vreau, înțelegi? mi-a spus.

— Ba tu să încetezi să le mai iei oamenilor drepturile pe care le au. Cine te crezi să-i iei dreptul Cesarei să aibă o mamă și Silviei dreptul să aibă o fiică? Silvia nu e orice om, e mama copilului tău. Și dacă nu faci tot posibilul să aveți o relație sănătoasă, când va fi mare, Cesara te va judeca pentru faptul că i-ai luat șansa să o aibă aproape pe mama ei.

— Ok, hai să nu ne certăm acum. Am venit acasă să stau cu tine. Hai să stăm puțin împreună, vrei?

— Mă duc să-ți pregătesc ceva de mâncare.

— Irina, vreau să stau cu tine. Hai lângă mine, mi-a spus bătând ușor cu palma pe pat, ca o invitație de a mă așeza lângă el.

— Am treabă, i-am zis.

— Vezi? Mă gonești mereu. În ultimul timp doar asta ai făcut: m-ai gonit și m-ai făcut să mă simt nedorit. Ești ca nevestele alea respingătoare care...

— Nu te-am gonit eu, ai plecat singur.

— Atitudinea ta este respingătoare.

— Oare?

I-am zâmbit, iar zâmbetul meu l-a scos din sărite. S-a ridicat și a ieșit din cameră fără să mai spună ceva. M-am dus în camera fetei și am găsit-o acolo pe Oli.

— Suflet blând, nu știam că ești aici, i-am zis.

Am îmbrățișat-o de parcă n-aș fi văzut-o de mult.

— V-ai certat? m-a întrebat ea, auzindu-l, probabil, pe Matei plecând.

— Nu.

— Credeam că te-a certat din cauza Silviei.

— Nu, Oli, altele sunt problemele lui. Va trebui să-l ajutăm, să știi. Te rog, atât cât poți, încearcă să-l convingi și tu că fetița are nevoie de mamă. Rolul nostru lângă el nu este să asistăm ca niște spectatori la alegerile lui greșite, ci să-l ajutăm.

— Ai dreptate. Sper să înțeleagă și el.

— Va trebui să ne folosim de faptul că ne iubește – măcar pe tine, pe Robert și pe mama lui – și să-l determinăm să se schimbe.

— Tu ești slăbiciunea lui, pentru tine ar face orice.

— Da, cât timp îl sunt aproape, cât timp sunt drăguță cu el, dar se schimbă când nu-i mai fac pe plac.

— Eu mă rog în fiecare zi să nu pleci de aici. Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi casa asta fără tine.

Am amuțit. O priveam pe femela cu păr alb și chip blând de bunică bună și mă gândeam că aveam să o dezamăgesc într-o zi, cu toate că nu merita. Stătea pe marginea patului și-și netezea fusta cu mâinile ei mici și albe. Era inocentă ca un copil.

— Oli, într-o zi voi pleca, dar plecarea mea nu trebuie văzută ca o tragedie. Am fost o etapă în viața voastră. Am avut, cu siguranță, rolul meu aici. Iar într-o zi va veni altcineva aici, sper că un suflet bun care să vă iubească pe toți așa cum vă iubesc eu. Eu vă voi iubi oricum, indiferent cât de departe voi fi. Iubirea mea nu-și va pierde intensitatea doar pentru că voi fi departe fizic.

— Știu că ne iubești, dar casa asta fără tine nu va mai fi niciodată la fel. Tu n-ai văzut cum e fără tine aici. Matei n-are pace, Robert este trist și nu doarme nopțile, iar fetița întreabă de câteva ori pe zi când vii.

— Din păcate, va trebui să plec. Nu mai am ce face aici, nu mai pot continua, nici măcar de dragul fetiței și al tău. Sunt nefericită și simt că mă îndepărtez de tot ceea ce mi-aș dori să flu.

— Matei are greșelile lui, dar te iubește, să știi.

— Și eu țin la el. Știu că e un om bun și îmi pare rău că nu am știut să fiu destul de bună pentru el.

— Cum adică?

Am căzut pe gânduri. Parcă vedeam relația dintre mine și Matei de undeva din exterior. Realizam că, deși îi lertasem multe greșeli, nu am știut să fiu bună cu el. Când cineva ne dezamăgește, supărarea ne determină să fim agresivi, să certăm, să reproșăm și să ne răzbunăm. Mă învinovăteam că n-am știut să administrez cu iubire situațiile de criză. Mă întrebam dacă nu cumva Matei ar fi putut deveni mai bun dacă și eu l-aș fi tratat cu mai multă bunătate.

— Cum adică n-ai fost destul de bună pentru el? m-a întrebat Oli, întrerupându-mi gândurile. Cine ar fi stat atât cu el? Cine i-ar fi lertat atâtea greșeli?

— Ar fi trebuit să-l ajut să se schimbe. N-am fost destul de puternică încât să-mi înving egoul rănit. Ar fi trebuit să mă port cu iubire și să-l corectez cu iubire. Se pare că nu s-a legat de mine nimic din ceea ce am învățat de la tata.

— Dar tu ai fost mereu blândă și bună cu el.

— Plec în oraș, a spus Robert, deschizând ușa camerei și strecurându-și capul înăuntru. Aveți nevoie de ceva?

— Nu, a spus Oli.

— Vii cu mine? m-a întrebat Robert.

— Unde mergi, mai exact?

— Să mă întâlnesc cu o tanti ciudată.

— De ce ciudată?

— A depus la firmă un CV și o scrisoare de intenție care m-au făcut curios. Îți voi aduce scrisoarea să o citești. Zici că tu i-ai scris-o.

— Dar ce zicea, mamă, în scrisoarea ala? a întrebat Oli curioasă.

Robert a intrat în cameră și și-a reglat tonul vocii, ca să nu o trezească pe fetiță, care dormea.

— Doamna respectivă are patruzeci și cinci de ani și ne-a scris că se teme că, văzându-i vârsta pe CV, nu ne va interesa să o angajăm. Și ne spune acolo că, dacă a trecut de patruzeci de ani, nu înseamnă că nu mai are nevoie de un loc de muncă și că nu-i înțelege pe patronii care angajează numai fete tinere, când una ca ea ar face treaba bine și ar fi stabilă. Scrie și că are copil de crescut și că are nevoie de un loc de muncă, să-i dăm șansa să ne arate că e harnică.

— Vin cu tine, am spus.

M-am ridicat și am plecat în camera mea să mă schimb.

— Eram sigur, l-am auzit pe Robert spunând în urma mea.

Am plecat cu Robert în București să o întâlnim pe femeia care încerca să se angajeze în firma lui și a lui Matei.

— Sunt curioasă să o cunosc, am spus când am urcat în mașină.

— Decizia îți aparține, ok?

— Cum adică?

— Tu decizi dacă o angajăm sau nu.

Femeia ne aștepta deja în fața restaurantului unde îi spusese Robert.

— De ce aici, și nu la birou? l-am întrebat când am văzut unde își dăduse întâlnire cu posibila viitoare angajată.

— Am vrut un cadru neutru, îți explic eu. Uite-o! Ea pare să fie, seamănă cu doamna din poza de pe CV.

Am salutat-o pe femeia care ne aștepta emoționată și ne-am prezentat. Am intrat în restaurant și un chelner ne-a oferit de îndată o masă într-un separeu, rezervată special pentru noi.

Am fost impresionată de femeia aceea din primele minute. Cu toate că își dorea cu ardoare un loc de muncă, nu și-a pierdut nicio secundă demnitatea, nu s-a umilit, ci ne-a vorbit din suflet.

La un moment dat, când ne spunea că în ultimii ani și-a crescut cei doi copii singură, deoarece soțul a părăsit-o pentru o femeie mai tânără, i-am zâmbit lui Robert. A înțeles că o plăceam și că mi-aș fi dorit să-i dea o șansă.

— Doamna Elena, ne-ați convins. Când puteți începe munca?
I-a spus Robert cu un zâmbet seducător.

Femeia s-a emoționat vizibil și se vedea că se străduia să-și stăpânească lacrimile.

— Când spuneți dumneavoastră! a zis ea. Doamne, nu-mi vine să cred!

— O să am grijă de dumneavoastră, a asigurat-o Robert. Va trebui să faceți niște cursuri, să învățați câte ceva despre firmă, dar știu că o să vă descurcați.

Când ne-am luat rămas bun de la noua angajată a lui Robert, am îmbrățișat-o strâns și i-am urat noroc.

— Îți mulțumesc! I-am spus lui Robert când mi-a deschis ușa să intru în mașină.

— Cu plăcere, majestate. Mereu este o plăcere să vă deschid ușa.

— Nu pentru ușă, ci pentru că i-ai dat o șansă femeii. Se pare că nu ești atât de rău pe cât am crezut.

— Tu mă faci să fiu bun. Tu-l faci pe toți să fie buni, mă crezi?

— Nu. Oamenii sunt buni sau nu.

— Habar n-ai tu cât contează influența cuiva. Vrei să mergem la un film sau poate la cumpărături?

— Vreau să merg acasă.

— Ok, acasă mergem.

— Nu la casa de la Snagov mă refeream. Vreau la mine acasă.

— Vrei să mergi la Brașov?

— Da. Am niște treburi de rezolvat. Vreau să merg și la tata la mormânt și mai vreau să-mi văd casa în care am crescut, fiindcă mama dorește să o vindem.

— Pot să vin cu tine?

— Am nevoie să flu singură, Robert.

— Stau în urma ta, nu te deranjez cu nimic.

Mă deranjezi în permanență, fiindcă-mi bați în piept!, am gândit.

— Vreau să merg cu Simona.

— Când?

— Măine.

Apoi i-a sunat telefonul și a vorbit chestiuni de afaceri până când am ajuns acasă. După cină, mi-am pregătit bagajul cu gândul să plec la Brașov. Simona m-a chemat în living să ne uităm la filmul *Propunere indecentă*, știind că-i ador pe Robert Redford și pe Demi Moore, cei doi protagoniști.

— Mă primești și pe mine să mă uit cu voi la film? ne-a întrebat Robert.

— Da. Vrei înghetată? l-a întrebat Simona fără să-și ia ochii de pe ecranul televizorului.

— Vreau, dar îmi aduc eu.

În timp ce ne uitam la film, lui Robert i-a sunat telefonul. Aparatul era pe măsuta din fața noastră și am văzut că-l suna Diana. Robert s-a uitat la telefon, apoi l-a pus pe masă.

— De ce nu-i răspunzi? l-am întrebat.

— Pentru că nu vreau.

— Nu le mai răspunzi fostelor iubite?

— Nu.

La televizor era tocmai secvența în care Robert Redford o privește fascinat pe Demi Moore când aruncă zarurile la ruletă.

— Cunosc privirea asta, am spus. Angel mă privește așa.

Știam că afirmația mea îl va face gelos pe Robert, dar simțeam nevoia să-l enervez. Mi-a aruncat o privire rece, apoi și-a întins picioarele pe taburetul din fața canapelei.

— Când stau între voi, am senzația că stau între două tablouri cu milioane de volți, a comentat Simona amuzată. Degajați o energie ciudată voi doi.

Am văzut telefonul lui Robert sunând din nou. De data asta a răspuns.

— Îmi pare rău, Diana! Condoleanțe! Da, cred. Nu știu. Înțeleg. Da. Poate că ar trebui să ne vedem în oraș.

A ieșit afară să vorbească în liniște.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Simona când Robert a revenit în living.

— A murit tatăl Dianei. Merg să mă întâlnesc cu ea, a spus el.

— De ce, îl poți învia? a întrebat Simona.

— Are nevoie de un prieten, a răspuns Robert, dorindu-și să se justifice mai mult în fața mea decât în fața Simonei.

— Incredibile sunt unele! Nu renunță la scopurile lor nici măcar când au necazuri, a comentat Simona încet.

— Nu fi rea! i-am șoptit Simonei.

— Nu sunt rea deloc. Când a murit tata, nu mi-a ars să-mi sun foștii iubiți. O să vedeți voi că am avut dreptate.

Robert a plecat și s-a întors abia după miezul nopții. L-am auzit parcând mașina în curte, iar după câteva minute a deschis foarte încet ușa dormitorului meu, să vadă dacă dorm. În camera mea era întuneric, iar eu am stat nemișcată, cu ochii închiși, ca să creadă că dorm. Nu voiam să-l arăt că mă neliniștea faptul că se întâlnise cu o fostă iubită. A intrat tiptil și s-a așezat pe scaunul din fața măsuței mele de toaletă. A luat unul dintre parfumurile mele aflate pe măsuță, i-a scos capacul încet și l-a mirosit.

— Știu că nu dormi. Te cunosc mai bine decât crezi tu, a spus în șoaptă.

— Dacă n-ai mai bătui prin casă ca o fantomă, aș dormi.

— Nu eu te-am trezit acum. Am bătuit și altă dată, am stat aici de multe ori și ai dormit fără să ai habar.

— Diana e bine?

— Nu. E foarte tristă.

— Îmi pare rău. O voi suna mâine să-i transmit condoleanțe.

— O să vină și aici într-o zi.

— Aici?

— Da. A insistat să vină să vă vadă. Nu am putut s-o refuz. Are nevoie de prieteni aproape de ea.

— Înțeleg.

— Te supără asta?

— De ce m-ar supăra?

— Irina, poți, te rog, să fii și tu sinceră o dată?

— Am fost, îți amintești? Și am greșit enorm.

S-a ridicat și a venit lângă pat. A aprins veioza, apoi s-a așezat lângă mine.

— Nicio clipă, dar absolut nicio clipă de când ai pus piciorul în casa asta, nu am iubit altă femeie.

— Și totuși, ai stat cu alte femei.

— Am stat cu ele sperând că fac ceea ce e corect, sperând că pot să am o relație normală și să te uit pe tine.

— Și m-ai uitat?

— Irina, tu ai idee cât de mult sufăr în ultima perioadă?

— De ce suferi, Robert?

— Pentru că simt că te pierd, pentru că mă simt incapabil să te fac să înțelegi ce simt pentru tine.

— M-ai pierdut deja. Faptul că încă sunt aici, că-ți vorbesc și mă port firesc nu înseamnă că am uitat ce mi-ai făcut. Încerc să mă port civilizat și să plec de aici la fel de civilizat cum am venit. Am un principiu de viață pe care nu mi-l încalc: să plec îmbrățișând de acolo unde am venit îmbrățișând.

— Te-am pierdut deja?

— Da. M-ai pierdut în clipa în care am înțeles că iubesc o iluzie.

— Nu sunt o iluzie, înțelegi?

— Nu ridică tonul.

— Nu mai suport. Te rog, halde să discutăm! Dacă nu ești capabilă să mă asculți, dacă nu merit nici măcar să-mi justific raționamentul în toată greșeala aia cu prietenul imaginar, atunci îți voi scrie totul. Să citești poți?

— Uite, te ascult!

M-am ridicat, am rezemat două perne de tăblia patului și m-am așezat comod, ca să-l văd.

— Știi, niciodată nu mi-am dat seama când erai serioasă și când doar te jucai. Nici acum nu-mi dau seama.

— Eu acum știu că tu te-ai jucat tot timpul. Te-ai jucat cu min-tea mea, cu sufletul meu și cu soarta mea.

— Nu m-am jucat nicio clipă.

— Robert, ce vrei de fapt? Nu vezi că nu se mai poate? Nu vezi că am ajuns într-un punct în care trebuie să admitem că e sfârșitul?

— Auzi, tu m-ai iubit vreodată?

— Tu ce crezi?

— Nu știu ce naiba să mai cred! Ești o actriță desăvârșită.

— Te-am iubit.

— Și când ai văzut că nu sunt perfect, gata, nu m-ai mai iubit. Nu poți iubi decât oameni perfecți, nu-i așa, doamna perfecțiune?

— Crezi că funcționează cu mine tehnicile astea de manipulare?

— N-ai încetat să mă iubești în clipa în care ai descoperit că nu sunt perfect și că am greșit?

— Am încetat să te iubesc când am descoperit în tine un străin. Un necunoscut.

A apucat plapuma și a strâns-o în pumn. Credeam că era doar un gest care să-l ajute să se calmeze, dar a tras plapuma de pe mine și a aruncat-o pe jos.

— Stăpânește-ți pornirile astea. Te rog să pleci și să mă lași să dorm. N-am chef de lamentările tale patetice.

A luat plapuma și a așezat-o cu calm peste mine.

— Irina, crezi că, dacă te porți ca și cum n-ai avea inimă, vei putea să nu mai simți ceea ce simți? Crezi că o să te doară mai puțin? m-a întrebat privindu-mă de sus.

— Noapte bună, Robert!

— Până la urmă o să reușești ceea ce ți-ai propus, a zis încet, în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Ce anume?

— Să mă îndepărtezi.

A leșit și a închis ușa în urma lui.

Simțeam nevoia să plec de acolo. Aveam nevoie să fiu singură cu gândurile mele, să nu mă ciocnesc la fiecare pas de Robert și de Matei. Dimineață l-am sunat pe Angel să-l întreb dacă pot să-l vizitez și mi-a confirmat bucuros.

— Poți sta câteva zile dacă vrei. Ziua sunt plecat, ai toată casa la dispoziție, ai câinii...

— Sigur nu te deranjez?

— Irina, sunt prietenul tău, iar casa mea este ca și a ta. Te rog, vino când vrei și stai cât vrei. Dacă vrei să rămâi singură tot timpul, eu am unde să stau.

— Ar fi culmea să te gonesc din casa ta...

Angel era un prieten bun și un om de calitate. Mi-am amintit în ce mod amuzant ne cunoscuserăm și cum evoluase relația noastră. Nu aveam mulți prieteni, iar acum aveam mare nevoie de prieteni buni, sinceri și de încredere.

Când am coborât să plec, am observat că Robert rămăsese acasă. Era în bucătărie cu Oli.

— Plec câteva zile. Oli, te rog să ai grijă de Cesara, i-am spus, pupând-o pe obraz.

Oli nu a apucat să-mi răspundă, că Robert m-a luat de mână și m-a condus câțiva pași în afara bucătăriei.

— Te duc eu, mi-a zis.

— Nu, Robert. Plec cu Simona.

Simona a venit de îndată lângă mine și i-a aruncat o privire amenințătoare.

— Ia mâna. Înțelege că are nevoie de o gură de aer, i-a spus ea cu un ton autoritar.

L-am lăsat privind în urma mea și am ieșit din casă.

— Rămânem la planul stabilit? m-a întrebat Simona de îndată ce am intrat în mașină.

— Da.

Planul era să o duc la gară să plece la Brașov, iar eu să mă întorc la Angel.

— Ai fost o fraieră că nu te-ai lipit de Angel. Este un bărbat adevărat. Nu-l lipsește nimic. Și e serios, nu copilaș ca răsfățații ăștia de la Snagov. Să știi că nici acum nu e târziu.

— Vorbești prostii.

— Eu nu te înțeleg, pe bune! Matei e un bou, Robert e un imbecil. N-o să poți rămâne cu niciunul dintre ei. Ai un prieten ca Angel, care te mai și place. Ce e în neregulă aici?

— În neregulă este că-l iubesc pe Robert. Iar Angel e un om prea bun ca să-l folosesc pe post de refugiu până mă gândesc și mă răzgândesc asupra vieții mele haotice.

— Măcar un sexul mic, n-ar strica.

A început să râdă în hohote.

— Nu glumesc, a spus. De ce n-ai face-o? Sunteți doi frumoși, n-aveți obligații. Sexul înseamnă sănătate.

— De-aia ești tu așa bolnavă la cap: că nu faci sex, am comentat râzând.

Până la gară am fost foarte atentă să văd dacă nu cumva mă urmărește Robert. Am lăsat-o pe Simona la tren, apoi am plecat la Angel. M-a primit cu o privire compătimitoare.

— Sigur nu te deranjez?

— Doamne, crezi că prietenii deranjează vreodată?

— Nu aș vrea să te încarc cu problemele mele, nici să te indispun, însă chiar nu aveam unde să mă duc...

— Adică vrei să spui că mă folosești? m-a întrebat zâmbind.

— Poate că da, dar numai pentru că te consider un prieten bun, matur și de încredere.

— Mă bucur să aud asta.

— Știi ce e ciudat? Atunci când îți este bine, când dai vreo petrecere sau când viața ta e frumoasă, ai în jur o grămadă de prieteni. Toți dau năvală și vin bucuroși, dar atunci când ești la pământ, când nu mai ai nimic și ești trist sau bolnav, realizezi cât de singur ești și că oamenii cu care te-ai bucurat cândva există doar pentru momente de bucurie.

— Of, tare pesimistă ești acum!

— Nu sunt pesimistă, sunt realistă. Nu înțeleg de ce la bine vin nechemăți, iar la greu așteaptă să-i rogi.

— Prietenii adevărați nu așteaptă să-i rogi. Vin nechemăți.

Angel m-a strâns în brațe, apoi m-a luat de mână și m-a condus în living. Pe masă mă aștepta un buchet mare cu trandafiri albi.

— Sunt pentru tine.

— Mulțumesc! De unde ai știut că-mi plac la nebunie trandafirii albi?

— Atunci când ții la cineva, știi ce-i place, nu? Știi că te iubesc?

— Știu, dar cred că nu merit.

— De ce spui așa o prostie?

— Am impresia că nu merit nimic bun. Poate de aceea mi se ia totul. Mi se ia tot ce iubesc. Cred că sunt un om rău, nedemn, nu știu.

— Tu, un om rău?

— Am mințit, am înșelat, am trădat, am făcut de toate. Cred că Dumnezeu e îngrozit de mine...

— Ești prea aspră cu tine. Te judeci mai tare decât te-ar judeca Dumnezeu, sunt sigur de asta.

— Dacă stau bine să mă gândesc, am plătit anticipat pentru păcatele mele. Am plătit în copilărie cu vârf și îndesat.

— Irina, vreau să-mi răspunzi la o întrebare, dar nu te grăbi. Gândește-te bine. Cui i-ai făcut cel mai mare și mai mare rău în viața ta? Gândește-te bine, te rog!

— Mie. Nu trebuie să mă gândesc prea mult.

— Asta am vrut să aud. Asta este Irina pe care o cunosc eu.

Ne-am așezat pe colțarul generos din living și l-am povestit despre Luminița. Nu l-am spus nimic despre Robert. Nu mă simțeam pregătită să-l mărturisesc secretul meu și să-mi descopăr tot sufletul.

— Știi ce cred eu? Că, în afară de oamenii care mor din cauza accidentelor sau de bătrânețe, ceilalți mor de supărare, anu spus. Atunci când supărăm un om, contribuim la moartea lui. Luminița s-a îmbolnăvit de supărare. Și de dor.

Dintr-odată mi-am simțit sufletul inundat de un val de ură. Era ură pe cei care au rănit-o cel mai tare pe prietena mea: părinții ei.

Când Luminița avea douăzeci și unu de ani, s-a îndrăgostit de un băiat din oraș, un băiat frumos care era solist într-o formație de heavy metal. Îl chema Lorand. Părinții Luminiței s-au opus relației cu Lorand, din cauză că tatăl lui era mulatru și pentru că acesta era rocker. Ea s-a întâlnit pe ascuns cu el, însă, într-un oraș mic, lumea află tot și răspândește tot, iar mama ei, ca profesoară, avea acces la toate bârfele. Într-o zi, a așteptat-o pe Luminița să ajungă acasă și a certat-o. A pus-o să aleagă între Lorand și părinți, iar Lumi, orgolioasă, a spus că-l alege pe el. Mama ei l-a deschis ușa și a dat-o afară. Atunci a venit la noi. l-a povestit lui tata ce se întâmplase, iar tata a crezut că era o doar chestiune de orgoliu — că părinții Luminiței au vrut doar să o sperie. Când s-a făcut târziu, tata i-a sunat și le-a spus că filca lor era la noi.

— Noi nu mai avem fiică, l-a spus mama Luminiței, după care a închis imediat telefonul.

— Sunt supărați acum, haide că le trece până mâine, l-a zis tata Luminiței.

Când tata a văzut că, timp de trei zile, părinții Luminiței nu vin după ea, s-a îngrijorat. A luat-o și am plecat împreună la părinții ei. Când l-a văzut cu Luminița, mama ei l-a spus lui tata că el este binevenit în casa lor, dar fără Luminița. Tata a intrat în casă și a discutat cu ei, iar noi două am așteptat afară, la poartă. După câteva

minute, tata a ieșit cu o expresie ciudată, un amestec de mirare, dezamăgire și dezgust.

— Gred că mai au nevoie de timp. Or să vină ei după tine, a spus tata, convingător. Până atunci, trebuie să mergem să-ți iau niște haine.

Luminița venise la noi doar cu hainele pe care le purta. În ziua următoare am plecat toți trei la Brașov să facem cumpărături. A fost o zi memorabilă. Tata ne-a răsfățat pe amândouă, ne-a cumpărat haine, pantofi și tot ce ne-am mai dorit. Am fost la restaurant, ne-am plimbat prin oraș, iar tata ne-a povestit cum, atunci când era copil, părinții lui avuseseră magazin și bombonerie în centrul Brașovului. Tata devenea nostalgic atunci când trecea prin locuri care-l aminteau de copilăria lui și de părinții lui dragi.

Câteva zile am tot așteptat ca părinții Luminiței să vină să o ia acasă. De fapt, doar tata a așteptat. Eu îmi doream ca Lumi să nu mai plece niciodată de la noi. Mă obișnuisem cu ea în casa noastră și îmi plăcea felul în care ne completa familia.

Într-o seară, tata ne-a chemat la o „ședință”. A întrebat-o pe Lumi dacă îi place la noi și ce își dorește.

— Aș vrea să rămân aici toată viața, nenea Vili, i-a spus Luminița.

— Mă bucur, dar îți dai seama că așa ceva nu este posibil. Ai o familie. Or fi ei severi și căpcăuni, dar sunt părinții tăi.

— Dacă ei nu mai au copil, atunci nici eu nu mai am părinți.

— Nu spune asta. Ești supărată acum. Nu uita că te-au crescut, că...

— Ce să fac eu dacă ei nu mă mai vor?

— Să nu mă înțelegi greșit, eu te-aș ține aici mereu, casa e mare, condiții sunt, dar nu este bine să te înstrăinezi de familia ta.

— Dar n-ați văzut că ei nu mă vor acasă? Că nu le pasă că am plecat doar cu hainele de pe mine? Că nu se întreabă unde stau, ce mănânc, dacă mă mai duc la facultate?

— Ei știu că ești la mine și că am eu grijă de tine.

— Și e normal așa ceva, nenea Vili?

În seara aceea, tata a sunat-o din nou pe mama Luminiței.

- Doamnă, fiica dumneavoastră este la mine de câteva zile.
- V-am mai spus, eu nu mai am fiică.
- Doamnă, cred că glumiți, reveniți-vă! Eu nu o pot ține aici.
- Atunci scoateți-o pe stradă! a zis hotărâtă mama Luminiței

și a închis telefonul.

Tata era șiderat. Nu putea crede că o mamă își poate pune orgoliul mai presus de copilul ei. Abia atunci Luminița ne-a spus câte ceva despre părinții ei, pe care tata îi cunoștea ca fiind oameni respectabili și prietenoși. Trăiau într-o liniște absolută. În casa lor exista respect, dar o răceală nespecifică unei familii. Nu comunicau decât strictul necesar.

– Uneori am impresia că ai mei sunt niște străini, nenea Vili. Nu l-am văzut măcar o dată să se îmbrățișeze sau să se pupe. Noi nu avem niciodată musafiri. În afară de sora mamei, care vine rar, nu ne calcă nimeni pragul. La noi în casă nu se râde și nu se glumește niciodată.

Tata a sperat că părinții Luminiței vor reveni la sentimente mai bune și că vor veni după fiica lor, însă zilele au trecut, lunile au trecut, iar ei nu au mai dat niciun semn.

Într-o seară, tata mi-a spus că nu știe ce să facă în privința asta.

– Tati, te rog, nu o trimite pe Lumi de aici! E cea mai bună prietenă a mea, mă înțeleg cu ea, ne distrăm! i-am spus.

– Știu, tati, eu nu vreau să o trimit, dar nu e normal ca ea să stea aici și să se înstrăineze de familia ei.

În ziua aceea tata i-a propus Luminiței să le scrie o scrisoare părinților ei. Între timp, relația ei cu rockerul Lorand se terminase și poate că era bine să afle asta și părinții ei.

– Scrie-le că îți e dor de ei, că ai greșit când ai spus că îl alegi pe el. Scrie-le ce simți.

– Le-aș scrie că sunt majoră, că am dreptul să fac alegeri și că mă doare în cot de preferințele lor. Că nu-i voi lăsa să aleagă ei pentru mine toată viața!

— Asta ai vrea să gândești, dar nu le spune și lor. Nu acum, i-a spus tata zâmbind.

Luminița a scris scrisoarea. Am privit-o de pe colțul patului cât timp a stat la biroul meu și a redactat-o. A plâns aproape tot timpul cât le-a scris părinților ei. După ce a terminat de scris, mi-a dat să citesc. Rândurile ei m-au emoționat și m-am gândit că numai o piatră nu se va sensibiliza la sinceritatea ei. Am dus împreună scrisoarea și am băgat-o în cutia poștală. Zilele au trecut, dar nimic nu s-a schimbat. Într-o zi am întâlnit-o pe mama ei în fața unui magazin din care ieșeam amândouă, dar aceasta s-a purtat de parcă nu ne-ar fi cunoscut. Luminița a plâns foarte mult în ziua aceea.

Anii au trecut, iar părinții Luminiței s-au purtat ca și cum fiica lor murise într-adevăr. De atunci și până în clipa în care a murit, Luminița nu a mai vorbit cu părinții ei. Le-a scris din când în când, le-a trimis poze cu ea, poze de la nunta ei, dar aceștia nu i-au răspuns niciodată. Știa de la mătușa ei că aceștia refuzau să vorbească despre ea.

Eu, tata și alte persoane care știau povestea ne obișnuiserăm cu ideea că pot exista și astfel de părinți, dar Luminița nu s-a obișnuit cu gândul că părinții ei o detestau și au uitat-o doar pentru o greșeală copilărească. A suferit din cauza asta și chiar și puținele bucurii din viața ei au fost trăite doar pe jumătate din această cauză. Cu toate că avea părinți în viață, ea s-a simțit mereu orfană. De sărbători, la nunta ei, în toate momentele în care ar fi trebuit să-i aibă alături și să-și împartă bucuriile și durerile cu ei, nu i-a avut. A îmbolnăvit-o dorul de ei și sentimentul de vinovăție că le-a greșit atât de tare, încât devenise vrednică de a fi disprețuită și condamnată. Purtarea lor i-au creat un grav handicap sufletească, au făcut-o să creadă că nu era un om bun, că nu merita nici măcar dragostea părinților, cu toate că părinții își iubesc copiii în orice condiții, chiar și atunci când decad și când fac greșeli grave.

Prietena mea murise fără să-și ia rămas bun de la părinții ei, fără să aibă parte de ruângălerea lor, de încurajări și de sprijin. Iar

eu îl detestam pentru asta. O detestam pe mama ei orgolioasă și implacabilă. I-am povestit lui Angel despre suferința Luminiței și despre părinții ei imposibili.

— Părinții ei știu că fata lor a murit? m-a întrebat Angel.

— Nu știu. Nu știu nici măcar dacă au habar că a fost bolnavă. Ea nu îmi mai vorbea despre ei. O întrebam de fiecare dată dacă are vești de la ei și îmi răspundea cu un „nu” care nu lăsa loc de alte discuții. Mă întreb dacă nu cumva le-a lăsat și lor vreo scrisoare de rămas-bun. Îl sun pe Robert să-l întreb.

Am format în grabă numărul lui Robert. Mi-a răspuns imediat.

— Vreau să știu dacă Lumi ți-a lăsat vreo scrisoare pentru părinții ei.

— Mi-a lăsat.

— Le-ai dat-o?

— N-am avut când.

— Vreau să o citesc.

— Nu pot face așa ceva.

— Ți-a spus Lumi să nu mă lași să citesc scrisoarea?

— Nu, dar asta te-ar face să suferi și mai mult...

— Vreau să citesc scrisoarea. Nu voi avea liniște dacă nu voi ști ce a simțit. Eu îl detest pe oamenii ăia, înțelegi?

— Nu-i detesta, Irina. Sunt și așa bătuți de soartă.

— Ei și-au ales soarta asta.

Am închis apelul telefonic fără să mai spun ceva.

— Crezi că ar fi o idee bună să citești scrisoarea? m-a întrebat Angel, strecurând o pernă în spatele meu.

— Lumi nu avea secrete față de mine. Tu ce părere ai?

— Eu cred că nu ar trebui să o citești. Poate că ar fi bine să-ți imaginezi că Lumi l-a iertat, că l-a iubit până la sfârșit.

S-a auzit o sonerie zbârnâind scurt.

— Cine-o fi? a întrebat Angel mirat, uitându-se la ceas.

— Așteptî musafiri?

— Nu. Ah, ce-am uitat!

Angel și-a pus palma pe frunte și a zâmbit.

— Eu pot pleca, nu vreau să deranjez.

M-am ridicat, dar Angel m-a prins de mână și mi-a făcut semn să mă așez.

— Nu pleci nicăieri, mi-a spus răspicat. A venit o prietenă. Am vrut să amân întâlnirea cu ea când am aflat că vii tu, dar am uitat să o sun. Merg să-i deschid poarta.

— Dar eu sunt plânsă, sunt o companie îngrozitoare...

— Te va adora. Și tu o vei plăcea. Uite cum facem: dacă nu o plăci, îmi faci un semn, ok?

A ieșit pe ușă și a revenit după câteva minute cu femeia pe care o aștepta. Era o femeie matură, căreia nu îi puteam ghici vârsta, dar cu siguranță avea peste treizeci și cinci de ani. Era minlonă, brunetă, cu părul drept, tuns mediu. Avea trăsături frumoase și niște ochi căprui, blânzi, încadrați de gene lungi, perfect rimelate. Văzând-o, m-am întrebat dacă-i era doar prietenă lui Angel sau mai mult, dar ținuta și machiajul o trădau. Se vedea străduința ei de a fi frumoasă. Mi s-a prezentat ușor încurcată și părea timidă.

— Mă numesc Otilia, mi-a spus ea, întinzându-mi mâna extrem de albă, cu o manichiură perfectă.

— Irina. Îmi pare rău că m-ai găsit aici, nu vreau să vă răpesc timpul, dar...

— Mă bucur să te cunosc, Irina. Angel mi-a spus că vei fi o revelație pentru mine.

— Angel e un vrăjitor care face complimente gratuite.

— O să te convingi tu, Oti, i-a zis Angel zâmbind și pupând-o pe obraz.

Am povestit banalități ca să ne acomodăm una cu cealaltă, apoi Angel ne-a pregătit un somon cu legume la cuptor.

N-a vrut să-l ajutăm, argumentând că vrea să ne impresioneze cu talentul lui la gătit.

Am mâncat toți trei, apoi am butonat telefonul să caut o scuză pentru a putea pleca. Era evident că ei aveau o întâlnire, iar eu le stricasem planurile.

– Sunt nevoită să plec, am anunțat.

– Irina, ai venit să stai câteva zile, mi-a spus Angel cu un ton dojenitor.

– Am dat buzna, iar voi aveți o întâlnire.

Otilia a părut stânjenită de afirmația mea și mi-a zâmbit, aprinzându-și o țigară.

– Întâlnirea noastră va fi mai frumoasă dacă stai și tu cu noi, mi-a zis ea.

Angel mi-a făcut semn să nu mai insist cu plecarea, iar eu m-am așezat confortabil pe fotoliu, lăsându-i pe ei să stea pe colțar, unul lângă celălalt.

– Sper că dormi aici, i-am spus Otiliei.

Ea i-a aruncat o privire întrebătoare lui Angel, iar el i-a zâmbit.

– Haideți, nu mă mai tratați ca pe un copil. Știu că sunteți mai mult decât prieteni.

Otilia a zâmbit, iar Angel s-a ridicat și m-a pupat pe obraz.

– Ți-am spus. Și încă n-ai văzut nimic, i-a spus el Otiliei.

După ce am făcut acea afirmație, Otilia a părut mai relaxată. Am stat de vorba până târziu, iar ei s-au străduit să-mi țină mintea ocupată, ca să mai uit de ale mele. Știam că aveau nevoie să fie singuri, de aceea le-am spus că sunt frântă de oboseală. Angel îmi pregătise camera și m-a condus. S-a asigurat că nu îmi lipsește nimic și m-a pupat ca pe un copil cuminte.

– Sigur nu vă incomodează prezența mea? l-am întrebat încet.

– Foarte sigur. Nu-ți mai face scenariul, vom sta de vorbă doar.

– Mai nou ești terapeut? am spus zâmbind.

– Copil obraznic ce ești! Mă bucur să te văd zâmbind.

Am zâmbit doar până ce a închis ușa în urma lui. Când am rămas singură, am început să plâng. Realizam că nu mă mai

simțisem atât de singură de la moartea tatei. Și acum, la fel ca atunci, mă simțeam descumpănită și pierdută. Am început să spun „Tatăl nostru“, dar m-am oprit imediat după „și ne iartă nouă greșelile noastre precum iertăm și noi greșitălilor noștri“. Cum să-l cer lui Dumnezeu să mă ierte dacă eu nu-l puteam ierta pe Robert pentru ceea ce mi-a făcut? Sau pe părinții Luminiței? *Doamne, sunt supărată pe mai mulți oameni decât mi-aș dori!*

Am adormit răpusă de oboseală și de gândurile care dădeau năvală, încărcându-mă cu temeri și întrebări fără răspuns.

M-a trezit Angel, fără să vrea, dimineață. L-am auzit când a deschis ușa camerei și i-am zâmbit.

— Eu voi pleca, am treabă. Ai dormit bine?

— Buștean.

— Spune-mi, vrei să stai singură azi sau vrei să rămână Oti cu tine?

— Ea ce vrea?

— Ea ar rămâne cu tine.

— Atunci să rămână. Și eu m-aș bucura să nu stau singură.

— Mă suni dacă ai nevoie de ceva, da? Pe la ora 11, după ce vor deschide magazinele, o să vină un băiat care va face cumpărături. Eu i-am făcut o listă, te rog să o consulți și să adaugi tot ce crezi că mai este nevoie. După-amiază va veni tanti care îmi gătește ca să facă mâncare. Te rog să îi spui tu ce ai dori să gătească.

— Și eu știu să gătesc.

— Tu odihnește-te, te rog.

După ce a plecat Angel, m-am ridicat din pat și m-am pregătit să înfrunt o nouă zi a vieții mele. Nu mă trezisem cu bucuria specifică mie. Îmi aminteam cât de voioasă mă trezeam în copilărie, cum dădeam buzna în curte în diminețile de primăvară ca să verific dacă au înflorit ghiocii, zambilele, lalelele și cum, pe timpul iernilor, dădeam nerăbdătoare perdeaua ca să văd dacă în curte se așternuse zăpada. Mi-l aminteam pe tata dând zăpada din curte. Pe

atunci era pace și bucurie în sufletul meu. Aveam un „acasă” și mă simțeam protejată de tata.

De când mă știam, dimineața mă trezeam plină de voieșie. Matei mi-a spus de multe ori că mă iubea pentru că râdeam tot timpul și pentru că-i contaminam pe toți cu buna mea dispoziție.

Am coborât în living și am așteptat cuminte să vină și Otilia. A apărut după câteva minute, îmbrăcată cu aceeași fustă, dar cu un tricou care părea să fie al lui Angel. Am pupat-o când s-a apropiat de mine, iar ea m-a îmbrățișat strâns.

Am pregătit împreună micul dejun și am stat la povești ca două prietene. Îmi plăcea Otilia. Era matură și serioasă.

— Câți ani ai? am întrebat-o curioasă.

— Of, nu mă întreba. Sunt bătrână, spre deosebire de tine. Am aproape patruzeci...

— Și la patruzeci de ani te consideri bătrână? Eu nu vă înțeleg pe cele care vă grăbiți să vă îmbătrâniți, am spus mușcând cu poftă din felia de pâine pe care pusesem un strat generos de cremă de ciocolată.

— Nu neapărat bătrână, dar nici tânără ca tine, Irina. La patruzeci nu mai poți face lucruri ca la douăzeci...

— De pildă? Ce lucruri nu mai poți face la patruzeci, când viața s-a sfârșit?

Am zâmbit, iar ea mi-a zâmbit înapoi.

— Nu știu. Multe. Nu mai poți să o lei de la început, nu mai ai același elan și curaj specifice tinereții.

— Otilia, ne impunem singuri limitele. Vârsta e o unitate de măsură pentru timp, nu pentru viață. Părerea mea este că și la patruzeci de ani poți face tot ce vrei.

— Crede-mă, nu poți face tot ce vrei.

— Ce nu poți face? Nu poți iubi un bărbat mai tânăr, așa-i? La asta te referi.

Expresia Otiliei a devenit gravă.

— Crezi că, dacă sunt mai tânără ca tine, nu mi-am dat seama? Îl iubești pe Angel, se vede asta. Iartă-mă, nu vreau să dau buzna în intimitatea ta!

Mi-am dat seama că deveneam indiscretă tocmai eu, care nu-l suportam pe oamenii indiscreți și incisivi.

— Nu dai buzna, stai liniștită. Putem vorbi deschis.

— Vă iubiți? Vă iubiți pe ascuns? Ești măritată?

— Nu mai sunt măritată. Am divorțat, dar da, avem o relație pe ascuns.

— De ce?

Uram relațiile ascunse, pline de secrete și interdicții, pentru că știam foarte bine cât de dureroase și de nocive erau.

— Pentru că știu cum e lumea...

— Lumea?! Doamne, așa proști sunteți încât să vă interziceți iubirea din cauza lumii? Cu ce incomodați voi lumea dacă vă iubiți?

— Lu mea e rea, condamnă relațiile cu diferențe de vârstă, mai ales când femeia este mai bătrână, divorțată și cu un copil.

— Otilia, lumea asta pe care o invoci e mai importantă decât voi doi și decât fericirea voastră? Merită lumea mai mult decât meritați voi doi? Merită să vă sacrificați și să renunțați doar ca să vă încadrați în tiparele ei absurde? Ca să nu mai spun că tocmai lumea ala de care vă temeți nu este perfectă cum pretinde. Lumea e plină de ipocriți care fac tocmai lucrurile pe care le condamnă la alții!

— Nu e așa de simplu, Irina. Pe lângă lume, mai este și copilul. Am o fetiță de doisprezece ani și nu mă pot afișa cu un iubit, înțelegi?

— Înțeleg că ești o mamă responsabilă și decentă, că nu aduci în viața fetei tale azi un iubit, mâine altul și tot așa. Dar dacă ai un om pe care îl iubești și care e demn să facă parte din viața fiicei tale, de ce nu?

— Mi-e teamă că mă va judeca. Mă gândesc doar la binele ei.

— Binele ei de moment, deși un bărbat bun și responsabil ar fi un mare bine în viața ei. Dar omiți binele ei de mai târziu, când

va deveni femele și când va înțelege că te-ai sacrificat pentru ea. Te-ai gândit la asta? Crezi că se va bucura știind că mama ei a ales singurătatea doar ca să o protejeze pe ea? Crezi că va fi fericită știind că ți-ai refuzat iubirea?

— Doamne, ai un fel de a vedea lucrurile și de a intra în profunzimea lor! Tu sigur n-ai o sută de ani?

— Am doar experiența a ceea ce îți spun, Otilia. Știu cum e să regreti că ai fost crescută de un părinte singur și să te gândești că ar fi meritat un suflet alături, mângâiere și sprijin. Privind în urmă, aș vrea să fi fost conștientă de singurătatea tatălui meu și să fi știut să-l încurajez să iubească, să nu își limiteze universul la mine. Și ani și experiența iubirii ascunse, trăite în secret.

— Vorbești serios?

— Da. Știu cum este să tânjești după omul iubit, cum e să te vizezi lângă el, cum e să nu-l poți privi cu drag, să trebuiască să-ți ascunzi iubirea și să-l privezi de tot ceea ce ar merita.

— Parcă spuneai că lumea nu contează...

— Povestea noastră este mai complicată, nu e vorba doar de lume, ci de oameni pe care-i iubim și pe care nu ne dorim să-i rănim. Dar nu despre mine e vorba acum. E despre tine și Angel. El ce părere are? Îi convine relația aceasta ascunsă?

— Nu vorbim despre noi. Trăim ceea ce avem, pur și simplu.

— Te iubește?

— Nu știu, cred că da.

— Și atunci, de ce doi oameni care se iubesc își interzic să fie împreună?

— Eu aș fi vrut mai mult, dar nu vreau să-l forțez.

— Să-l forțezi? El nu vrea mai mult?

— Nu știu, Irina.

— Păi, ți-a propus să faceți mai mult decât să vă întâlniți ocazional și pe ascuns?

— Nu. Mi-a spus că îmi respectă statutul, copilul...

— Iartă-mă dacă sunt prea directă, dar ești sigură că asta simte și că nu e doar o scuză pentru că-i convine relația fără obligații și fără prea multă implicare?

Otilia nu mi-a răspuns. Privea pierdută în ceașca de cafea, de parcă acolo ar fi găsit răspunsurile la ceea ce o frământa.

— Otilia, fii sinceră cu tine! Relația voastră este așa pentru că tu impui niște restricții sau pentru că doar atât este Angel dispus să ofere? Te amăgești cu ideea că nu se poate mai mult doar pentru că ți-e teamă să admiti că nu ți se oferă mai mult?

Am auzit sunând un telefon. Otilia s-a ridicat în grabă și a alergat către măsuta pe care își lăsase telefonul.

— Da, suntem cuminți, tocmai am terminat micul dejun. Doamne, o ador! a spus ea cu emoție în glas.

Mi-a făcut semn că vorbea cu Angel. Au vorbit puțin, iar eu mi-am adunat gândurile. *Doamne, poate că am fost prea directă cu ea. Sper că nu am rănit-o.* Când a revenit la masă, mi-a zâmbit și mi-a spus:

— Chiar te ador, să știi. Chiar dacă ai răscolit totul în mine.

— Iartă-mă, nu vreau să-ți invadez sufletul!

— Mă ajută discuția cu tine. Credeam că tu ai neville de o prietenă, dar se pare că eu am mai multă neville decât tine. Tu ce ai face în locul meu?

— Mi-aș face ordine în viață. Acum eu sunt cea care va spune că la patruzeci de ani meriți mai mult decât o relație ca aceasta. Meriți și ai neville de un bărbat prezent, implicat, alături de tine, cu care să construiești ceva frumos și durabil.

— Să știi că viața nu e chiar așa de urâtă fără un bărbat alături.

— Asta ți-o spui că să te consolezi. Mai ani o prietenă care mi se lăuda, plină de emfază, că și-a cumpărat flori singură și că ea nu depinde de un bărbat ca să-i aducă flori. E adevărat, nu mai depindem de bărbați ca să ne întreținem. Muncim, suntem fetei de carieră, ne facem case, facem chiar și copii singure, dar sufletele

noastre depind de apropiere, de căldură și de dragoste. Avem nevoie să împărțim cu cineva fericirea și nefericirea.

— Da, știu și eu femeii care au tot ce își doresc, dar care sunt singure și susțin că n-au nevoie de bărbați.

— Lucrurile nu le îmbrățișează noaptea, nu le spun „Te iubesc”, nu fac dragoste cu ele, nu le șterg lacrimile, nu mănâncă la masă cu ele. Toate acelea care spun că n-au nevoie de bărbați în viața lor sunt niște ipocrite care, de fapt, speră și visează la bărbatul ideal. Împopotonate cu lucrurile lor scumpe și luxoase, le privesc cu invidie pe femeile simple care merg de mână cu bărbații lor, care le adoră.

— Poate că ai dreptate. Oare ar trebui să discut cu Angel?

A zâmbit.

— Dacă îți este de ajuns ceea ce ai, dacă ești fericită și împlinită doar cu cât îți oferă, perfect. Dar dacă ești fericită doar în momentele în care ești în brațele lui și lângă el, iar în restul timpului trăiești doar ca să treacă timpul mai repede pentru a fi din nou cu el, atunci nu este ok. Ar trebui să aveți o discuție sinceră.

— Mi-e teamă să deschid subiectul.

— Ți-e teamă de faptul că ai putea afla că el nu e dispus să ofere mai mult, așa-i?

— De ce mi-ar oferi mie mai mult, Irina? Lumea e plină de femei mai frumoase, mai tinere, singure, fără copii...

— Nu mai considera vârsta și copilul ca fiind un handicap. Lucrurile sunt simple: te lubește pe tine, așa cum ești, cu vârsta pe care o ai și cu copilul tău cu tot sau nu. Dacă lubești pe cineva, îl lubești la pachet cu tot ce are și ce înseamnă.

— Angel e un om foarte bun, e sensibil și sufletist, dar uneori am impresia că nu mi-a respins doar ca să nu mă rănească.

— Asta mi se pare îngrozitor! Cine nu ne lubește nu ne face o favoare dacă ne lasă impresia că simte dragoste pentru noi. Mi se pare o crimă să amăgești un om, să-l dai speranțe și să-l ții încurcat.

— Ne cunoaștem de câțiva ani, dar nu am știut niciodată ce simte cu adevărat.

O înțelegeam perfect. Mi-am amintit de câte ori m-am îndoit de dragostea lui Robert și câtă nevoie aveam ca el să mă iubească. Gândul mi-a zburat la oameni care-și alinau împreună singurătatea, dar fără să se iubească. Și cunoașteam multe persoane care iubeau fără a fi iubite.

— La ce te gândești? m-a întrebat Otilia, văzând că am rămas îngândurată.

— La faptul că e plină lumea de oameni care iubesc, dar sunt neîubiți.

— Cred că ești prea profundă pentru vârsta ta. Unde te-a ținut Angel până acum?

— Ți-a povestit cum ne-am cunoscut? am întrebat zâmbind amuzată.

— Nu. Spune-mi tu.

Atunci mi-am dat seama că nu-l puteam povesti că l-am cunoscut într-o zi în care am adus la el o prietenă cu care se culca, pentru că ea nu avea mașină ca să ajungă la el. Am calculat că Angel era cu Otilia, dar se întâlnea și cu Sandra. Îmi părea rău pentru Otilia și îmi părea rău și pentru Sandra. Încercam să le compar pe cele două și observam că erau complet diferite.

— Îl iubești mult pe Angel, nu-i așa? am întrebat ca să schimb subiectul.

— Da. Dar nu cred că știe, nu vreau să-l sperie asta...

— Trebuie să știe, altfel cum vrei să ia o decizie corectă? Poate își imaginează că doar te simți bine cu el, că nu ești dispusă să ieși din zona ta de confort și să mergi mai departe.

— Of, tu răstorni de obicei lumea oamenilor?

Zâmbea, dar era un zâmbet trist.

— Otilia, îți spuneam că am și eu experiența iubirii ținute secret. Trăiesc această iubire de cinci ani. Știi cum au trecut acești

cinci ani? În zbor. Și m-am trezit într-o zi regretând tot ce mi-am refuzat, faptul că nu am avut tăria să fac ordine în viața mea la timpul potrivit.

— Când ai douăzeci și cinci de ani, ai tot timpul din lume, dar la patruzeci...

— Ai și la patruzeci, dar nu trebuie să amâni. Ia-ți ceea ce meriți de la viață. Ia totul. Nu aștepta să îți ofere cineva pe tavă fericirea. Eu realizez cât de mult am pierdut în acești cinci ani. Am pierdut sute de nopți în care aș fi putut adormi în brațele celui pe care-l iubeam. Suntem niște tâmpiți că ne refuzăm ceea ce ne face fericiți. Iar într-o zi murim, așa cum a murit prietena mea.

— Și dacă Angel nu vrea mai mult decât ce avem acum?

— Va trebui să alegi ce vrei să faci: să mergi mai departe cu ceea ce aveți acum sau să închei povestea asta și să-ți dai șansa să trăiești o poveste nouă, completă.

— Crezi că așa ușor găsești un om cu care să începi o altă poveste, Irina?

— Tot vârsta și faptul că ai un copil te sperie, nu?

— Da.

— Trebuie să încetezi să-ți mai privești vârsta ca pe un handicap! Ești o femeie tânără și ești frumoasă. Fiecare suflet, indiferent de vârstă, poate găsi un alt suflet cu care să-și împartă viața.

Am auzit soneria și am întors amândouă privirea spre ușă. Otilia s-a dus și a deschis, lăsând-o să intre pe femeia care-i gătea lui Angel. Am întrebat-o dacă voia să o ajutăm, dar aceasta ne-a spus glumind că nu ne lasă să-i furăm locul de muncă.

Eu și Otilia ne-am retras în living să ne savurăm cafelele.

— Observ că te-am pus pe gânduri cu discuția noastră. Sper că nu te-am întristat.

— Nu m-ai întristat, Irina. Doar că m-ai trezit la realitate. O realitate pe care o evit de mult.

Câteva minute am privit absente la televizor, unde se difuza o emisiune religioasă.

— Ce ai face dacă ai fi în locul meu? m-a întrebat Otilia dintr-odată.

— Nu sunt în locul tău. Nu știu ce simți, nici ce-ți dorești. Pot doar să-mi imaginez. Și-mi imaginez că o femeie de patruzeci de ani își dorește mai mult decât întâlniri pe furiș, instabilitate și nesiguranță. Poate că tu te-ai grăbit să te resemnezi cu ideea că familia ta este redusă la tine și fiica ta. Dar asta este ceea ce-ți dorești sau doar o limită pe care ți-ai impus-o crezând că, la patruzeci de ani, divorțată și cu un copil, nu se vor înghesui bărbații să se lege de tine? Te mulțumește rolul de amantă sau vrei mai mult?

— Nu știu dacă merit mai mult. Cel puțin, de la un bărbat ca Angel...

— Observ că ai o problemă cu stima de sine, Otilia. Te subapreciezi, iar pe Angel l-ai urcat pe un piedestal.

— Păi, nu vezi diferența? El e tânăr, iar eu...

— Oprește-te! Va trebui să te gândești bine cum te simți lângă el. Te simți bătrână? Te face el să simți că nu ești destul de bună și de frumoasă, că îți face o favoare că vă întâlniți? Sau doar complexele tale legate de vârstă te fac să simți că nu ești destul de bună pentru el? Fii sinceră cu tine însăși! Iar dacă bărbatul de lângă te face să simți că nu ești destul de bună și de frumoasă, atunci înseamnă că nu te afli lângă omul potrivit.

Otiliei i se umeziseră ochii. Cu siguranță adunase multe emoții în sufletul ei.

— De unde ai atâta înțelepciune? m-a întrebat.

— Nu știu. Am trăit multe și am văzut multe.

— Mi-ar plăcea să aflu povestea ta interzisă, mi-a spus ea.

Simțeam nevoia să povestesc totul cuiva. Speram că, povestind, aveam să găsesc alinare și răspunsuri la frământările mele. Am băut puțină cafea, apoi am oftat adânc.

— Povestea mea a început acum cinci ani, la Braşov. Am cunoscut într-o seară un bărbat de care m-am îndrăgostit. Pentru o fată simplă ca mine, era prinţul din poveşti. Era frumos, bogat şi mi se părea intangibil. La fel cum tu te întrebi de ce un bărbat ca Angel ar iubi o femeie ca tine, la fel mă întrebam şi eu de ce un bărbat ca Matei ar fi fost interesat de o fată ca mine. Eu nu aveam avere, nici poziţie socială şi nici nu eram o frumuseţe leşită din comun. Eram o fată simplă, dintr-o lume diferită de lumea lui, dar s-a îndrăgostit de mine. Poate l-a atras tocmai diferenţa dintre noi, faptul că eram altfel decât femeile cu care umblase până atunci. În scurt timp m-am mutat în casa lui, la Snagov. Era divorţat şi avea o fetiţă. O creştea el, ajutat de bona care l-a crescut şi pe el. În casă cu el locuia şi fratele lui vitreg, adoptat de familia lui Matei după ce acesta a rămas orfan de ambii părinţi. Îl cheamă Robert. Totul părea a fi minunat, am devenit o familie. M-am implicat mult şi am simţit că aveam familia care mi-a lipsit mereu. Eu am fost crescută doar de tata, apoi, când tata a murit, m-am mutat la mama.

— Câţi ani aveai când a murit tatăl tău?

— Şaisprezece. Pe fetiţa lui Matei am iubit-o din prima secundă. Ea a fost motivul pentru care l-am iertat pe Matei de câteva ori când m-a înşelat. Bine, l-am iertat şi pentru că am realizat că mă înşela pentru că nu se putea desprinde încă de obiceiurile proaste şi de anturajul nesănătos. Am sperat că, dacă devin perfectă pentru el, nu va mai avea nevoie de alte femei. M-am străduit să fiu frumoasă, să-i fac pe plac, dar tot m-a înşelat. Apoi mi-am dat seama că nu eu eram problema, că nu eu eram imperfectă, ci el.

I-am povestit Otiliei cum mă înşelase Matei şi de câte ori am vrut să plec. Apoi l-am povestit despre prietenul imaginar, care timp de cinci ani mă suna şi mă asculta fără să-mi vorbească.

— Ce nebunie! a spus Otilia, aşezându-se comod pe o pernă; se vedea că savurează cu multă plăcere povestea mea reală de viaţă.

— Chiar că o neburle. Oricât am încercat să-l conving pe prietenul imaginar să îmi vorbească, acesta n-a scos niciun sunet. Habar nu aveam cine era și de ce mă suna. Putea fi cineva cunoscut sau nu. Dar îmi făcea bine să-i povestesc tot ce făceam și ce simțeam.

— Cinci ani te-a surlat și nu a vorbit deloc? Nu ți-ai auzit nicio dată vocea, nu știai nici măcar dacă era bărbat sau femeie?!

— Exact. Apoi am început să comunicăm prin mesaje pe telefonul mobil. Așa mi-a câștigat încrederea. Era un prieten căruia îi puteam spune orice. Și i-am spus totul, cele mai ascunse gânduri, experiențe, îl povesteam ce simțeam și cum m-am îndrăgostit de Matei și apoi de Robert.

— De Robert, fratele vitreg al lui Matei?!

— Da. Dacă la început nu l-am suportat pentru că era arogant, obraznic și-mi dădea impresia că nu mă place întrucât mă persifla tot timpul, când l-am cunoscut cum este cu adevărat, m-am îndrăgostit nebunește. Avându-l pe Matei ca termen de comparație, am avut șansa să văd obiectiv calitățile lui Robert.

— E frumos?

— Cine? Robert? Es te un bărbat superb.

— Cum arată? Descrie-mi-l.

— Este înalt, cam cât este și Angel, cred că are un metru optzeci și cinci, are statură athletică, este brunet și are un păr superb. Are cei mai blânzi și mai calzi ochi pe care l-am văzut vreodată, iar privirile lui vorbesc și mângâie, pur și simplu. Are niște sprâncene perfecte, pentru care îl invidiez, și niște gene lungi, fermecătoare. Iar când zâmbeste, face niște gropite drăguțe în obraji. Seamănă leit cu actorul Eddie Cibrian, iar unii, care au văzut serialul *Sunset Beach*, se amuză pe seama lui și-l mai strigă „Cole”.

— Robert știa că te-ai îndrăgostit?

— Într-un târziu a aflat, dar mult timp m-am prefăcut că nu simt nimic pentru el. De fapt, eu refuzam să simt. Știam că era imposibil să am o relație cu el, că aș fi răsturnat tot universul lui, al lui

Matei și al oamenilor din viața lor. Mi-am interzis să-l iubesc și am sperat că era doar o îndrăgosteală trecătoare, dar cu fiecare zi care trecea eu îl iubeam și îl doream tot mai mult. Când devenise insuportabil să mă prefac, am încercat să mă îndepărtez de Matei și să plec din viețile lor. Credeam că așa îi voi uita. Dar Matei nu m-a lăsat să plec. Mă iubea și avea nevoie de mine. Aveam grijă de copilul lui, casa era un cămin adevărat, viața lor se schimbase. Chiar și el se schimbase și mi-a fost fidel, cred.

— Și Robert? Ce simțea pentru tine?

— Mult timp n-am știut. Se purta ciudat, ba îmi dădea impresia că mă adora, ba că mă detesta profund, ba că îl eram indiferentă. M-a indus în eroare străduința lui de a mă ține lângă Matei și asta m-a făcut să cred că nu avea cum să mă iubească. Ce bărbat care lubește o femeie o vrea lângă altul? Dar am aflat până la urmă că și el mă iubea nebunește și că lupta, la fel ca și mine, să nu mă mai iubească.

— Poate de aceea te voia lângă Matei, poate că doar așa putea renunța la tine.

— Exact. De fapt, Robert îl iubea pe Matei atât de mult, încât ar fi renunțat la orice pentru el. Îl iubea și se simțea dator pentru că familia lui l-a adoptat și a trăit mereu cu impresia că totul i se cuvenea lui Matei și că el primise prea mult oferindu-i-se șansa să aibă o familie și o viață mai bună.

— Bietul de el, îl înțeleg. Doamne, ce poveste! Zi-mi mai departe.

— Ne-a fost foarte greu să locuim în aceeași casă și să ne prefacem că nu simțim nimic. A fost o tortură. Robert trebuia să mă vadă cu Matei, iar eu să-l văd pe Robert cu alte femei, dar am încercat amândoi să fim corecți și să ne vedem de viețile noastre.

— Ai făcut dragoste cu el?

— Timp de cinci ani, nu.

— Nu cred așa ceva! Nu ați fost tentați să o faceți?

— Ten tați? Ne doream unul pe celălalt cu fiecare celulă din corpul nostru. Uneori aveam impresia că făceam dragoste din priviri, dar nu voiam un amantlăc odios, nu voiam o relație murdară. Iubirea noastră era mai mult decât dorință carnală. Și-i iubeam pe ceilalți...

— Eu n-aș fi rezistat. N-a existat nici măcar o tentativă între voi?

— Au existat mai multe, dar ne-am oprit de fiecare dată înainte să se întâmple ceva. Au existat și niște episoade erotice, ne-am mângâiat, ne-am sărutat, dar cred că niciunul n-a îndrăznit să meargă până la capăt. Ne-am iubit atât de mult încât nu am vrut să trăim cu sentimente de vinovăție, înțelegi?

— Sunt impresionată! Nu credeam că există așa ceva.

— Nici eu nu credeam.

— Se pare că Robert este un bărbat special. De fapt, ce te-a făcut să-l iubești atât de mult, cu toate că îl aveai deja pe prințul din povești?

— Felul lui de a mă iubi. Niciodată nu m-am simțit mai iubită. Aparențele induc lumea în eroare, o lume atât de superficială, care crede că o femeie se îndrăgostește de ideea de prinț, de castel, de caleașcă, de puterea prințului, de frumusețea lui, de maniere, de tot ceea ce ar putea să-o flateze și să-i asigure confortul. Eu l-am iubit pentru felul în care mă privea. Nimeni nu m-a mai privit așa cum m-a privit el, oricât de mult m-a plăcut sau m-a iubit. El m-a privit la fel și când i-am fost dragă, dar și când i-am părut cea mai urâtă și mai rea ființă de pe pământ. El m-a privit la fel și când m-a considerat mai presus de toată lumea, dar și când m-a considerat decăzută. M-a privit la fel chiar și atunci când am plecat, când am făcut tot posibilul să mă smulg din sufletul lui. Privirea aceea a lui nu numai că m-a făcut să mă simt frumoasă și importantă, dar m-a făcut să-mi doresc să devin atât de bună pe cât ar fi meritat el. Privirea lui nu a mințit niciodată, nu m-a umilit și nu m-a descurajat. Era de ajuns

să mă privească doar ca să mă simt iubită, să simt că am un rost pe lume și că aparțin cuiva.

Otilia mă privea fascinată.

— Povestește-mi mai departe.

— Am sperat degeaba că ne va trece, că vom putea iubi pe altcineva mai mult decât ne iubeam unul pe celălalt. Am admis într-un târziu că ne iubim și am admis că eram învinși. Eu fugisem în Italia să-mi vizitez prietena, iar el a venit după mine, așa cum a făcut mereu. A venit după mine peste tot pe unde am plecat: la Brașov, în Germania, în Italia. În Veneția am petrecut amândoi niște zile minunate. Abia atunci și acolo am făcut dragoste pentru prima dată. Abia acolo am avut curajul să lăsăm măștile și fricile și să fim noi.

— Mi s-a strâns inima. Spune-mi că nu s-a întâmplat ceva rău!

— Am revenit acasă și am hotărât să plecăm împreună, să ne dăm o șansă. Aveam de gând să-i spunem lui Matei. Ne temeam de reacția lui, fiindcă Matei nu știe să piardă. A fost obișnuit cu ideea că i se cuvine totul, dar nu am mai apucat să îi spunem nimic, fiindcă eu am aflat că Robert era prietenul imaginar.

— Poftim? Cum așa?!

— Și-a uitat acasă telefonul pe care-l folosea pentru joaca de-a prietenul imaginar. Eram în camera lui, unde-i călcam niște cămăși, și l-am sunat pe prietenul imaginar. Am auzit telefonul sunând într-un sertar și așa am descoperit că era Robert.

— Nu pot să cred!

— Pentru mine a fost un șoc. Omul pe care-l divinizam și în care credeam cel mai mult mă trădase și mă mințise cinci ani.

— Dar nu ai bănuț în tot timpul acesta că prietenul imaginar ar putea fi Robert?

— Nu, pentru că povestea cu prietenul imaginar începuse înainte să-l cunosc pe Robert.

— Cum așa?!

— Robert mă văzuse în oraș cât timp am stat pe o terasă, m-a urmărit până acasă și mi-a aflat numărul de telefon. Au trecut câteva luni, în care m-a ascultat - o metodă bună să mă cunoască. De fapt, el a fost păpușar în povestea asta, iar eu și Matei - marionetele lui. El știa că voi merge în acel club în noaptea în care ne-am întâlnit prima oară, dar nu a prevăzut că lui Matei ar putea să-i placă de mine și mie de el, nici că lucrurile vor evolua altfel decât își închipuise el.

— Doamne, asta este o poveste de film!

— Așa s-a întâmplat că, într-o singură zi, mi-am pierdut cea mai bună prietenă și pe o mul pe care-l iubeam cel mai mult. E prea mult pentru un om.

— Știu, te înțeleg. Dar nu-l înțeleg pe Robert: de ce a făcut așa ceva?

— A vrut să controleze totul, dar a creat cu mâna lui o poveste în care mai mulți oameni au suferit și vor suferi. Eu voi suferi din cauză că l-am pierdut pe el, Matei va suferi că mă pierde pe mine, fetița va rămâne fără mine, prietenii noștri vor...

— Matei chiar nu a bănuț niciodată că tu și Robert vă iubiți?

— Niciodată. Mentea lui nu poate concepe așa ceva. Crede orbește în Robert, dar și în mine. Lui i se pare normal că eu și Robert ne înțelegem bine, ba chiar se bucură când Robert se implică și în el este alături. Apoi, în timpul acesta, Robert a avut iubite care au locuit cu noi.

— Cum ai suportat?

— Așa cum a suportat și Robert să mă vadă cu Matei.

Câteva clipe am fost distrase amândouă de femeia care gătea în bucătărie și care începuse să facă gălăgie.

— Ce-ai de gând să faci? m-a întrebat Otilia.

— Nu știu. Tu ce ai face în locul meu?

— Ce simți?

— Simt că vreau să plec departe de toată povestea asta.

— Atunci pleacă.

— O să plec, dar nu-i voi putea smulge din suflet pe cei pe care-i iubesc. O să fiu departe de ei, dar îi voi purta în suflet.

— Îl vei ierta vreodată pe Robert?

— Nu știu, probabil că da, deși îmi este greu să iert felul în care m-a manipulat și m-a controlat.

— Iartă-mă, dar pare caz patologic.

— Cred că este. Într-o zi, Matei a găsit pe telefon un mesaj de la prietenul imaginar. Fiind gelos și agresiv, m-a bătut crezând că am vreun amant. Nu a crezut povestea cu prietenul imaginar. Nici măcar atunci Robert nu a îndrăznit să dea cărțile pe față. Aș fi înțeles că el a fost prietenul imaginar, poate chiar m-ar fi amuzat sau mi-ar fi plăcut dacă lucrurile nu ar fi ajuns atât de departe.

— Stai puțin! Eu acum fac legătura. Matei este cumva fostul prieten al lui Angel, cel care i-a furat iubita și s-a însurat cu ea?

— Da.

— Deci până la urmă Matei a primit ce a meritat. I-a luat-o pe Silvia lui Angel, iar Robert i te-a luat pe tine.

Și-a luat ceașca de cafea și a sorbit lung, cu o plăcere evidentă.

— Cam așa ceva.

— Eu încă nu înțeleg cum de nu ți-ai dat seama că Robert era prietenul imaginar.

— N-am avut cum. Ți-am spus, prietenul imaginar mă suna încă dinainte să-l cunosc pe Robert. Apoi, nu am observat nimic la Robert care să-mi dea de bănuir. Nici n-a fost prea greu, uneori vorbeam cu prietenul imaginar, iar Robert apărea lângă mine. Abia când am aflat totul am realizat că eu vorbeam singură la telefon, fiindcă Robert lăsa telefonul undeva și venea tocmai ca să nu bănuiesc că ar putea fi el. Când Robert apărea brusc, eu închideam apelul.

— Dezamăgitor. Și acum?

— Și acum sunt aici. Și încerc să mă adun și să iau o decizie. Asta este povestea mea. Vezi, nu numai tu ai un secret. Trăim într-o

lume plină de secrete. O lume care-și impune restricții, care trăiește pentru lume, care suferă și se sacrifică de frica lumii.

— Povestea ta și a lui Robert chiar este dificilă. Oare ce-ar fi spus Matei? Și ceilalți?

— M-ar fi condamnat pe mine. Doar pe mine. Eu aș fi fost cea care am intervenit în relația lor, cea care i l-ar fi luat pe Robert lui Matei și pe Matei lui Robert.

— Cum e Matei ca om?

— Este un om bun. Are multe calități și are un suflet cald. Mi-a plăcut că nu este infatuat, că nu privește pe nimeni de sus, chiar dacă are poziție socială și bani mulți. Însă a fost educat greșit. Așa cum ți-am spus, nu i s-a refuzat niciodată nimic și nu știe să piardă. Și încă nu s-a maturizat, încă simte nevoia să concureze cu alții. Are ambiții copilărești pe care eu nu i le înțeleg.

— E frumos? E mai frumos decât Robert?

— Este foarte frumos. Este brunet, are niște ochi mari albaștri, foarte expresivi, și un zâmbet cuceritor. Nu-l pot compara cu Robert, amândoi sunt frumoși.

Am zâmbit.

— Mie mi se pare de neconceput faptul că te-a lovit.

— Asta e o slăbiciune de-a lui. Cei care lovesc sunt slabi și vulnerabili.

— Mă mir că o fată cu personalitatea ta și cu tăria ta de caracter a acceptat așa ceva.

— Nu am acceptat, dar nici nu am putut pleca. Nu m-a lăsat și, crede-mă, am încercat de multe ori să plec. A făcut tot ce-a putut să mă aducă înapoi. Într-o perioadă mi-a angajat un bodyguard ca să mă păzească să nu fug.

— Asta e prea de tot.

— Mie-mi spui?

— Dar tu te-ai întors de fiecare dată pentru el sau pentru Robert?

— Și pentru el, și pentru Robert, și pentru ceilalți oameni din anturajul lor pe care am ajuns să-i iubesc, dar mai ales pentru copil. O iubesc enorm pe fetița lui Matei, iar acum mă îngrozește gândul că va trebui să trăiesc departe de ea. Am sperat că-i voi putea oferi ceea ce nu am avut eu, un cămin cald și fericit și o familie unită.

— Mama ei în ce relație este cu Matei?

— Cu Matei ești în relații bune dacă faci cum vrea el. Silvia s-a luptat mult cu el și l-a adus în starea de a-i interzice să-și vadă copilul. Între timp, eu m-am apropiat de ea și am apropiat-o pe ea de fetiță. Am făcut totul pe ascuns, iar acum tocmai l-am rugat pe Matei să o accepte pe Silvia de dragul fetiței.

— Dar cine-i Matei ăsta de vă controlează pe toți, de știe de frica lui și fosta nevastă, și Robert?

— E un băiețel răzgâiat care are putere și influență.

Jumătate din ziua aceea am petrecut-o povestind. Treceam de la povestea mea la povestea ei, ne aminteam alte povești din viețile noastre și ne-am sfătuit ca două prietene, împărtășindu-ne părerile și emoțiile.

Angel m-a sunat și mi-a spus că va veni acasă. Când a intrat pe ușă, avea o expresie gravă:

— M-a sunat Robert să mă întrebe dacă ești la mine.

— Sper că nu l-ai spus că sunt aici!

— Nu l-am spus, dar cred că ai omis să-mi spui ceva. Sau greșesc?

— Ce să-ți spun?

— E ceva nefiresc între tine și Robert. E prea implicat, mai implicat decât Matei.

— Da, ne iubim.

Angel s-a oprit și mă privea uimit.

— Nu vorbești serios, nu?

— Ba da, Angel. Eu și Robert ne iubim de când ne-am cunoscut, doar că el a pus la cale un scenariu bolnav prin care m-a aruncat fix în brațele lui Matei.

– Mi-a povestit totul. Incredibilă povestea lor, a spus Otilia, căutându-și pachetul de țigări.

– Acum se leagă multe, a zis Angel, așezându-se pe un fotoliu. Am mâncat împreună, apoi Angel m-a rugat să vorbim între patru ochi. Am urcat în camera în care am dormit și am închis ușa în urma noastră.

– Irina, știi cât de mult țin la tine, da?

– Știu.

– Te rog, zîmi ce se întâmplă! În ce ești băgată și cum pot să te ajut?

– Fiul prietenul meu și atât.

– Robert părea distrus. M-a implorat să-l ajut să vorbească cu tine.

– Dacă ai ști ce mi-a făcut, nu l-ai lăsa.

– Ce ți-a făcut?

I-am spus și lui Angel povestea, dar pe scurt. M-a ascultat cu atenție, fără să mă întrerupă.

– Ai învățat ceva din toată povestea asta? m-a întrebat.

– Da. Am învățat cât de superficială e lumea voastră, a celor care au totul. De fapt, n-aveți nimic în afară de lucruri. Nimic nu e real. Iubirea nu e reală, respectul nu e real. Alegeți femeile ca pe niște trofee cu care să defilați. Mașinile, femeile, casele, lucrurile – toate le alegeți după aceleași criterii. Totul este doar de dragul imaginii și al orgoliului personal. Aveți un spirit competitiv prostesc și distructiv.

– Oprește-te! De ce mă incluzi în lumea despre care vorbești?

– Faci parte din ea.

Angel mi-a ridicat bărbia cu degetul și m-a privit întrebător.

– Iartă-mă, am spus când am realizat că îmi descărcam nervii pe Angel. Otilia m-a întrebat cum te-am cunoscut. Ți dai seama că nu i-am putut mărturisi că te-am cunoscut când am adus-o pe Sandra la tine ca să faceți sex.

– Otilia știe de Sandra.

- Vorbești serios? Și e de acord să te împartă cu altă femeie?
- Și Robert te-a împărțit cu Matei.
- Deci știi și tu că Otilia te iubește.
- Da, știu.
- Tu o iubești?
- Îmi e dragă, țin la ea, îi vreau binele.
- Nu e de ajuns pentru o femeie care iubește. Dacă-i vrei binele, las-o liberă, nu o ține legată de o iluzie.
- Știe că nu-i pot oferi mai mult.
- Nu poți sau nu vrei?
- Nu sunt pregătit pentru asta și nu este ea persoana de care să mă leg pentru totdeauna.
- Și atunci de ce nu-i spui? De ce o lași să creadă că ar putea exista mai mult? De ce o folosești?
- Irina, nu o folosesc. Nu face nimic fără voia ei.
- Da, dar ea speră la mai mult, tânjește după mai mult. Spune-i că nu-i poți oferi mai mult și apoi e alegerea ei dacă se mulțumește doar cu ceea ce-i oferi.
- Să înțeleg că voi două ați vorbit despre mine azi?
- Da. E o femeie foarte cumsecade, să știi.
- Știu, altfel n-ar fi în casa mea acum.
- Merită mai mult decât îi oferi tu.
- Eu nu-i stau în cale, nu i-am impus condiții...
- Ba îi stai în cale. E legată de tine fiindcă te iubește. Nu va pleca niciodată dacă tu nu o vei încuraja să facă asta.
- Vorbești acum sub influența durerilor personale, așa-i? Ce ai vrea să faci? O rănesc dacă-i spun că ar trebui să nu ne mai vedem.
- O rănești mai tare neîubind-o. N-ar fi trebuit să știe de Sandra. Mai ai multe amante?
- Sunt prietene cu care mă întâlnesc ocazional.
- Ce confortabil, nu? Exact cum ți-am spus, ciudată mai e lumea asta a voastră.

– *Welcome!*

– *Bye!* Eu tocmai mă pregătesc să plec din ea.

– Ești încă necoaptă și nu înțelegi anumite lucruri. Le judeci superficial.

Am zâmbit amar și am privit în altă parte.

– Sunt curioasă, există vreo persoană de care ai putea să te legi pentru totdeauna sau ești un nestatornic prin definiție?

– Știi bine că nu vrei să afli răspunsul acesta.

– De ce nu ar fi Otilia? Pentru că are un copil? Pentru că este mai în vârstă decât tine?

– Nici răspunsul ăsta nu vrei să-l auzi. Hai să mergem jos, să nu o lăsăm singură atât de mult.

Simțeam nevoia să ies în lume, să iau aer, să văd oameni și să am acces la multă informație care să-mi distragă atenția de la gândurile de care nu puteam scăpa nicicum.

I-am spus lui Angel că vreau să merg la cumpărături, dar abia a acceptat să merg singură. M-am gândit că el și Otilia aveau nevoie de puțină intimitate, iar eu am dispărut câteva ore. M-am plimbat prin București, am intrat într-o biserică să aprind niște lumânări, apoi am umblat prin magazine.

Telefonul meu suna întruna. Matei, Robert, prieteni. Aveam zeci de mesaje pe care, însă, nu voiam să le citesc.

Am intrat într-un magazin să cumpăr câte ceva pentru o masă pe care aveam de gând să o pregătesc eu. M-am trezit înconjurată de oameni grăbiți, stresați, apăsăți, triști. Mă aflu în lumea reală, cea plină de griji și de probleme. Nu zâmbea nimeni, nu socializa nimeni.

Abia când am ieșit din magazin și am văzut că plouă, am realizat că-mi parcasem mașina destul de departe. Am mers repede prin ploaia rece care mă lovea nemilos, cu stropi mari și reci. Până la mașină m-am udat learcă.

Am pornit spre casa lui Angel, conducând foarte încet ca să mai treacă timpul. Mă uitam la clădiri, la mașini și la oamenii care fugeau din calea plotii. Într-o stație de autobuz am văzut o femeie care ținea un copil acoperit cu o haină. Ea era udă learcă. Am oprit, am pus avariile și am coborât din mașină.

— Haideți să vă duc unde aveți nevoie, i-am spus femeii.

— Nu, mulțumesc, trebuie să vină autobuzul!

— Sunteți deja udă, e foarte frig, copilul poate răci. Vă rog, sunt o femeie serioasă!

Femeia m-a privit nesigură, a privit mașina, s-a uitat în zare după autobuz și a încuviințat. Când a ajuns lângă mașină, am deschis portiera și i-am arătat că eram singură, ca să-i alung teama că aș fi intenționat să le răpesc.

— Vă mulțumim mult! mi-a spus femeia când am pornit mașina.

— Nu aveți pentru ce. Eu nu prea cunosc Bucureștiul, de aceea vă rog mult să mă dirijați.

— Bine. La primul semafor trebuie să vă încadrați ca să intrați la stânga. Sigur nu vă deranjăm, domnișoară? Poate aveți treabă.

— Nu am nicio treabă, eu eram la plimbare, dar ploaia asta mi-a stricat planurile.

Când am ajuns în fața blocului în care locuia femeia cu fetița ei, aceasta a vrut să îmi dea bani pentru că le adusesem acasă.

— Doamne ferește! Nu sunt taxi, am spus râzând.

— Văd că și dumneavoastră sunteți udă, nu vreți să veniți la noi să vă uscați puțin? Măcar părul, să nu răciți și vă dau și un borcan de dulceată de afine, că ați fost așa cumsecade și ne-ați ajutat.

— Nu vă deranjez dacă vin?

— Nu, Doamne ferește, ne-am bucura!

Am parcat mașina și am urcat cu femeia și cu fetița ei într-un apartament de la etajul trei.

— Vă rog să ne scuzați, la noi în casă e simplu, s-a scuzat femeia când am intrat în holul apartamentului.

Cu siguranță, mașina mea i-a lăsat impresia că eram o persoană bogată și pretențioasă.

— Și la mine acasă este la fel de simplu, să știți. Mașina nu e a mea, este a iubitului meu.

— Luați loc, vă rog. Imediat vă aduc un prosop și un foehn. Am prosop nou, să știți.

— Nu vreau să vă deranjez prea mult. Înainte de toate, haideți să o schimbăm pe fetiță și să o uscăm.

Acceptasem invitația ei ca să nu se simtă lezată de refuzul meu. Știam că oamenii cu bun-simț simt nevoia să răsplătească gesturile frumoase și nu voiam să creadă că mă simt superioară ei și că nu-i apreciez intenția de a-mi întoarce gestul. Ne-am uscat pe rând, apoi am acceptat invitația de a bea un ceai fierbinte de tel. Priveam bucătăria acelei femei: simplă, dar foarte curată.

— Parcă sunt la mama mea în bucătărie, am spus. Și la ea este curat ca într-o farmacie.

Auzindu-mă, m-a cuprins un dor nebun de mania, dar încă nu eram pregătită să o vizitez. Ea mă recunoștea de îndată dacă eram tristă și nu voiam să o încarc cu durerile mele. Suferise destul pe parcursul vieții ei, iar eu mi-am promis că o voi proteja de dureri. Mama nu avea habar ce trăisem eu în ultimii ani. Nu voiam să-i tulbur sufletul pentru nimic în lume.

— Mama dumneavoastră unde este?

— La Brașov. Eu sunt din Brașov.

— Mama mea a murit, săraca. Îl mai am doar pe tata, care e paralizat de opt ani. De la el venim acum.

— Și cu cine stă tatăl dumneavoastră?

— Singur, într-o garsonieră. Am vrut să-l iau aici, dar soțul meu nu este de acord. Însă mă duc în fiecare zi la el să văd dacă e bine, să-i duc mâncare, să-l spăl...

Expresia femeii a devenit dintr-odată foarte gravă. Era tristă și părea extenuată.

— De ce nu e de acord soțul dumneavoastră să-l țineti pe tata aici?

— Avem doar două camere și ne-ar fi greu.

— Eu aș da orice să-l mai am pe tata în viață, oricum ar fi.

Bine, n-aș vrea să-l văd chinându-se, dar...

— Nu mai aveți tată?

— Mai am, dar în Cer. A murit de cancer.

— Îmi pare rău.

— Total dumneavoastră are ce-i trebuie, are condiții, televizor, ceva care să-l omoare timpul?

— Televizor nu are, că s-a stricat. Poate găsim reduceri de sărbători și-i luăm unul micuț. Ne e greu și avem rate la casa asta, copilul e la școală, eu, ca asistentă medicală, câștig puțin.

— Dacă v-aș aduce un televizor, v-ar deranja?

— Cum să faceți așa ceva?

— Ar fi o bucurie pentru mine. Ar fi ca și cum mi s-ar da o șansă să-i mai pot dărui lui tata ceva.

— Nu știu, sunteți tare cumsecade, dar...

— Vă rog. E ca și cum dumneavoastră mi-ați face un dar, fiindcă eu voi fi cea care se va bucura cel mai mult.

Femeia a încuviințat din cap nesigură. Am plecat de la ea promițându-i că aveam să revin în următoarele zile cu un televizor pentru tatăl ei.

Am ajuns la Angel târziu, după ce se întunecase de mult. Când am intrat în living, Otilia era îmbrăcată de plecare.

— Doar nu pleci! i-am spus.

— N-aș pleca, dar mă așteaptă fiica mea.

Ne-am luat rămas-bun, iar când m-a îmbrățișat, mi-a spus în șoaptă un „Mulțumesc pentru tot”.

Angel m-a interogat cu privire la ieșirea mea și i-am spus despre femeia la care fusesem.

— Tatăl ei stă singur într-o garsonieră și i-ar trebui un televizor. Măine vreau să merg să-i cumpăr unul.

— Mergem împreună. Ce zici?

L-am îmbrățișat strâns și l-am pupat apăsător pe obraz.

— Eu cred că Dumnezeu ne trimite în anumite locuri pentru că avem puterea de a face câte ceva bun. Totul e să observăm când este nevoie de noi.

— Te rog să faci o listă cu ce crezi că i-am mai putea duce omului și mâine cumpărăm totul împreună.

— Super! Îmi este foarte frig, cred că răcesc. M-a plouat tare. Vreau să fac un duș și să mă culc.

— Vrei să dorm cu tine?

— Tu vrei?

— Eu vreau ceea ce-ți face ție bine acum.

— Habar n-am ce-mi face bine și ce nu.

Am stat mult sub dușul cu apă fierbinte. Mă gândeam haotic când la Luminița, când la tata, când la Robert. Mă simțeam foarte singură și fără niciun reper.

— Robert te sună în disperare, mi-a spus Angel când am ieșit din baie.

— Aș vrea să dorm. Dacă vrei, poți dormi cu mine.

M-am ascuns sub plapuma mare și pufoasă și în scurt timp am adormit. Când a venit și Angel la culcare, am avut înipresia că dormisem foarte mult. S-a strecurat sub plapumă și s-a așezat timid, de parcă n-ar fi vrut să mă incomodeze. Mirosea frumos, a gel de duș cu arome proaspete, marine.

— Ți-e teama de mine, de stai așa departe? l-am întrebat.

— Nu, dar nu vreau să te incomodez.

M-am apropiat de el și l-am îmbrățișat. M-a pupat pe frunte, iar eu am vrut să-l pup pe obraz în semn de mulțumire, însă, în întu-

nericul din cameră, i-am nimerit buzele. M-am intimidat și am intrat într-un fel de panică, ceea ce m-a făcut să stăruiesc puțin cu buzele pe buzele lui, dar când mi-am dat seama că putea interpreta greșit gestul meu, m-am retras.

— Iartă-mă, i-am spus.

— Este ok.

— Măine, după ce mergem la acel bătrânel, voi pleca la Brașov.

— Mai rămâi. Poți rămâne cât vrei.

— Măcar dacă aș fi o companie plăcută...

— Irina, te iubesc. Te iubesc și când ești neplăcută, și când ești tristă, și când ești răutăcioasă. De câte ori să-ți repet?

— Mă iubești ca pe o prietenă, nu?

— Te iubesc așa cum vrei tu să te iubesc.

— Adică îmi spui ce vreau să aud, nu-i așa? am întrebat râzând.

— Adică ești o bandită.

Câteva minute nu ne-am vorbit. Am crezut că a adormit și am încercat și eu să adorm. În scurt timp am început să tremur îngrozitor. Aveam frisoane. Angel m-a strâns în brațe ca să mă încălzească.

— Să mă duc să-ți fac un ceai?

— Nu. Doar ține-mă strâns.

Involuntar, am început să plâng. Nu mă aflam în brațele cui nu-aș fi dorit. Angel era un prieten bun și un om minunat, dar nu-l putea înlocui pe acela după care tânjeam atât de mult.

La un moment dat ți se face dor de oameni pe care te-ai grăbit să-l alungi, pe care i-ai lăsat să plece, pe care te-ai grăbit să te superi și pe care n-ai vrut să-i ierți — cu toate că n-au greșit atât de tare încât să nu-i mai vrei lângă tine. Dar te trezești lângă oameni străini și îți dai seama cât de singur ești.

— Îmi este atât de ciudă că nu pot să-l urăsc! am spus.

— Ți-e ciudă că-l iubești, Irina, nu că nu-l poți urî.

— Ai iubit vreodată pe cineva mai mult decât pe tine însuși?

— Nu știu, cred că da.

— Și? De ce nu ești cu ea?

— Pentru că în viață lucrurile nu se întâmplă mereu așa cum ne-am dori sau așa cum am merita. Mai devreme îmi reproșai că Otilia așteaptă după mine. Și eu, la rândul meu, am așteptat după altcineva.

— După cine?

— De ce pui mereu întrebări la care știi că nu ți-aș răspunde și la care știi că nu ți-ar plăcea răspunsul? Cred că fiecare avem câte o iubire imposibilă, care nu se va împlini niciodată.

— Și atunci de ce ni se dă iubirea respectivă? Doar așa, ca să ne strice viațile?

— Habar n-am. Poate că ni se dă doar ca să cunoaștem sentimentul profund și să aspirăm toată viața la el. Să avem pentru ce trăi, să avem mereu la ce spera, la ce visa...

— Poate că vom reuși să uităm acele iubiri imposibile.

— Nu le uităm, Irina. Doar ne prefacem că le uităm. În realitate, visăm la ele toată viața. Între timp încercăm să ne continuăm viațile, să iubim alți oameni și îi iubim crezând că nu-i vom mai iubi pe aceia pe care ne chinuim să-i uităm. Dar o iubire nu anulează o altă iubire.

— Tu-l înțelegi pe Robert? Mi-ar plăcea să aflu părerea ta de bărbat.

— Îl înțeleg perfect. Sunt sigur că nu a vrut să te rănească și că nu ți-ar face vreun rău. Faza cu prietenul imaginar a fost o copilărie, o joacă stupidă care a degenerat. N-a știut să se oprească la timp, tentația să aibă acces la tot ce gândeai a fost prea mare.

— N-a avut acces doar la ceea ce gândeam, ci și la tot ceea ce făceam și la ceea ce aveam de gând să fac. Uneori i-am povestit și cum am făcut dragoste cu Matei, chiar și fanteziile mele cu el!

— N-ai și tu o prietenă cu care să vorbești toate astea?

— Am, dar el era la îndemână. Era mereu prezent, mă susținea și nu mă judeca orice l-aș fi spus.

— Fantezii, zici? Sunt curios.

A râs.

— Îți dai seama ce ridicolă am fost când îi scriam lui, fără să știu că este el, cum îi voi pregăti tot felul de capcane? Într-o noapte l-am pândit cum făcea dragoste cu iubita lui și l-am scris povestindu-i tot ce simțeam. A coborât după câteva minute și a dormit cu mine în living. Acum înțeleg că tot ceea ce a făcut n-a fost pentru că așa a simțit, ci pentru că indirect i-am dictat mișcările cu care să mă cucerească și să mă impresioneze.

— Nu cred că a făcut ceva din ceea ce nu a vrut. Deci, îmi povestești despre fanteziile alea? Poate mă inspiri.

— N-ai tu nevoie de inspirație, am auzit că ești...

— I-auzi! De la cine ai auzit?

— Sursele nu se divulgă. Dar e clar că ai ceva special de se îngheșuie femeile aici și mai sunt de acord să te și împartă.

Angel a râs și și-a așezat perna.

— Ai fost curioasă vreodată să faci dragoste cu mine?

— Da. Și încă sunt.

— Uau, ce direct!

— Păi, direct m-ai întrebat.

— Și ce te oprește să nu mă ai? Dragostea pentru Robert? Prejudcăți de femei care cred că sunt ușoare dacă fac sex cu bărbați pe care-i doresc? Teama că mi-aș face o părere greșită despre tine?

— Să știi că sunt un om lipsit de prejudecăți. Asta nu înseamnă că sunt o femeie ușoară. Tu de ce nu ai făcut tot posibilul să mă ai? Uite, acum ai putea profita de vulnerabilitatea mea.

— Nu obișnuiesc să profit de vulnerabilitatea cuiva. Nu mă încălzește cu nimic să fiu refugiul unei femei îndrăgostite de altul. Sunt un bărbat cu demnitate. Iar în cazul tău...

S-a oprit.

— În cazul meu ce? Nu fi laș!

— Vreau sufletul, nu trupul.

— Aș fi putut să fac dragoste cu tine, dar nu vreau să pierd prietenia noastră.

— Depinde cum gestionezi situația.

— S-o crezi că tu că poate fi mereu gestionată așa cum faci cu Sandra, cu Otilia și cine știe cu câte altele. Ele sunt disperate, sunt femei singure care au nevoie de puțină afecțiune și de aceea se mulțumesc și cu puținul pe care li-l oferi tu. Dar asta nu înseamnă că sunt mulțumite și fericite.

— Hai să dormim. Mâine voi pleca foarte devreme. Ți va fi urât singură?

— Nu. Voi găti ceva, apoi îți voi cotrobăi prin casă, văd eu ce fac...

— Te iubesc! Somn ușor!

— Dacă-ți spun că și eu te iubesc, ce vei crede?

— Că mă iubești pur și simplu. Ar fi culmea să nu iubești un tip atât de frumos, sexy, senzual, puternic...

— Și modest...

Am râs amândoi.

— Irina?

— Da.

— Cum ați putut tu și Robert să nu faceți dragoste atâta timp? Îmi vine greu să cred.

— N-a fost ușor. Era să se întâmple de foarte multe ori, dar ne-am oprit la timp de fiecare dată.

— Nu știu dacă aș fi putut să mă opresc. Să nu mă înțelegi greșit, nu pentru că aș fi un animal, dar n-aș fi putut renunța să-l ofer femeii pe care o iubesc și care mă dorește...

— Ce, plăcerea? Am simțit amândoi plăceri pe care niciun act sexual nu le poate oferi. Am făcut dragoste, dar altfel.

— Altfel?

— Da. Ne-am iubit frumos și suav, mângâindu-ne și sărutându-ne.

— Și de ce nu ai mers până la capăt?

— Eu aș fi mers până la capăt. Dacă a existat pe lumea asta vreun bărbat care m-a meritat și pe care l-am dorit, acela a fost Robert.

— S-a jucat cu tine. Isteț bălat!

— Nu. M-a iubit. Mi-a oferit dragoste așa cum fiecare bărbat ar trebui să-l ofere femeii pe care o iubește. Bărbații ar avea ce învăța de la el.

— Serios? Ca de exemplu?

— Cum să faci o femeie să se simtă frumoasă și dorită chiar dacă nu este o frumusețe. Eu sunt conștientă că nu-s o frumusețe, dar Robert m-a făcut să mă simt cea mai frumoasă femeie din lume. Și cea mai dorită.

— Nu cumva ești tu prea îndrăgostită de el și-l vezi mai minunat decât este de fapt? Nu este greu să fi un amant bun.

— Ce înțelegi tu prin amant bun? Un bărbat capabil să facă sex bine? Asta poate orice bărbat viril. Majoritatea bărbaților n-au habar ce vrea o femeie.

— Și ce crezi tu că vrea o femeie?

— Să se simtă iubită și prețuită, nu folosită. Tare curioasă sunt: femeile cu care te culci tu cum se simt cu tine? Le oferi un preludiu deosebit ca să le convingi că ești un amant bun? Îți calculezi mișcările sau faci strict ce simți? Te gândești mai mult la plăcerea ta sau la plăcerea lor? Fiindcă majoritatea bărbaților sunt preocupați strict să cucerească și să posede. Pentru voi contează doar actul în sine.

— Vrei să spui că majoritatea nu oferă preludiu?

— Nu neapărat. Preludiul poate dura câteva secunde sau poate dura o zi întreagă, fără atingeri. Preludiul poate începe cu priviri, iar în pat să nu continue.

— Am o curiozitate: care este cea mai erogenă zonă a ta?

Am început să râd. Mă simțeam ca în adolescență, când povesteam cu prietenele lucruri intime interzise.

— De ce vrei să știi asta? Oricum nu te poți folosi de acest detaliu, i-am spus râzând.

— Mor de curiozitate, atâta tot. Poate mai învăț ceva. Și ești singura tipă cu care pot vorbi deschis despre chestii de genul ăsta. Ador asta la tine.

— Este zona de sub sâni. Sunt foarte sensibilă dacă sunt mângâiată acolo. Înghiți în sec? am zis izbucnind în râs.

— Ești așa o dementă! Iar eu, sadic de-a binelea.

— Cine te pune să întreb prostii, durule?

— Să înțeleg că Robert a descoperit acea zonă?

— Nu, eu am descoperit-o datorită lui Robert. Asta înseamnă să fii amant bun.

— Și dacă eu ți-aș descoperi acum o zonă erogenă despre care nu știi nimic înseamnă că sunt un amant bun?

— Hai să dormim! am spus zâmbind. Ești un amant bun atunci când femeia de lângă tine nu se grăbește să doarmă.

— Obrăznicătură ce ești! Te joci cu mine?

— Am glumit. Uite, dacă vrei părerea mea sinceră, ești un tip foarte sexy și cred că, la un moment dat, o să-mi pară rău că nu am făcut dragoste cu tine.

— Eu zic că ar fi păcat să ai regrete. Folosește-mă, abuzează de mine! Hai să-ți arăt ce amant bun sunt!

Am râs amândoi și ne-am îmbrățișat.

— Înainte de toate ești un prieten bun și nu vreau să pierd asta.

— Ești o șmecheră.

În scurt timp am adormit amândoi. L-am simțit când s-a trezit dimineața și l-am spus un „Pa” somnoros, apoi am adormit adânc. M-am trezit după câteva ore. Am deschis ochii pentru a mă acomoda cu lumina din cameră. În oglinda de pe dulap mi s-a părut că zăresc pe cineva stând pe un scaun de care nu-mi aminteam să fi fost în acel dormitor. Am sărit ca arsă și m-am întors către partea cealaltă de pat. Într-adevăr, pe scaun stătea Robert și mă privea.

— Doamne Dumnezeu, ce cauți aici?! Vrei să mă omori? am strigat.

M-am acoperit cu plapuma ca un copil speriat.

— Ce cauți *tu* aici? m-a întrebat cu o voce gravă.

— Caut ceea ce nu am în casa voastră. Pace și oameni sănătoși la cap!

Robert arăta jalnic. Părea obosit, avea cearcăne adânci și mă privea într-un fel în care nu mă mai privise niciodată.

— Angel e acasă? am întrebat. Cum ai intrat aici?

— M-a lăsat el să intru, doar nu crezi că am intrat prin efracție.

— De ce-ai venit?

— Nici eu nu mai știu de ce-am venit.

— Încetează să mă mai urmărești peste tot. Nu înțelegi că am nevoie să fiu departe de tine?

— Departe? Și cum vei reuși să fii departe căutând alinare în brațele lui Angel?

— E treaba mea în brațele cui caut alinare. N-ai dreptul să mă judeci pentru că încerc să te uit.

— Hai să ne rezolvăm problemele, nu mai suport tensiunea asta!

Și-a tras scaunul aproape de pat.

— Și cum să le rezolvăm? Bănuiesc că te aștepti să uit și să iert, așa cum am făcut cu Matei de câte ori mi-a greșit, nu?

— Pe el cum ai putut să-l ierți de atâtea ori, dar pe mine nu?

— Pe el nu l-am iubit așa cum te-am iubit pe tine. De la el nu am avut așteptări așa cum am avut de la tine!

— Ce să fac? Te rog, spune-mi: ce ai vrea să fac acum?

— Nimic. Să te resemnez cu gândul că s-a terminat și să ne vedem fiecare de drumul nostru.

— Ce ușor îți este! Incredibil!

— Ușor? Ție nu ți-e rușine?! De unde știi tu ce simt eu? Te-ai pus, măcar o clipă, în locul meu? Mi-ai luat tot!

S-a aplecat, și-a sprijinit coatele pe marginea patului și și-a acoperit ochii cu vârfurile degetelor.

— Te iubesc, Irina!

— Din păcate, nu mă iubești îndeajuns.

— De unde știi tu cât te iubesc?

— Am văzut din faptele tale. Și acum, gata! Mă obosesc discuțiile astea fără rost. Nu ne mai ajută cu nimic să ne aruncăm reproșuri și să ne lamentăm. Te rog să pleci.

S-a ridicat brusc și a început să se plimbe prin cameră. Privea împrejur de parcă ar fi urât cu toată ființa lui lucrurile din camera aceea.

— Cât timp îți mai trebuie să te calmezi și să vii acasă?

— Acolo nu e casa mea, înțelege! Nu mă mai întorc.

— Crezi că Matei va accepta plecarea ta așa, pur și simplu?

— Nu-mi pasă. Tu m-ai aruncat în brațele lui Matei, tu să mă ajuți să scap de el. Îmi datorezi asta.

— Te-ai aruncat singură în brațele lui. L-ai plăcut din prima clipă în care l-ai văzut și te-ai simțit flatată că prințul din povești te curtează!

— Ai uitat cum a ajuns Matei în clubul acela? Ai uitat că tu l-ai adus acolo, cu toate că veneai doar pentru a mă întâlni pe mine? Care-i vina mea în toată povestea asta? Că mi-a plăcut un bărbat care a încercat să mă cucerască? De ce nu i-ai spus lui Matei că mă plac, că ai pus ochii pe mine și că vrei să mă cunoști?

— Pentru că deja eram dezamăgit de faptul că pe mine nici măcar nu mă observai și erai atât de fascinată de el.

— Nu te-am observat pentru că ai stat în umbra lui, așa cum ai făcut toată viața ta!

Stătea în picioare și privea afară prin fereastră, iar eu pe pat, acoperită cu pilota până sub bărbie. M-am ridicat și am plecat în baie, unde am făcut un duș fierbinte. Speram să nu-l mai găsesc acolo când aveam să ies, dar era în aceeași poziție în care-l lăsasem,

de parcă ar fi fost o statuie. M-am așezat pe scaun și l-am privit câteva clipe.

— Ți-aș fi iertat orice, Robert, dar nu pot ierta povestea cu prietenul imaginar. Ai fost diabolic.

— N-a fost nimic rău intenționat în jocul acela. Am găsit o oportunitate să te cunosc cu adevărat. Așa am putut afla cum ești în adâncul ființei tale.

— Ești bolnav.

— De ce, pentru că mi-a plăcut să te aud? Pentru că găsisem în apelurile acelea în care doar te ascultam un refugiu din lumea asta în care nu m-am regăsit niciodată? Erai pacea mea, Irina. Mă amuzai, mă întristai, mă linișteai. Mă făceai să simt. Abia așteptam să se însereze ca să te pot auzi din nou, să-ți aud toate poveștile, frământările și sfaturile pe care mi le dădeai.

— Cum ai putut să mă auzi de atâtea ori și să nu simți nevoia să-mi vorbești? M-ai lăsat să plâng, să mă frământ, să te implor să-mi spui cine ești.

— La început n-am vrut să-mi auzi vocea ca să nu mă recunoști atunci când ne-am fi întâlnit. Mi-era teamă că te va speria felul în care am încercat să mă apropiu de tine. Iar după ce ne-am cunoscut și te-ai îndrăgostit deja de Matei, mi s-a părut penibil să-ți mai spun că eu eram acela care te suna de câteva luni.

— Trebuia să te oprești atunci. Să nu mă mai suni.

— Am vrut să mă opresc, dar n-am putut. Îmi era atât de dor de tine și volam să știu ce simți! Era singura cale de a ști ce era cu adevărat în sufletul tău.

— Ce-ți păsa ție ce era în sufletul meu?

— Eram îndrăgostit de tine, Irina.

— Dacă m-ai fi iubit, nu m-ai fi aruncat în brațele lui Matei. De ce ai renunțat la mine pentru el?

— Poate pentru că am trăit toată viața cu impresia că mie nu mi se cuvine nimic, că pentru tot ce mi s-a dat trebuie să fiu foarte

recunoscător și îndatorat. Am avut impresia mereu că-i iau lui Matei jumătate din tot ce avea — familia, casa, prietenii — și că a fost nevoit să împartă totul cu mine.

— Nu-i datorezi nimic lui Matei, înțelegi? Îi datorezi respectul și loialitatea, dar nu fericirea ta! Nu ești obligat să renunți la nimic în favoarea lui!

S-a așezat pe marginea patului și mi-a luat mâna stângă, pe care o privea și o mângâia cu atingeri timide.

— Tot ce am făcut, corect sau greșit, am făcut din iubire pentru tine. N-am știut cum să gestionez situația, dar te-am iubit cu toată flința mea. Uneori greșim la fel de tare pe cât iubim.

— Mi-ai luat tot, Robert! Nu ți-am spus-o niciodată, dar te divinizam. Credeam că ești cel mai bun, cel mai sincer și cel mai loial om de pe pământ, ca să descopăr, atunci când te iubeam cel mai mult, că, de fapt, ești...

M-am oprit.

— Pleacă. Nu vreau să spun lucruri pe care să le regret. Nu vreau să te jignesc.

— Crezi că mă poate jigni ceva mai tare decât privirea ta disprețuitoare? Privirea ta mă descrie perfect, Irina. Poate că sunt un monstru. Am greșit îngrozitor, dar te-am iubit și te iubesc așa cum nu vei putea înțelege vreodată! Și tu îmi lei totul acum. Este pentru a doua oară în viața mea când simt că pierd totul. Prima dată a fost când au murit ai mei. Acum trăiesc din nou sentimentul acela oribil de a rămâne orfan.

— Nu exagera! Nu da vina pe mine și nu mă face să mă simt vinovată.

— Nu dau vina pe tine, Irina, dar asta simt. M-am simțit orfan din clipa în care î-am pierdut pe ai mei. M-am simțit străin, am simțit că nu îmi aparține nimic și că nu aparțin nimănui, că nu mi se cuvine nimic, că mi se oferă totul din milă și din compasiune. Toate acestea până când te-am cunoscut pe tine.

Nu mi-am mai putut opri lacrimile. Mi-am acoperit fața cu palmele, iar el a început să mă mângâie încet pe dosul lor.

— Nu mai plânge, iubita mea! Am impresia că fiecare lacrimă de-a ta îmi sapă un șanț în inimă.

— Te rog să pleci. Nu mai suport, mă crezi?

— Ești tot ce am, Irina. Dacă mi te iei, nu voi mai avea nimic. Poate că nu te merit, dar Dumnezeu știe cât te iubesc. Dacă te pierd, nu voi mai putea trăi fără tine.

— Vei putea! am spus tare, înfruntându-l privirea. Așa cum ai trăit fără mine înainte să mă cunoști, vei putea trăi și de acum încolo.

— N-am trăit înainte să te cunosc, Irina! Am supraviețuit. E o mare diferență.

— Tu înțelegi că nu pot trece peste povestea asta, Robert? Uneori simt că te urăsc cu toată flința mea. Ce să fac?!

— Atunci când simți că mă urăști, amintește-ți ce te-a făcut să mă iubești. Amintește-ți de ce te-ai îndrăgostit de mine. Trebuie să am și ceva bun, nu pot fi chiar atât de detestabil. Trebuie să fi făcut și eu ceva bun în viața asta dacă Dumnezeu mi te-a dăruit.

Privirea lui implora iubire și mângâiere, iar eu simțeam o nevoie disperată să i le ofer, dar mi-am stăpânit pornirile. Am întors capul spre ușă, ca să nu-l mai văd.

— Irina, vino acasă, te rog! Ai nevoie de liniște acum, trebuie să-l acorzi răgaz sufletului tău să se liniștească.

— Acasă? Acolo nu e casa mea. Acolo e locul care-nu amintește de toate suferințele și decăderile mele.

— O să trecem împreună peste tot, îți promit. O să fac tot posibilul să-ți recâștig încrederea și să-ți arăt că sunt demn de dragostea ta.

— Nu o să pot trece peste faptul că mi-ai controlat viața, nu pot uita cum te-ai jucat cu mine și cum ai scos de la mine informații cu care să mă poți manipula. O iau razna numai când îmi anintesc

că m-ai lăsat să-ți povestesc cum făceam dragoste cu Matei! Îți făcea plăcere să îți spun intimități din dormitorul nostru?

— Crezi că trebuia să aflu de la tine cum făceai dragoste cu Matei? Îmi spunea el mereu, să știi. Tot timpul, când plecam spre birou dimineata, mă tortura cu povești despre nopțile voastre nebune. Îmi povestea cu lux de amănunte cum îl surprindeai mereu, cum îl așteptai doar încălțată cu pantofli tăi roșii cu toc înalt și cât de mult îi plăcea imaginea ta deasupra lui, cu părul acoperindu-ți sânii.

— Oprește-te!

— Numai eu știu cum încercam noaptea, când mă puneam să dorm, să nu mi te imaginez în ipostazele descrise de el. Îmi imaginam că acolo, în dormitorul lui, dormeați liniștiți. Nu suportam ideea că făceați dragoste.

— Și totuși ai fost curios. Ai aflat intimitățile noastre și de la mine, și de la el.

— Și ce era să fac?

— Să ne oprești când îți povesteam. Să trasezi o linie a decenței, să ne spui că intimitățile unui cuplu trebuie să rămână acolo, în camera lor, în patul lor. Dar nu, tu erai prietenul cel bun, dispus să ne asculte poveștile. Asta pentru că mureai de curiozitate să știi tot ce se întâmplă între mine și Matei!

— Greșesti. Mă durea să îmi amintii mereu că vă lubeați, că erați fericiți și că vă aveți unul pe celălalt. Mă durea cumplit.

— Ai meritat toată durerea. Tu ai ales. Tu ai renunțat la mine în favoarea lui. M-ai oferit pe tavă.

M-a privit într-un fel ciudat, pătrunzător, de parcă ar fi vrut să mă doară privirea lui.

— Am citit mai demult o carte frumoasă, mi-a spus încet. Era povestea unui băiat foarte sărac, care trecea zilnic pe lângă o cofetărie, în vitrina căreia vedea mereu o prăjitură apetisantă, care avea o cireașă deasupra. De fiecare dată se uita lung la prăjitura aceea și își imagina cât de bună trebuia să fie. Nu și-ar fi permis

niciodată acea prăjitură. Ani de zile s-a mulțumit doar să admire prăjitura și să viseze la ea. Când a mai crescut, adolescent fiind, a muncit într-un atelier de tâmplărie. A muncit din greu pentru un ciubuc mic cu care să-și poată cumpăra prăjitura aceea. În carte este descris foarte frumos momentul în care a cumpărat prăjitura, grija și teama cu care a mers cu ea pe stradă, felul în care, ajuns acasă, în loc să se năpustească asupra ei, a admirat-o, a mirosit-o și s-a minunat de ea. Când în sfârșit se putea bucura de acea prăjitură, a venit la el vecinul lui, cel mai bun prieten al lui, un băiat care-și pierduse un picior în război. Pentru că vecinul băiatului a privit prăjitura foarte încântat, băiatul i-a dăruit-o lui, gândindu-se că acesta avea mai mare nevoie de ea și că merită mai mult decât el acea bucurie, fiind deja pedepsit de soarta care l-a lăsat olog. L-a privit pe prietenul lui cum l-a mâncat cu o poftă hulpavă prăjitura la care visase atât de mult.

Am zâmbit amar.

— Atunci bucură-te că i-ai dăruit prăjitura lui Matei și uită, l-am spus.

M-a privit cu o tristețe apăsătoare. Aveam impresia că toate durerile lumii se adunaseră în privirea lui.

— Eu n-am știut să am ceva numai al meu, a zis. A trebuit să împart totul și chiar să renunț la multe. Am trăit toată viața cu sentimentul că totul e peste ceea ce merit, iar când am îndrăznit să îmi îngădul puțină bucurie, m-am simțit vinovat ca un hoț. Parcă furasem din porția de fericire a altcuiva.

— Povestea noastră ar trebui să fie o lecție pentru tine. Poate vei învăța din toate astea că nu datorezi nimănui fericirea ta. Poți fi recunoscător și fără să te sacrifici.

L-a sunat telefonul și a răspuns. Era Matei, căruia l-a spus că e în drum spre birou.

— Trebuie să plec, a spus ridicându-se. Te rog să mergi acasă. Nu-l întoarce pe dos și pe Angel, nu merită asta.

— Cum adică îl întorc pe dos?

— Cred că deja e îndrăgostit de tine. Ar fi bine să nu-l rănești.

— Câtă grijă ai de toată lumea, numai de mine nu! Îți pasă de fericirea și de liniștea tuturor, doar de a mea nu!

M-a îmbrățișat, dar l-am respins. Ceva l-a enervat la gestul meu, pentru că m-a bruscăt și m-a îmbrățișat din nou. Am încercat să mă smulg din brațele lui, dar mă ținea strâns. Mi-a prins capul între palme și m-a sărutat, aproape mușcându-mă de buze.

— Lasă-mă! am spus, încercând să mă îndepărtez.

— Te iubesc, înțelegi?

— Iar eu te urăsc!

Mă ținea lipită de el și încerca să mă sărute. Când a văzut că mă opun, mi-a prins reverele bluzei de pijama și a tras cu putere, rupându-mi nasturii. Încercam să-ni acopăr sânii, dar el mă mângâia și mă săruta grăbit pe buze și pe gât. Înainte să-mi pierd mințile cu totul, am reușit să mă smulg din brațele lui.

— Pleacă! Începi să semeni cu Matei, i-am spus, întorcându-mă cu spatele.

A rămas nemișcat câteva clipe, apoi s-a îndreptat către ușă.

— Ne vedem acasă diseară, a spus.

— Nu voi veni, i-am zis, întorcându-mă spre el.

— Dacă nu vii acasă în seara asta, îmi voi zbura creierii, a mai spus, cu un ton care m-a făcut să îngheț. Nu glumesc. Eu nu mă joc ca Matei.

A ieșit din cameră și a închis ușa în urma lui. Am stat nemișcată câteva minute, de parcă ultimele lui cuvinte m-ar fi imobilizat. A sunat telefonul și am răspuns. Era Angel.

— Voiam să mă asigur că ești bine, mi-a zis.

— De ce-ai făcut asta? Mi-ai întins o capcană!

— Pentru că lucrurile se rezolvă prin comunicare, nu prin fugă, Irina.

— Sunt supărată pe tine.

— Robert mai este cu tine?

— Nu. A plecat.

— Vin acasă și discutăm. Te rog să fii pregătită, vreau să mergem la cumpărături. Trebuie să-i luăm televizor acelui bătrân paralizat.

Angel a ajuns după vreo oră, timp în care eu m-am îmbrăcat și mi-am adunat lucrurile. Am plecat amândoi la un hypermarket din București să facem cumpărături. Am cumpărat un televizor și tot felul de lucruri pe care le-am considerat necesare omului imobilizat la pat căruia voiam să-i facem o bucurie. În timp ce așteptam la casa de marcat, am văzut un cuplu de bătrâni, pe care-i mai zărisem prin magazin cât timp am făcut cumpărături. Mi-a atras atenția faptul că doamna îl ținea de mână pe soțul ei și-l conducea cu multă grijă printre rafturi.

— Suntem deja la casă? a întrebat bătrânul.

— Da, i-a răspuns doamna.

Am întors privirea, iar doamna mi-a zâmbit.

— Soțul nu vede, mi-a explicat ea, înțelegându-mi uimirea.

I-am zâmbit și i-am făcut semn să se mute în fața noastră. Cu multă grijă, și-a îndrumat soțul să ne ocolească pe mine și pe Angel și au trecut în fața noastră, unde au așteptat cuminți să se mai elibereze banda ca să-și așeze cumpărăturile.

— Ai început să pui pe bandă? a întrebat-o bătrânul pe soția lui, ținându-se cu ambele mâini de mânerul coșului de cumpărături.

— Încă nu, mai așteptăm puțin, i-a explicat ea încet, ca unui copil nerăbdător.

Angel îi privea cu duioșie. Cel doi bătrâni ne-au impresionat și ne-au emoționat pe amândoi.

— Vezi? Așa arată iubirea, i-am spus încet lui Angel. Uneori trebuie să fim ochii celor pe care-i iubim. Alteori trebuie să le fim vocea, mâinile, picioarele sau puterea. Ce păcat că nu putem fi și inima!

Fără să spună ceva, Angel m-a sărutat pe buze.

— Iartă-mă, mi-a fost imposibil să mă abțin! mi-a șoptit încet.

I-am zămbit, apoi am ajutat-o pe bătrâna care-și ținea soțul de mână să-și pună produsele pe bandă. I-am privit plecând împreună, ținându-se de mână ca doi copii care abia învăț să meargă.

De la magazin, am mers direct acasă la femela pentru al cărei tată cumpărasem toate lucrurile.

— Tatăl meu e un norocos că i-a trimis Dumnezeu oamenii ca voi, a spus ea recunoscătoare.

— Norocoși suntem noi că avem șansa să facem o bucurie cuiva, i-am răspuns.

Femela ne-a sugerat să ducem lucrurile direct la tatăl ei. Știam că nu are mașină și i-am rugat pe Angel să o ducem noi. Am plecat împreună cu ea și cu fetița ei într-o zonă mărginașă a Bucureștiului. Nu am vrut să urc în casa tatălui ei. Îmi era teamă că imaginea omului ținut la pat și cu suferința pe chip mă va urmări și mă va întrista, iar eu eram deja copleșită de tristețe și simțeam că n-aș putea duce mai mult.

— Nici nu știi cât mă bucur că am făcut asta! mi-a spus Angel când am urcat în mașină să plecăm spre casă.

— Îți mulțumesc mult!

— Pentru?

— Pentru că ești atât de bun.

— Tu vorbești? Ia zi-mi, ce vrei să faci acum? Vrei să luăm prânzul undeva în oraș?

— Aș vrea să merg la Brașov.

— Ești sigură?

— Da.

— Atunci mergem acasă.

M-a mângâiat pe mână și a condus tăcut și îngândurat.

— Mașina din spate e a lui Matei, așa-l? m-a întrebat el dintr-odată.

M-am întors și am văzut că în spatele nostru Matei făcea manevre de intimidare.

— Numai de o scenă nu am chef, am spus.

— Cred că ne-a văzut împreună. Voi încerca să scap de el.

Angel a început să conducă agitat și cu viteză, schimbând sensurile de mers. Mă simțeam ca în filmele cu mașini care se urmăresc. Ne-am bucurat că am prins culoarea galbenă a unui semafor, convinși că Matei va opri la culoarea roșie, dar nu a oprit. Ne-a prins din urmă.

— Mai bine trage undeva pe dreapta decât să facem vreun accident, i-am spus lui Angel, care conducea haotic.

— Scap de el, nu te îngrijora.

— Te rog! Știe oricum unde stai, crezi că nu va veni acolo? Mai bine face o scenă pe stradă decât la tine, să te știe vecinii.

Angel a văzut o parcare și a oprit acolo. Matei a tras în spatele nostru și a coborât din mașină, venind furios spre noi.

Am coborât și eu, iar când Matei a ajuns în fața mea, m-a luat de mână și a încercat să mă ducă la mașina lui.

— Ia mâna de pe ea! i-a spus Angel, alergând după noi.

— Cară-te! i-a tăiat-o Matei, pe un ton plin de ură.

— Ce vei face acum, o vei lovi? a întrebat Angel.

— Terminați! Nu am chef de ceartă, am intervenit, trăgându-mi cu putere mâna din mâna lui Matei.

— Nenorocită ce ești! Eu te compătimeam că suferi după prietena ta, și tu ce faci?

— Fac ce vreau!

— Treci în mașină!

— Ți se pare că discuți cumva cu sclava ta?

Matei era atât de nervos, încât aveam impresia că mă va lovi. Probabil că se stăpânea doar pentru că era Angel de față.

— Irina, hai să plecăm! m-a spus Angel.

— Vrei să-ți iei revanșa sau ce? l-a întrebat Matei.

— Revanșa? Țin prea mult la Irina ca s-o folosesc pentru a mă răzbuna pe un nimic ca tine.

— Ții la ea?

— Da.

Matei mi-a aruncat o privire plină de dispreț și a încercat să mă prindă din nou de mână.

— Nu mă mai atinge! Plec cu Angel, e clar?

— Așa încerci tu să te răzbuni pe mine? Umilindu-mă?!

— Mai taci din gură! Nu mă răzbun deloc și nu te umilesc deloc. Lumea asta nu e doar despre tine, nu-ți mai da atâta importanță!

— Mă uit la tine și nu te recunosc. Cum poți face așa ceva?

— Ce fac?

— Ai plecat de acasă spunând că mergi la Brașov, iar tu ești cu alt bărbat!

— Angel este un prieten bun, nu un alt bărbat.

— Prieten? Alt prieten n-ai găsit?

Angel a venit lângă mine și mi-a întins mâna.

— Irina, dacă pleci cu el, nu mă mai vezi niciodată, a spus Matei. Nici pe mine, nici pe Cesara, nici pe Robert.

— Oamenii nu-s proprietatea ta. O să văd pe cine vreau eu.

— O să-ți pară rău! Îți jur!

L-am prins pe Angel de mână și am plecat cu el, lăsându-l pe Matei privind în urma noastră. Cu siguranță, l-a sunat pe Robert să-i ceară ajutorul, fiindcă Robert m-a sunat imediat, dar nu l-am răspuns. I-am scris un mesaj în care l-am spus că, dacă nu mă lasă în pace și dacă nu-l ține pe Matei departe de mine, o să dispar fără urmă și nu va mai ști nimic de mine, niciodată.

Matei îmi trimitea mesaj după mesaj. Se victimiza, mă acuza și mă amenința în fel și chip.

— În locul tău, l-aș ierta pe Robert și aș pleca în lume cu el, mi-a spus Angel când am intrat în casa lui.

— Dar nu ești în locul meu, Angel. Nu simți ce simt eu, nu te temi de ceea ce mă tem eu. Fiecare are impresia că în locul altcuiva

ar rezolva lucrurile mai ușor și mai bine, dar n-ajunge să te imaginezi în postura cuiva.

— De ce te temi, de fapt?

— De necunoscut, de neprevăzut, de omul în care am crezut și pe care am descoperit că nici măcar nu-l cunosc.

— Astea sunt doar scuze. Ție ți-e frică de Matel, Irina. De ceea ce s-ar putea întâmpla dacă va afla de povestea dintre tine și Robert.

— Acum nu mai contează. Îmi aduci tu geanta de sus din cameră? Vreau să plec la Brașov.

Angel a urcat la etaj și a coborât în scurt timp cu geanta mea.

— Îți mulțumesc pentru tot, l-am spus.

L-am îmbrățișat, iar el m-a pupat pe frunte.

— Îmi doresc să fii bine, mi-a zis. Ai grijă de tine!

— Te rog să mă ierți!

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce nu pot fi pentru tine, deși ai merita.

— Țsta e un compliment foarte frumos.

Mi-a ridicat bărbia cu degetul și m-a privit câteva clipe ca și cum căuta ceva în privirea mea, apoi m-a pupat pe buze. Era evident că se controla să nu mă sărute pătimăș, iar eu eram atentă să nu-i dau impresia că aș fi dorit să o facă.

Am luat cheile mașinii, iar el a luat geanta și m-a condus până în curte.

— Ne vedem curând, doar nu crezi că scapi de mine, i-am spus zâmbind, după ce a pus geanta pe bancheta din spate a mașinii.

— A mai rămas ceva... mi-a zis el surâzând.

Mi-a luat mâna și mi-a pus în palmă cel doi nasturi ai bluzei de pijama pe care mi-l rupsese Robert. Cu siguranță îi găsise pe jos în cameră când s-a dus să-mi aducă geanta.

— Dacă tu n-ai fost în stare să-l rupi! i-am replicat zâmbind. Te-am provocat, am așteptat, dar tu? Numai gura e de tine!

Angel a răs cu poftă și m-a îmbrățișat strâns. Mi-a deschis portiera, m-a ajutat să intru în mașină, apoi a deschis poarta.

— Ai grijă de tine, copil nebun! Să mă suni când ajungi.

Când am ajuns la Brașov, m-am dus direct la mama. Îmi era foarte dor de ea. I-am dus un buchet de flori, știind cât de mult o bucură florile. N-am lăsat-o să vadă că sunt tristă. Mama era atât de sensibilă, încât plângea chiar și când auzea un cântec care o emoționa. Nu ru-ar fi ajutat cu nimic să-i plâng pe uniăr, doar aș fi îngrijorat-o și aș fi îndurerat-o inutil. Știam că avusese și ea parte de durerile ei în viață, poate prea multe, și venise timpul să se bucure de pace. Am lăsat-o convinsă că sunt bine și fericită, dar, când am ieșit pe poartă, am început să plâng. Mă copleșise un sentiment ciudat de tristețe, dar și de recunoștință că încă am o mamă pe care să o vizitez. *Doamne, să nu mi-o iei și pe ea! Este atât de tânără și de bună!* mi-am spus în gând.

Când am trecut pe lângă biserica „Sfântul Nicolae” din Centrul Vechi, mi-am amintit o întâmplare petrecută acolo, la scurt timp după moartea tatei. Am mers la biserică să plâng în liniște, știind că în cursul săptămânii nu era nimeni acolo. Abia dacă mai intra câte un turist rătăcit sau vreo persoană care-și caută pacea, așa cum făceam și eu. În timp ce stăteam pe un scaun din biserică și plângeam, preotul care slujea acolo a venit și m-a întrebat dacă am nevoie de ajutor. I-am spus că nu, iar el m-a întrebat ce mă întrista așa de tare. Văzând că nu eram dispusă să-i împărtășesc durerile mele, mi-a spus că ar trebui să-mi las toate grijile în seama lui Dumnezeu și să nu-mi mai pierd nădejdea.

— Nu există niciun Dumnezeu, i-am spus atunci preotului.

Acesta nu m-a contrazis și mi-a zâmbit părintește. M-a întrebat de ce eram atât de descumpănită, iar eu i-am spus că murise tata. Preotul mi-a vorbit atunci despre moarte, invocându-L din nou pe Dumnezeu.

— Sunt foarte supărată pe Dumnezeu, i-am spus convinsă.

— Păi, dacă nu există, pe cine ești supărată? m-a întrebat el zâmbind.

Am surâs amintindu-mi de acea întâmplare și am admirat puțin biserica atât de dragă mie.

Când am ajuns în apartamentul meu, m-a copleșit un sentiment năucitor de singurătate. Nu mă mai simțeam acasă nici acolo. Lucrurile mele erau așa cum le lăsasem și aveam impresia că plecasem de acolo în urmă cu sute de ani. Chiar și apartamentul acela îmi amintea de Robert. Când am văzut fotoliul în care-mi plăcea să stau atunci când vorbeam la telefon, mi-am amintit de câte ori am vorbit acolo cu prietenul imaginar, fără a ști că voi ajunge să-l iubesc pe omul de la celălalt capăt al firului mai mult decât pe mine însămi și că acesta va ajunge să-mi întoarcă viața pe dos.

Am sunat-o pe Simona și i-am spus că am ajuns, iar ea mi-a zis că va veni împreună cu Timeea să stea cu mine.

Am auzit soneria și am deschis. Era vecina mea, cu care, atunci când locuiam în apartament, obișnuiam să petrec mult timp.

— Am văzut mașina în fața blocului și m-am gândit să vin să te văd. Știu că e târziu, dar mă temeam să nu pleci, mi-a spus ea.

Am invitat-o în casă și am făcut un ceai, să-l bem împreună. A încercat să afle dacă eram fericită, dar nu aveam chef să mă plâng ei de haosul din viața mea.

— Mai bine spune-mi de tine. Ai divorțat?

— Nu.

— De ce?!

Nu-mi venea să cred că nu divorțase nici după atâta timp. Îi știam povestea, fiindcă am fost acolo când a aflat că soțul ei o înșela cu cea mai bună prietenă a ei, dar și cu multe alte femei. Pe tot parcursul căsniciei lor, a mințit-o foarte mult. Soțul ei aventurier a încercat să flirteze și cu mine, la început, când m-am mutat în acel bloc.

— Am rămas cu el de dragul fetei, mi-a spus vecina mea reseninată.

— De dragul fetei accepti un om care nu te iubeste si care nu te respecta?

— Da.

— Măcar s-a schimbat ceva între voi?

— E mai rău. Umbla aiurea, nu contribuie la cheltuielile casei, abia dacă vorbim când e acasă.

— Si tu mergi mai departe cu el de dragul fetei.

— Ce să fac, Irina? Crezi că e ușor să divorțezi?

— Ramona, te întreb ceva: dacă fiica ta ar trăi alături de un bărbat cum e soțul tău și ți-ar spune că o face de dragul copilului ei, ce părere ai avea?

— Doamne ferește! Nu concep așa ceva pentru Crina mea. I-aș spune să nu stea cu un asemenea nemernic.

— Și atunci, tu de ce stai cu un nemernic? Crezi că fetița nu vede că voi doi sunteți niște străini?

— Vede și ea, pentru că mă întreabă mereu de ce nu mergem și noi ca alte familii în drumeții, la film... Ca să nu-ți mai spun că o colegă de școală l-a văzut pe tatăl-său cu o femeie și l-a spus.

— Și asta este exemplul de femeie pe care vrei să i-l dai?

— În fiecare zi mă gândesc să divorțez, dar n-am curaj.

— N-ai curaj să fii liberă? N-ai curaj să îți cauți fericirea? Nu ești normală la cap!

— Și mama îmi spune mereu să-l las. La urma urmei, stă în apartamentul meu, eu plătesc aproape tot în casă...

Îmi era cludă că nu e mai puternică și mai decisă. Era o femeie tânără și frumoasă, condamnată la singurătate. Încă de când am cunoscut-o mi se plângea de răceala și indiferența soțului ei și mă întrebam cum mai putea suporta singurătatea și lipsa de viață. Se irosea — de dragul copilului — lângă un bărbat care nu-i oferea nimic, fără a ști că o familie lipsită de iubire și armonie îi dăunează unui copil mai mult decât o familie monoparentală.

— Parcă nici mama ta nu s-a înțeles cu tatăl tău, nu-i așa?

— Așa este.

— Vezi? I-ai luat exemplul. Vrei ca fiica ta să-ți ia exemplul?

— Nu vreau asta, îți dai seama.

Poate că am mai fi discutat dacă n-ar fi venit Simona și Timeea.

— Ghici cine vine încoace? E pe drum deja, mi-a spus Simona.

— Robert?

— Matei. Mi-a făcut capul calendar la telefon, a spus că ai fost cu Angel, că l-ai umilit...

— Doamne...

— I-am zis că-i deschidem ușa doar dacă uită tot, că nu ai nevoile de scandaluri acum, când suferi atât.

Matei a ajuns după vreo oră. Mă așteptam să facă vreo scenă și să fie agresiv, dar părea lipsit de vlagă. M-a rugat să discutăm între patru ochi în camera mea. Era foarte nervos, dar se străduia să fie calm.

— Dacă ai de gând să-mi reproșezi că m-am întâlnit cu Angel, te rog să pleci.

— Sunt foarte obosit și nu mă simt prea bine. Cred că răcesc, nu știu, abia pot sta pe picioare, mi-a spus.

Am rugat-o pe Simona să-i facă un ceai.

— Cu ce să-l îndulcesc, cu acid sulfuric sau cu otravă de șoa-reci? a întrebat ea.

Matei a băut ceaiul și s-a întins pe pat. A adormit în scurt timp, iar eu l-am învelit și am făcut cald în cameră. La un moment dat avea frisoane și m-a rugat să stau lângă el să-l încălzesc.

— Ce face Cesara? l-am întrebat.

— Te așteaptă acasă.

— Ai răcit. Mă duc la farmacie să-ți iau niște medicamente.

— E noapte, unde să mergi la ora asta?

— Este o farmacie deschisă nonstop.

— Stai lângă mine, te rog! Tu ești medicamentul meu. Ți-am spus vreodată că în preajma ta sunt mai bun?

— Iar când nu ești în preajma mea devii alt om.

— Ce să fac dacă nu știu să funcționez fără tine?

— Va trebui să înveți.

— Nu vorbi prostii. Ne iubim, Irina.

— Nu ne mai iubim, Matei. Ne-am înstrăinat. Ne prefacem că suntem un cuplu, dar nu mai suntem. În ultima vreme am stat unul lângă altul, am împărțit aceeași casă, dar n-am fost cu adevărat împreună. Chiar și „Te iubesc” ne-am spus mecanic.

— E doar o perioadă. Toate cuplurile trec prin momente dificile.

— Nu e doar o perioadă, e sfârșitul.

— Mă mai iubești?

— Noi nu ne-am purtat niciodată ca niște oameni care se iubesc. Da, au fost momente superbe, am fost îndrăgostiți, dar nu știu dacă ne-am iubit cu adevărat.

— Eu te-am iubit și te iubesc cu adevărat.

— Asta crezi tu, dar nu mă iubești așa cum am eu nevoie să fiu iubită.

— Cum ai tu nevoie să fii iubită? Învață-mă!

— Matei, iubirea nu se învață, se simte. Vreau un bărbat lângă mine, nu un servitor, nu un actor, nu un bufon dispus să mă mulțumească. Vreau un om pentru care fericirea mea să nu fie o povară sau o îndatorire.

— Te-ai gândit vreodată că poate nici eu nu m-am simțit iubit de tine așa cum ăș fi avut nevoie? Tu te-ai schimbat enorm, Irina. Nu mai ești fata de care m-am îndrăgostit. Ai devenit o umbră a ei. Știi de ce m-am îndrăgostit de tine? Pentru că erai plină de viață, pentru că răspândeai poftă de viață în jur. Te trezeai zâmbind, adormeau zâmbind, râdeai mereu...

— Oare ce m-a schimbat?

— Nu știu. Ce te-a schimbat? O să dai vina pe mine, o să spui că te-am înșelat și te-am rănit...

— Nu dau vina pe tine. Hai să admitem că niciunul dintre noi nu este așa cum am crezut la început. Cu cât ne-am cunoscut mai bine, cu atât ne-am înstrăinat mai tare.

— Tu te-ai înstrăinat. Eu te iubesc.

— Mă iubești sau ai nevoie de mine? Pentru că este o diferență. Tu iubești ideea de familie, faptul că am grijă de voi, că îți știi familia în siguranță, că nu ești singur.

— De dragul tău, m-am schimbat. Am renunțat la anturajul nesănătos, la obiceiurile proaste.

— Nu te-ai schimbat. Te porți diferit ca să nu mă pierzi, dar nu te-ai schimbat. Fii sincer cu tine! Asta e felul tău de a fi, iar eu te constrâng să fii altfel, dar asta nu îmi place.

— Ce vrei să fac să fiu fericită?

— Nu ai ce să faci. Nu mai sunt fericită de mult. M-am prefăcut că este totul ok, m-am încăpățânat să cred că lucrurile vor fi minunate, dar nu sunt și nu vor fi. Nu pentru noi doi.

— Vrei să ne despărțim?

— Da. Dar frumos, cu maturitate, prietenește și cu iubire.

— Cu care iubire? Mă iubești, dar vrei să ne despărțim?!

— Te iubesc, dar nu suficient de mult încât să-mi doresc să trăiesc lângă tine. Nu suficient de mult încât să mă sacrific de dragul tău.

— Ce sacrificiu ți-am cerut?

— Nu-mi ceri direct, îmi impui. Nu vezi? Vrei să ai control asupra mea, vrei să mă aliniezi la viața ta, la așteptările tale. Nu mă lași să mă dezvolt, să evoluez, nu mă lași să muncesc. Tu posezi, Matei, nu iubești.

— Ți-am promis că-ți voi da toată libertatea de care ai nevoie.

— Vezi? Libertatea mi-o dai, de parcă îmi faci o favoare, de parcă n-aș avea dreptul la ea. Îmi pare rău, dar cred că nu o să mă înțelegi niciodată.

— De fapt, care e motivul real pentru care vrei să te desparti de mine?

O clipă m-am simțit descoperită în fața lui. Matei știa să ascundă foarte bine ceea ce gândea, simțea și știa, iar eu nu eram sigură că nu știa ceva despre mine și Robert.

— Motivul pentru care vreau să plec este că amândoi merităm mai mult decât ceea ce ne oferim unul altuia.

— Pentru mine nu există ceva mai mult, mai bun și mai frumos decât tine, dar se pare că pentru tine nu contează deloc ce simt eu.

— Hai, încearcă să dormi. Mă duc să-ți mai fac un ceai.

L-am lăsat să doarmă și m-am dus să mă îmbrac. Simona s-a trezit și, când l-am spus că merg la farmacie să-i iau medicamente lui Matei, s-a îmbrăcat și a venit cu mine.

— Mi-era dor de aerul rece din Brașov, am spus când am ieșit din bloc.

— Și mie, dar de urși nu-mi era dor.

— Ce urși visezi?

— Uite-l acolo. E un pui. Sper că mă-sa nu e prin spatele nostru.

Blocul în care locuiam era chiar la poalele Tâmppei, într-o zonă în care urșii coborau frecvent din pădure ca să caute hrană pe la ghețele de gunoi.

— Doamne, ce drăgălaș el am zis.

— Irina, hai să urcăm în mașină, că n-am chef să se ospăteze mă-sa cu noi!

Ne-am uitat în jur să ne asigurăm că mama pulului de urs nu era în apropiere și mi s-a părut că-i zăresc mașina lui Robert.

— Aia e mașina lui Robert? am întrebat-o pe Simona.

— Cine vede în beznă asta? Parcă e.

Am pornit spre mașina care semăna perfect cu mașina lui Robert și, când am ajuns lângă, l-am văzut pe Robert dormind pe scaunul șoferului, care era lăsat pe spate.

— Doamne ferește...

— El e? a întrebat Simona din spatele meu.

— Da.

— Hai odată, mai repede, fă ceva, presimt că vine doamna ursoaică!

I-am bătut în geam lui Robert, iar el s-a trezit de îndată. A deschis portiera și a ieșit din mașină, bulmac.

— Te-a dat cineva afară din casă? I-am întrebat.

— Ce faci noaptea pe stradă? Vezi că umblă urși pe aici.

— Ce faci tu aici?

— Am venit după tine, dar i-am văzut mașina lui Matei. Nu știam că e la tine.

— Doarme. E foarte răcit și mă duc să-i iau medicamente.

— Haldeți în mașină, mergem împreună!

Am plecat toți trei la farmacie și i-am cumpărat lui Matei medicamente pentru răceală.

— Du-te și culcă-te la mine, i-a spus Simona lui Robert când am ajuns în fața blocului. Mă duc sus și-ți aduc chei.

— Nu, Simona. O să merg la Snagov. Se face dimineață până ajung și am o zi foarte încărcată.

— Bine. Vă las să discutați puțin. Mă duc în casă. Dacă îți dau bip, vino și tu, te rog, că înseamnă că s-a trezit bestia..., mi-a spus Simona hotărâtă.

Și-a luat rămas-bun de la Robert și a intrat în bloc.

— Nu ești obosit? I-am întrebat în șoaptă.

Fără să-mi răspundă, mi-a prins capul între palme și m-a sărutat. Aveam atâta nevoile să mă iubească, încât am uitat de toate raționamentele care mă făceau să-l resping. L-am lăsat să mă sărute și să mă mângâie.

— Te iubesc atât de mult! Iubesc tot ce e legat de tine, iubesc orașul ăsta, parcare, asta, blocul ăsta, tot!

— Trebuie să intru în casă. Matei chiar are nevoile de medicamente.

— Ok. Vii mâine la Snagov?

— Nu, Robert. Am nevoile să mai stau câteva zile.

— Îmi vine să iau niște somnifere, să dorm tot timpul cât nu ești cu mine.

— Nu fi patetic! Halde, du-te acasă. Să îmi dai mesaj când ajungi cu bine.

— De unde știi că voi ajunge cu bine?

— Pentru că Dumnezeu știe că nu pot duce mai multă suferință.

L-am pupat și am plecat în casă. Matei dormea, dar l-am trezit să-i dau puțin ceai și niște medicamente.

— Cum poți fi atât de bună cu mine? m-a întrebat cu voce sfârșită.

— Eu te lăsam să mori, l-a declarat Simona, aducându-i o linguriță cu care să amestece în cana cu ceai.

Matei i-a zâmbit, a prins-o de mâna cu care l-a întins lingurița și i-a pupat-o. Simona l-a pus palma pe frunte, apoi a început să și-o scuture de parcă fruntea lui era atât de fierbinte încât ar fi ars-o.

— Mă duc la culcare, a anunțat ea și a ieșit din cameră.

— Am uitat să-i spun lui Robert că sunt la Brașov.

— Îl vei spune dimineată.

— Apropo, ți-am zis că a venit Diana la noi?

— Serios? Când?

— Azi. Cred că vrea să se împace cu el.

Auzindu-l, am simțit că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Să se împace, așa, pur și simplu?

— Eu așa cred. El a spus că ea a insistat să vină, că la noi se simte bine, că nu se simte așa singură. Știi că a murit tatăl ei.

— Da, știu.

— Măine mergem acasă, da?

— Nu, Matei. Am nevoie să stau aici câteva zile.

Nu a mai insistat. A adormit în scurt timp, iar eu am stat să mă gândesc la Robert și la Diana.

„Iubesc drumul ăsta care mă duce spre tine și care te aduce la mine“, mi-a scris Robert într-un mesaj.

Nu l-am răspuns. Am adormit și eu și m-am trezit abia când s-a trezit Matei. Mi-a spus că trebuie să plece la București și că mă așteaptă acasă. Nu voia nici în ruptul capului să înțeleagă că eu încercam să mă despart de el. Îl iertasem de atâtea ori, mă întorsesem la el de atâtea ori după ce-i spuseseam că nu mă voi mai întoarce, încât nu mai credea că aș fi capabilă să-l părăsesc. După ce a plecat, am dormit până la prânz.

M-a trezit Simona, arătându-mi un teanc de bani.

— Ai spart vreo bancă? am întrebat-o ridicându-mă în capul oaselor.

— l-a lăsat Matei. Mi-a zis că mi-i dă mie să avem de cheltuială. Cică nu suportă ca iubitei lui să-i lipsească ceva.

— Și tu l-ai luat?! Eu n-am luat niciodată bani de la el!

— Dar ce, eu sunt proastă ca tine să nu-l iau? Fata mea, e iubitul tău de cinci ani de zile. E normal să te întrețină dacă nu te-a lăsat să muncești!

— Am banii mei, nu am nevoie de banii lui.

— Atunci îi iau eu. Îmi pare rău că nu a avut mai mulți la el. Hai să mergem în oraș. Hai să ne facem de cap azi. Fac cinste cu orice!

— Nu am chef.

— Nu te-am întrebat dacă ai chef. Sun la salon să vedem dacă ne poate primi la un tratament, manichiură, coafor...

— Ne răsfățăm? a întrebat Timeea bucuroasă, apărând în cameră.

Ne-am petrecut restul zilei într-un salon de înfrumusețare, iar seara fetele au insistat să mergem în Poiana Brașov să ne întâlnim cu gașca de prieteni vechi. Ne-am reunit într-un bar în care obișnuiam să ne adunăm în trecut, înainte să mă mut la Snagov.

Prietenii mei erau neschimbați. Aveau vieți monotone, dar pline de pace și de bucurii simple care mie îmi lipseau. Ei mă invitalau în sinea lor pentru viza de lux pe care o duceam la Snagov,

pentru anturajul cu „lume bună”, fără să știe că eu îl invidiam pentru prietenii simpli, dar buni și siguri, pe care-i aveau și pentru libertatea de a fi așa cum voiau.

M-am simțit bine în preajma lor. Am râs mult și ne-am amintit întâmplări din vremurile în care eram nedespărțiți. După câteva ore, a venit și o prietenă de-a noastră care abia își terminase tura, fiind de serviciu în hotelul în care era barul. De îndată ce a apărut, toți și-au amintit o întâmplare amuzantă legată de mine și de Matei.

Se petrecuse la începutul relației noastre, în perioada în care, când veneam la Brașov, leșeam pe furiș în cluburi cu prietenii mei. Matei era gelos și nu suporta să știe că leșeam fără el, cu atât mai mult cu cât îl cunoștea multă lume în Poiana Brașov și considera că-l compromit dacă sunt văzută fără el. Venisem la Brașov să-mi petrec weekendul, după ce foarte greu l-am convins pe Matei că aveam nevoie să mai petrec timp cu mama și cu prietenii mei. Sâmbătă seară am ieșit într-un club cu toată gașca de prieteni, cu toate că Matei insistase să nu ies, ca să nu fiu văzută fără el și să dau curs unor bârfe și suspiciuni. Când mă distrăm mai bine în clubul respectiv, m-a sunat Matei. Am ieșit afară și am căutat un loc unde să fie liniște.

— Ce face iubita mea? m-a întrebat el.

— Mă pregăteam să dorm, am spus.

— Atunci deschide-mi ușa, să dormim împreună. Sunt jos, în fața blocului.

Auzindu-l, am intrat în panică. Nu mă așteptam să-mi facă o asemenea surpriză și mi-aș fi dorit să am puterea să mă teleportez până acasă, în patul meu. Simona îmi făcea semne desperate să închid apelul. Pe atunci îi era teamă de Matei.

— Aaa, am uitat să-ți spun, dar sunt la mama. Am venit să dorm la ea, am zis, încercând să-mi ascund emoțiile.

— Da? Atunci vin acolo să te iau. Ajung în zece minute, te rog să ieși la poartă.

— Nu, nu se poate, te rog! Nu veni.

Simona mi-a smuls telefonul și l-a închis apelul lui Matei. El a sunat înapoi, dar am închis telefonul ca să creadă că rămăsesem fără baterie.

— Ce facem? am întrebat disperată.

— Ce să facem? Nu știu. Haide în club să le spunem celorlalți că plecăm. Poate-l dă prin minte să vină în Polană să te caute.

În timp ce le povesteam prietenilor noștri că Matei venise la Brașov și că trebuia să plecăm, un taximetrist care mă cunoștea a venit și mi-a spus că a văzut mașina lui Matei afară în fața clubului.

— N-are cum! am spus disperată. N-avea când să ajungă aici. M-a sunat adineaori din fața blocului meu.

— Era deja aici când te-a sunat, mi-a spus Simona. Cineva care te-a văzut aici l-a informat. Te-a sunat la cacealma, să vadă dacă-l minți.

— Și ce facem? Nu vreau să mă găsească aici! am zis.

— De ce nu vă ascundeți în hotel până pleacă? a întrebat una dintre prietenele noastre.

Am intrat în recepția hotelului și am văzut că era de serviciu prietena noastră. I-am spus că ne ascundeam de Matei, iar ea ne-a propus să ne dea cheia unei camere, să stăm acolo până va pleca.

— În recepție vă poate vedea cineva, poate intra chiar el, ne-a spus ea ca să ne convingă.

Fără să stăm pe gânduri, am luat cheia și am urcat cu Simona în camera de hotel. Am deschis telefonul să văd dacă Matei îmi lăsase vreun mesaj sau dacă suna, dar nu aveam niciun semn de la el.

— Și dacă ne găsea în club ce ne făcea, ne omora? a întrebat Simona nemulțumită.

— Nu, însă s-ar fi supărat și altă dată chiar că nu m-ar mai fi lăsat să vin la Brașov fără el.

— Cineva i-a spus că ești în Polană, te asigur.

— Acel cineva o să pice foarte prost, fiindcă Matei nu mă va găsi. Și o să mă creadă pe mine.

— Da, dar nici acasă nu ești.

— Știe că sunt la mama, iar acolo nu ar îndrăzni să meargă la ora asta târzie. Nu vrea să-i facă o impresie proastă mamei.

— Cum aflăm dacă a plecat din Polană sau nu?

— Stă băla tul ăla taximetrist de pază... Cum îl cheamă? că am uitat.

— Nu știu, parcă Bogdan.

— Hai să vedem ce e la televizor, să nu ne plictisim aici.

În timp ce căutam telecomanda, a sunat telefonul din camera de hotel. Simona m-a privit contrariată.

— Răspunde, sigur e Cristina de la recepție, poate a aflat ceva. Am răspuns.

— Irina, vezi că a venit Matei aici, urcă acum în cameră! mi-a spus prietena mea disperată.

— Cum să urce aici? De ce ți-ai spus?

— Nu ți-am spus eu, fugi de-acolo!

— Vine Matei aici, ți-am comunicat Simonei, lăsând receptorul în furcă.

— Ce?!

— Cineva ne-a pârât, cred.

— Hai să plecăm de aici, urcăm mai sus cu un etaj.

Mi-am luat geanta, dar am auzit voci pe holul hotelului. Am intrat în panică și nu am știut ce să fac.

— Linștește-te, doar nu te omoară! a spus Simona.

— Nu mă omoară, dar e penibil. Și o să am de tras mereu din cauza asta. Știi cât e de gelos!

— Și ce facem: sărim pe geam sau ne evaporăm?

— Mă bag sub pat. Când vine Matei, deschizi ușa și-i spui că nu sunt cu tine, că tu aștepti un tip.

— Cum să-i spun, tu, așa ceva? Ce-o să creadă?

— O să creadă că ai o întâlnire și gata. Îi spui că eu nu am fost cu tine în seara asta.

Nu am mai apucat să punem planul la punct, că am și auzit o bătaie în ușă. Când să mă bag sub unul dintre cele două paturi din cameră, am realizat că nu încăpeam din cauza marginii patului. Simona a ridicat patul, iar eu m-am strecurat dedesubt cu geantă cu tot. M-am așezat astfel încât să nu fiu văzută și abia dacă respiram. În ușă se auzeau bătăi din ce în ce mai tari și mai dese. Simona s-a dus și a deschis ușa.

— Ce căutați aici, domnule? a întrebat ea.

— Bună, Simona! I-a spus Robert.

Matei nu a salutat-o.

— Unde e Irina? a întrebat Matei, căruia îi puteam vedea pantofii impecabili din piele întoarsă.

— Irina? Vezi tu să fie aici? E acasă la ea, ce știu eu? Eu am o întâlnire aici.

— Mai să fie! Cu cine? a întrebat Matei.

— Cu Chuck Norris. Și ar fi bine să mă lăsați acum, dacă nu vreți să se lase cu bătaie.

— Și zici că Irina nu a fost cu tine?

— N-auzi că nu a fost?!

— Noi am auzit altceva.

— Ai informatori proști, care te induc în eroare.

— De ce strigi așa? Aud foarte bine, a spus Matei.

Dintr-odată s-a făcut liniște. După câteva secunde, mi-am auzit telefonul sunând în geantă, care era la capul meu, sub pat.

— Haide, iubita, răspunde-mi, a zis Matei. Sau nu ai loc acolo, sub pat?

N-am apucat nici să mă dezmeticesc, nici să mă amuz, nici să mă îngrozesc, fiindcă am văzut deodată patul ridicându-se. L-am zărit pe Robert, care ținea patul doar cu o mână și mă privea amuzat la culme, cu un rânjel care cerea puni.

— Bună seara, majestatel mi-a spus el.

— Scutește-mă! I-am replicat eu frustrată.

— Păi, ce faci, iubita mea? a întrebat Matei cu un ton ușor amuzat, privind-mă de sus.

— Fac plajă. Voi?

M-am ridicat și mi-am netezit rochița frumoasă cu care eram îmbrăcată. Robert a lăsat patul jos, iar eu m-am așezat pe margine să-mi aranjez părul.

Matei mă privea cu reproș și era, evident, foarte nervos. Când se enerva, tremura.

— Ia-o pe imbecila asta și du-o în mașină, dar fără să te vadă lumea, i-a ordonat Matei lui Robert, arătând spre mine. Iar pe golanca asta las-o undeva în pădure, să se răcorească.

Simona se abținea cu greu să nu râdă. Am ieșit din camera de hotel însoțită de Robert și de Simona, iar Matei venea încet în urma noastră.

— Rămân la recepție să rezolv problema asta, i-a spus Matei lui Robert.

— Ce să rezolvi? am întrebat cu teamă, crezând că va dori să o reclame pe prietena care ne dăduse cheia.

— Să le cumpăr tăcerea recepționarilor, imbecilo, că mă cunoaște toată lumea aici.

— Și pe mine mă cunoaște toată lumea, am spus.

— Du-o la mașină, că abia mă mai pot stăpâni! i-a ordonat Matei lui Robert.

— Măcar Cristina va câștiga o sumă frumoasă din afacerea asta, a comentat Simona amuzată.

Când am ieșit din hotel, prietenii noștri erau în mașini și ne așteptau. Simona s-a dus și le-a povestit totul, iar de atunci s-au amuzat copios ori de câte ori și-au amintit de întâmplarea aceea, jucându-se cu tot felul de scenarii posibile și imposibile.

Am zâmbit amintindu-mi de noaptea aceea, în care Matei mi-a reproșat tot drumul până la Snagov că mă purtam deplorabil, că mă expuneam cu indecența mea și că-l stricam imaginea de om

respectabil și influent. M-a amenințat atunci că nu mă va mai lăsa niciodată să plec fără el sau fără Robert.

— Val de capul tău! I-am spus lui Robert ca să-l fac în ciudă. De acum vei sta numai la dispoziția mea.

— Voi fi coșmarul tău.

— Iar eu, cel mai frumos vis al tău! Păcat că nu toate visele se împlinesc.

Îmi era dor de acea perioadă în care singura mea grijă era să-l fac pe Matei să mă iubească, iar pe Robert să-l enervez. Pe atunci nu știam că Robert era prietenul imaginar, nici că era îndrăgostit de mine. Eram convinsă că nu mă suportă, că mă vede ca pe o intrusă în viața lui Matei și că nu mă consideră suficient de bună pentru Matei.

Îmi priveam prietenii de care îmi fusese atât de dor. Erau atât de firești și de buni! Ei nu încercau să dovedească nimic: nici că au mai mult, nici că sunt mai mult, nici că ar putea mai mult.

„Te iubesc și îmi lipsești. Când nu ești aici, sunt incomplet“, mi-a scris Robert într-un mesaj pe telefonul mobil.

Nu l-am răspuns. Încercam să-mi imaginez viitorul fără el. Știam că nu voi mai fi niciodată la fel, că nu voi mai lubi niciodată la fel, că nu voi mai crede niciodată la fel. Știam că aveam să-l port în suflet toată viața, ca pe o rană.

— Ce ziceți dacă mergem mâine la Peștera? le-am întrebat pe Tímea și pe Simona, care erau atât de antrenate într-o discuție, încât nici n-au observat cât de îngândurată sunt.

Le-a surâs ideea, iar eu l-am trimis un mesaj prietenului meu care avea cabana acolo, să vadă dacă era liberă.

— Cabana e liberă. Dimineată mă duc până la Zărnești, iar după masă mergem la Peștera.

Am plecat spre Zărnești dis-de-dimineată. Fetele au vrut să vină cu mine, dar le-am spus că doresc să fiu singură. Le-am rugat să meargă la cumpărături și să ia tot ce ne trebuia pentru ieșirea la Peștera.

Când am ajuns la Zărnești, mi s-a părut că m-am întors în timp. Totul îmi părea la fel ca în copilărie. Îmi era dor de casa în care am crescut, de străzile pe care le știam pe de rost, de chipurile familiare și de tot ceea ce altă dată îmi era „acasă”. Realizam că nu mă mai lega nicio bucurie de orașul în care copilărisem. Nu mai aveam acolo decât o casă aflată în paragină și mormântul tatălui meu. Oamenii care mi-au fost dragi muriseră, iar cele două prietene bune plecaseră în alte țări. Am ajuns la cimitir înainte de prânz. Pășind pe aleea care ducea la mormântul lui tata, îmi aminteam cum mergeam împreună cu el acolo, ținându-l de mână și ascultându-l poveștile despre oamenii dragi îngropați în același cimitir.

— Uite, vezi mormântul acesta? Aici se află o femeie pe care am iubit-o foarte mult, a spus tata cu emoție în glas. A fost cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată – până la tine, desigur.

— Și de ce a murit?

— A fost bolnavă, a avut ceva la plămâni. A murit foarte tânără, săraca.

Câteva clipe, tata a privit piatra de marmură neagră în care era sculptat numele fetei de care fusese îndrăgostit.

— Parcă a fost ieri, a adăugat tata încet, cu nostalgie în glas.

— Tati, când o să mori tu, eu o să plâng foarte mult, i-am spus.

— Tu îți dai seama cât de norocos voi fi eu că o să plângă după mine o fată atât de minunată ca tine? Mulți și-ar dori să se știe murind așa.

Amintirile despre acele vremuri erau mai vii ca niciodată. „Parcă ieri veneam cu tine aici, tati, și-mi spuneai că, la fel cum îți vizitai tu părinții, tot așa aveam să te vizitez și eu pe tine cândva”, am spus cu voce tare. Doar că atunci, când eram copil, îmi imaginaam că acea cândva va fi foarte, foarte târziu, când aveam să fiu și eu bătrână, nu atât de devreme, când încă mă simțeam un copil. Mă simțeam foarte singură și îmi dădeam seama că, în afară de mama, nu mai există pe lume alt om care să mă iubească necondiționat,

în care să pot avea încredere și care să-mi dorească binele așa cum numai un părinte este capabil. *Ce ironie a sorții!*, am gândit. *Când l-am avut pe tata, nu am avut-o pe mama, iar acum, când o am pe mama, nu-l mai am pe tata. Oare chiar n-am meritat să am și eu, ca alții, o bucurie întreagă, să am o familie completă, să mă simt și eu întreagă?* Toate bucuriile mele au fost înjumătățite. M-am bucurat doar pe jumătate de fiecare dată când ar fi trebuit să mă bucur cu tot sufletul. Jumătate din suflet se bucura, cealaltă suferea și tânjea după ceea ce mi-a lipsit. Fiecare sărbătoare, fiecare serbare de la școală, fiecare reușită, fiecare dar primit m-au bucurat doar pe jumătate, fiindcă eu am fost doar o jumătate de copil, simțindu-mă întotdeauna incompletă fără mamă.

Priveam dealurile și pădurile care înconjurau cimitirul și plângeam. Nu-mi plăcea să privesc crucea pe care era scris numele lui tata. Îmi imaginam că spiritul tatălui meu zburdă împrejur și că mă poate îmbrățișa printr-o adlere de vânt.

Trecutul mi se derula prin minte și, dintr-odată, mi-am amintit de domnul profesor Horațiu, căruia m-am destălnuit într-o zi și l-am spus cât de nedreaptă a fost soarta cu mine. „Copila mea, asta este ceea ce ți s-a dat până acum fiindcă nu a depins de tine. Hai să vedem ce-ți poți da tu de acum încolo”, mi-a spus el atunci. Uitasem că eram datoare să-mi ofer fericirea completă de care am fost privată în copilărie. Chiar și acum îmi dăruiam jumătăți de măsură. *N-ai fi deloc mândru de mine, domnule profesor. Nici tu, tati, care m-ai învățat să-mi ofer mereu fericirea și dreptatea pe care le merit. Sunt altfel decât v-ați fi așteptat voi să fiu*, am gândit eu, cu un sentiment profund de vinovăție.

Am văzut o femeie necunoscută apropiindu-se, dar am crezut că va trece pe lângă mine.

— Sunteți fiica domnului care e îngropat aici? m-a întrebat ea, rezemându-se de o sapă și analizându-mă.

— Da. Bună ziua!

Știam că era doar o curioasă, dacă nici măcar numele lui tata nu-l știa, mai ales ca pe tata îl știau toți oamenii din oraș.

— Ce mare ați crescut! Vă știu de când erați mică. L-ați cam uitat pe tatăl dumneavoastră care v-a crescut, că nu v-am mai văzut pe aici.

— Nu locuiesc aici, în cimitir, doamnă. Dumneavoastră locuiți aici?

Femeia a ignorat răspunsul meu tălos și și-a lăsat găleata plină cu buruieni pe mormântul de lângă cel al tatălui meu, mormântul unui soldat necunoscut care pierise în cel de-al Doilea Război Mondial. De fiecare dată când veneam cu tata la cimitir, aprindeam o lumânare și pe acel mormânt și puneam câteva flori într-o vază mică, ruginită, care se afla acolo de când lumea.

— Și pe unde mai sunteți acum? În Germania, cu familia? V-ați căsătorit? m-a întrebat femeia.

— Vă rog să nu vă supărați, am venit aici pentru tata, nu ca să răspund la curiozități. Și vă rog să luați găleata de pe mormântul omului. Nu se cade s-o puneți acolo.

— Asta e un mormânt părăsit, nu se știe cine e îngropat aici.

— E îngropat un om, și asta e suficient ca să îi respectați mormântul.

— Tatăl dumneavoastră era un om cumsecade, bag seama că semănați cu mama de sunteți așa de obraznică.

— Cu ce drept o insultați pe mama, femeie? Pleacă de aici, nerușinat!

— Val, știam că v-a educat frumos tatăl dumneavoastră, dar văd că nu aveți cei șapte ani de-acasă, s-a auzit o voce feminină de undeva, din spate.

M-am întors și am văzut o femeie pe care mi-o aminteam vag. Auzind-o, am simțit că-mi pierd cumpătul.

— Nu vă e rușine să tăbărați aici pe mine ca să mă judecați? am strigat la ele. Oamenii vin aici să-și plângă morții, nu să fie luați la rost de toate țatele curioase! Cărați-vă de aici și lăsați-mă! Nesimțitelor!

– Hai, tanti Marga, să mergem. Așa ceva...

Au plecat bolborosind amândouă și privindu-mă de parcă aș fi fost ciumată.

Aveam senzația că mă întorsesem în timp, când eram copil, și oamenii din oraș mă judecau și mă hărțuiau cu răutățile lor. Simțeam o repulsie profundă față de lumea aceea crudă care nu mi-a menajat deloc, o lume care mi-a arătat cât de urâtă și nedreaptă putea fi. Dacă în copilărie vedeam societatea ca pe o autoritate morală, acum știam că era doar o lume plină de ipocrizie, prefăcătorie și prejudecăți. O lume alcătuită din mici dumnezei închipuiți, care au trăit mereu cu impresia că sunt în măsură să decidă ce era corect și ce era greșit, ce ar fi trebuit să facă unii și ce nu, ce era frumos și ce era urât, ce să condamne, ce să execute și ce să distrugă. Această lume a reușit să mă rănească și să mă încarce de complexe atunci când eram copil, când credeam că ea decide normalitatea și că tot ceea ce crede și spune ar avea o valoare.

Regretam că n-am știut când eram copil cât de mică era, de fapt, lumea pe care eu o consideram mare și importantă. Am îndurat toate răutățile gratuite și nemeritate doar pentru că n-am avut șansa să cresc și eu într-o familie unită. Unii aveau grijă să-mi amintească frecvent că mă creștea doar tata, de parcă eu n-aș fi știut asta. Ba chiar îmi spuneau, cu o satisfacție bolnavă, ca mama m-a părăsit: „Mă-ta ar fi trebuit să fie cu tine, nu să umble aiurea prin lume.” Când luam vreun premiu sau când aveam câte o reușită frumoasă pentru care cineva mă lăuda, se găsea altcineva care să spună „Degeaba, dacă n-are mamă”, de parcă a fi crescută doar de tata era un handicap.

La un moment dat, au născocit un zvon conform căruia tata n-ar fi fost, de fapt, tatăl meu. „Tu ești, de fapt, fata unchiului tău din Germania, nu a tatălui tău”, mi-a spus o femeie care era vânzătoare la pâine. „Eu am auzit că mamă-ta ar fi rămas gravidă cu unchiul tău, iar taică-tău, ca să-și ajute fratele, a zis că ești a lui. De ce crezi tu

că îți aduce unchiul tău atâtea când vine din Germania? Am plâns atunci zile și nopți în șir. În cele din urmă am uitat incidentul, până când, după vreo doi ani, unchiul meu a venit în țară și am surprins o discuție între el și tata. N-aș fi tras cu urechea dacă nu i-aș fi auzit vorbind în șoaptă.

— Trebuie să te gândești bine, frate, i-a spus unchiul tatălui meu, cu un ton manipulator. Ai deja șaiszeci de ani, nu știi cât o mai duci, iar în țara asta copilul nu are niciun viitor. Gândește-te câte putem să-l oferim noi în Germania.

L-am privit atunci pe tata și cred că nu l-am văzut niciodată mai trist. După câteva zile, m-a chemat să vorbim.

— Tati, uite, aș vrea să te întreb ceva, mi-a spus el puțin incurcat, încercând să-și caute cuvintele. Vezi, aici în țara asta nu prea ai viitor. Eu sunt bătrân și aș vrea să te știi bine, asigurată. Ți-ar plăcea să locuiești în Germania, cu unchiul și mătușa ta? Acolo ai avea o casă frumoasă, te-ai plimba cu mașini frumoase și ai avea un viitor bun.

Am început să plâng în hohote și m-am prins cu putere de gâtul tatălui meu.

— Eu nu plec de lângă tine orice ar fi, i-am spus. Să nu mă trimiți, că o să fug și o să vin înapoi, așa cum a venit înapoi câinele pe care l-am dat la ferma aia. Găsesc eu România să vin înapoi!

Am trăit cu spaima că tata, disperat să îmi asigure un viitor bun, dar și presat și manipulat de unchiul meu, va decide să mă dea familiei lui, în Germania. L-am auzit vorbind despre acte, despre adopție, dar tata doar asculta privind în pământ, de parcă și-ar fi ascultat sentința de condamnare la moarte. Înainte să se întoarcă unchiul meu în Germania, am așteptat un moment în care să fiu singură cu el și i-am spus foarte hotărâtă:

— Eu vreau să rămân aici, cu tăticul meu. Nu o să vin niciodată la voi, în Germania. Nu-mi trebuie nimic, vreau doar să stau aici cu tati!

De la cimitir am mers direct la casa în care am copilărit. Înainte să cobor din mașină, am privit casa de care mă legau atât de multe amintiri. Văzând poarta, am avut senzația că retrăiam secvențe din copilăria mea, că mă vedeam pe mine copilă. M-am privit cu duloșie. Era pentru prima dată când am privit copilul acela din trecut cu dragostea pe care ar fi meritat-o. Era pentru prima oară când eram bună cu mine. Conștientizam cu regret că m-am învinovățit pentru toate lipsurile și suferințele mele, pentru faptul că venirea mea pe lume l-a încurcat viața mamei, pentru că tata a ales să fie singur doar ca să nu-mi aducă o mamă vitregă și pentru tot ce nu a fost normal și frumos în viața mea. Mi-aș fi dorit să am puterea să-l îmbrățșez pe copilul din trecut și să-l cer iertare pentru toate complexe și durerile cu care l-am încărcat sufletul. Îmi aminteam cât de mult am tânjit, când eram copil, după îmbrățșări, după cuvinte de alint și după priviri calde.

Am coborât din mașină și am deschis cu greu poarta care abia se mai ținea în balamale. Curtea care altădată era plină de flori și de viață acum era pustie și plină de burulenii. Îmi căutam cu privirea bicicleta și jucăriile și aveam impresia că, dintr-o clipă în alta, câinele meu avea să apară alergând bucuros spre mine. Ușa bucătăriei, pe timpul verii mereu larg deschisă, era acum închisă, iar perdeaua, îngălbenită de vreme, abia acoperea un colț din fereastră. Nu am intrat acolo unde tata mă așteptase mereu. Am mers în grădină și am avut senzația că m-am întors în timp, dar nimic nu mai era la fel. Grădina, care în trecut era plină cu straturi de legume, era acum acoperită de iarbă și de buruieni. Îmi aminteam cu câtă bucurie adunam zmeura și coacăzele din tufele care înconjurau gardul grădinii de jur împrejur, cum în dinuțele de toamnă, înainte să plec la școală, mergeam și adunam perele căzute sub peri, cum în zilele de toamnă târzii adunam nucile și le puneam în coșuri mari de nuiete, pe care le duceam apoi în pod la uscat „ca să joace șoricelii fotbal cu ele” — cum spunea tata mereu. *Oare când se coceau pe-*

rele astea?, m-am întrebat privind perii. *Parcă pe la sfârșitul lui septembrie. Nucile ar trebui să fie coapte.* Am pornit spre nucul vechi de peste o sută de ani, dar era gol, iar sub el, pe jos, nu era nicio nucă. Probabil că vecinii le adunaseră deja pe toate.

M-am întors în curte și am văzut intrarea în pod. Mi-am amintit de o noapte în care am dormit cu Luminița acolo, când podul era plin cu fân. *Doamne, Lumi, ce ne-am mai distrat atunci! Tata ne făcuse clătite cu dulceață de zmeură și suc de soc. Mi-l aminteam perfect cum abia urca pe scară, cu grijă să nu cadă și să nu scape tava pe care erau așezate bunătățile cu care ne răsfața.* „Aveți loc și pentru un moș aici?“, ne-a întrebat el cu un zâmbet copilăresc care nu lăsa loc de refuz. A stat cu noi până s-a întunecat. Am povestit câte în lună și în stele și am râs de am avut impresia că ne-a auzit toată lumea din oraș. Apoi tata s-a dus la culcare, iar eu și Lumi am vorbit și am cântat până am adormit.

Am zâmbit privind intrarea în pod, de parcă le-aș fi putut zâmbi celor care altădată fuseseră acolo.

Îmi aminteam mirosul de liliac și de regina-noptii și culorile vii ale trandafirilor de sub fereastra mea. În locul lor erau acum buruieni.

Am văzut poarta deschizându-se și o vecină intrând în curte și venind spre mine.

— Ce faci, Irinuța, ai mai trecut și tu pe aici?

— Bună ziua, tanti!

— Am auzit că ai fost la mormânt și că te-ai certat cu tanti

Marga și cu...

— Ce repede circulă radio-șanțul aici!

— Ce-ai avut cu ele? E frumos să le jignești așa?

— Ia mai terminați, tanti! Nu vă datorez nicio explicație. Cu ce drept mă judecați?

— Dar cine te judecă, fată dragă?

— Voi, toți de pe-aici! Toată viața ne-ați judecat pe mine, pe tata și pe mama. Ați arătat mereu cu degetul spre noi, tocmai voi, care sunteți niște nemernici.

— Cum poți să vorbești așa?

— Dar voi cum ați putut să ne vorbiți de rău toată viața? Cum ați putut să-i furați lucrurile lui tata când acesta era mort în casă? Cum ați putut să furați tot din casa asta, sobele, ușile, tot ce s-a putut fura?! Sau credeți că sunt proastă și-mi imaginez că au venit unii de la sute de kilometri să jefuiască toată casa asta când a rămas părăsită?

Femeia a vrut să spună ceva, dar am ridicat mâna în semn că vreau să tacă. Părea uimită și speriată de reacția mea.

— Bine a făcut tata că nu v-a dat nas! N-ați fi meritat să vă dea nici atât cât v-a dat, pentru că n-ați făcut niciodată nimic bun pentru el. Dacă vin acum în casele voastre, găsesc tot felul de lucruri de la tata, dar el n-a avut nimic de la voi. Ați profitat de el, care cum ați putut, și l-ați bârfit toată viața, că doar de bârfă sunteți buni. Dacă ați împărți și mâncare așa cum împărțiți bârfele, n-ar mai muri nimeni de foame! Și acum, vă rog să plecați din curtea mea, că nu mai e nimic de furat aici!

Femeia a plecat fără să privească înapoi, iar eu am urmărit-o cum a trântit poarta șubredă.

În acel moment am înțeles de ce tata a fost neprietenos și singuratic. Știa bine cum funcționa societatea. Știa prea bine că, oricâtă atenție și prietenie i-ar oferi oamenii, la un moment dat tot singur avea să rămână, mai ales în clipele grele. Îmi părea rău că nu am învățat de la tata să nu fac niciun compromis de dragul de a nu fi singură și să nu accept în viața mea oameni care nu-mi plăceau și care nu-mi inspirau încredere. Știam deja că singurătatea nu era la fel de rea precum dezgustul de a descoperi că te-ai lrosit lângă oameni care nu merită.

Acum înțelegeam de ce tata era secretos și de ce nu simțea nevoia să-i împărtășească lumii ceea ce gândea, ce simțea și ce avea.

Știa că, dacă lumea ar fi știut că avea și că era fericit, l-ar fi invidiat și ar fi încercat să-i tulbure bucuria, iar dacă ar fi știut că nu avea și că era nefericit, nu l-ar fi ajutat și poate că s-ar fi bucurat de necazul lui.

Am intrat în corpul de clădire în care, în trecut, era și camera mea. Soba de teracotă pe care tata o preluase atât de mult fusese furată, iar pe podea se vedeau încă molozul și câteva bucăți de cărămidă sparte. Furaseră tot ce se putuse fura. Doar geamurile și o parte din uși au mai rămas din toată casa. Îmi aminteam cum o doamnă care locuia la câteva case depărtare mi-a spus că, nu după mult timp de la moartea tatălui, într-o noapte, când venea de la muncă, a văzut lumini ciudate în podul casei mele, ca și cum erau oameni cu lanterne care umblau prin pod. Întâmplarea mi-a fost confirmată și de un alt vecin. „Cred că au căutat banii de aur pe care se zvonea că-i avea tatăl tău“, mi-a spus vecinul respectiv. Din păcate, acei bani de aur i-au fost confiscați tatălui meu în perioada comunistă și a murit fără să apuce să facă demersuri ca să-i recupereze.

Una dintre ferestrele camerei mele mi-a amintit cum, într-o noapte de vară, calul meu m-a speriat îngrozitor când a băgat capul după perdea să se uite la mine.

Doamne, nu mai e nimic aici. Ce noroc că mai am măcar amintirile! Când am ieșit în curte, am văzut fântâna de care mă leagă cea mai tristă amintire din viața mea. Înainte cu câteva clipe să moară, tata m-a trimis să-i aduc apă. Lumea mi-a spus mai târziu că tata nu putea muri cu mine plângând lângă el. În ziua în care a murit, după zile de chin și delir, tata a avut un moment de luciditate în care mi-a cerut apă. Am alergat să-i aduc apă, dar când am ajuns înapoi lângă el, nu mai respira. N-am uitat niciodată lacrima care i s-a prelinas din colțul ochiului stâng, nici privirile compătimitoare ale celor de lângă el. Abia am avut putere să ies din casă și să mă așez pe treptele de la intrare. Niciodată nu m-am simțit mai singur ca atunci. Simțeam că pierdusem totul. Aveam aproape șaisprezece

ani și nu eram pregătită pentru o asemenea pierdere. Trebuia să accept și să-mi continui viața fără tata.

Am ieșit din curte fiindcă nu mai suportam toate acele amintiri dureroase. Când am urcat în mașină, am văzut-o pe vecina mea stând în fața porții ei și discutând cu cineva.

Mă amuza gândul că atât ea, cât și cele două femei din cimitir aveau să umple orașul cu bârfe despre mine. Dacă în copilărie mă afectau judecățile lumii, acum mă amuzau, știind că sunt generate de prostie și de răutate. Îmi părea rău că nu am avut ocazia să le spun tuturor celor care mi-au tulburat sufletul în copilărie cât de mărunți sunt și cât de mică e lumea lor. Îmi părea rău că nu am avut ocazia să-i pun flecăruia oglinda în față, mai ales acelor care defilau cu principii morale, deși nu erau tocmai imaculați. *Și când te gândești de cine am fost noi bârșiți și judecați, tati! Tocmai de ăștia, care-și bat nevestele și copiii, care otrăvesc câini fără pic de milă, care-și maltratează caii, care fură tot ce apucă și care au fost protagoniștii celor mai ridicole amantlăcuri!*

Am zâmbit amar și am plecat. „Voi vinde casa, nu mai am nimic și pe nimeni aici“, mi-am spus.

Trecând pe lângă școala în care am învățat, mi-am amintit câte dispute a avut tata cu profesorii și cu oamenii din anturajul lui, deoarece aceștia îl criticau adesea pentru felul în care mă educa. Unii considerau că tata era prea strict cu mine și că mă privează de copilărie, alții că îmi dă prea multă libertate. Într-o zi, o prietenă de-a tatel i-a reproșat că acesta nu i-a spus că luasem premiul întâi. „În locul tău, aș fi spus la toată lumea“, i-a reproșat femeia tatălui meu. „Copilul meu nu e un trofeu“, i-a răspuns tata. Abia acum înțelegeam ce a vrut tata să spună și eram mândră de el.

Doamne, îți mulțumesc pentru tatăl minunat pe care mi l-ai dat! A fost un părinte care mi-a dat viața și care m-a lăsat să mi-o trăiesc așa cum am vrut, care n-a revendicat drepturi absurde asupra mea!

Abia atunci înțelegeam că eu aveam toate motivele să fiu recunoscătoare pentru anumite lucruri pentru care alții mă compătimeau.

Am plecat spre Brașov cu gândul că o să vând rămășițele din casa copilăriei mele, de care mă legau atâtea amintiri. Când am ajuns acasă, Simona și Timeea mă așteptau cu bagajele făcute pentru a pleca la Peștera. Cumpăraseră multă mâncare, fructe și sucuri, de parcă am fi plecat pentru câteva săptămâni, nu pentru două-trei zile.

— Ai luat lenjerii de pat și prosoape? am întrebat.

— Am luat de toate. Hai să plecăm odată, a spus Simona nerăbdătoare.

Când urcam serpentinele pe drumul spre satul Peștera, aveam senzația că urcăm spre cer. Adoram satul acela.

— Într-o zi voi avea o căsuță aici, le-am zis fetelor, care admirau impresionate munții acoperiți deja de zăpadă și dealurile pe care zăreal, din loc în loc, câte o casă și copaci.

Pe o parte se vedeau munții Bucegi, iar pe cealaltă, munții Piatra Craiului. Regretam că nu venisem cu câteva săptămâni mai devreme, când pomii aveau încă frunze, ca să mă bucur de peisajele superbe de toamnă.

— Vrei tu o căsuță aici? m-a întrebat Timeea.

— Da. O căsuță mică și intimă, cu o terasă pe care voi sta în zilele reci, într-un fotoliu confortabil, acoperită cu o pătură groasă și citind o carte.

— Ce carte? a întrebat Timeea visătoare.

— Poate chiar povestea vieții mele.

— Chiar ai avea ce scrie! a spus Simona convinsă. Ai avea curaj?

— De ce să n-am?

— De teamă că vei fi judecată.

— Cui îi pasă de judecățile lumii? Dacă și-ar scrie toți poveștile, oare ar mai îndrăzni să-i judece pe alții de parcă ei ar fi supreme instituții morale?

— Tu chiar ai avut o viață spectaculoasă și gree! a spus Timeea, mângâindu-mă pe umăr de parcă aș fi avut nevoie de consolare.

— Dar și frumoasă. Am trăit până la vârsta asta cât n-au trăit alții într-o viață întreagă. Și am fost iubită cât pentru două vieți.

— Cine nu te-ar iubi? a zis Timeea cu emoție în glas. Ești atât de bună! Și înveselești pe toată lumea. Cu nimeni nu m-am mai distrat cât m-am distrat cu tine!

— Uite acolo un loc perfect pentru o casă! a anunțat Simona. Am oprit mașina și am coborât să privesc dealul pe care mi-l arăta.

— E superbă zonă! Gata, începând de azi, am un vis.

— Ai putea să-ți faci căsuța dacă îți vinzi casa de la Zărnești, a observat Timeea.

— Dacă vând casa, o să-mi iau un apartament ca să am unde locui, să nu mai plătesc chirie. Căsuța de la Peștera va fi un vis pe care-l voi realiza mai târziu, atunci când va considera Dumnezeu că va fi timpul.

— Sau îl poți spune lui Robert de visul tău și în câteva luni ai casa, a comentat Simona zâmbind.

— Știi bine că n-aș face asta.

— Știu, am vrut doar să te tachinez.

— Haideți în mașină, înghețăm.

Când am ajuns la căsuța prietenului meu, în loc să-mi fi amintit de zilele de vară în care stăteam acolo în weekenduri, mi-am amintit câteva scene legate de Robert.

— Doamne, îl văd peste tot, am impresia că nu există loc care să nu-mi amintească de el! am spus cu voce tare.

— Să-l chemăm aici? a propus Simona zâmbind.

I-am aruncat o privire dezaprobatoare, la care a părut indifereentă.

— Mă duc să fac focul, a anunțat ea, cu vocea unui copil nemulțumit căruia tocmai i s-a refuzat ceva.

Abia așteptam să-mi fac un ceai fierbinte și să stau pe terasa casei, să privesc împrejurimile. Cât vedeai cu ochii, erau numai dealuri, cu munți în spate. Am scos scaunul balansoar din casă și am căutat o pătură groasă cu care să mă acopăr. Mi-am luat ceaiul și am ieșit să mă bucur de priveliștea care-mi încânta sufletul.

Simona și Timea au rămas în casă și au făcut puțină ordine, au pus așternuturi curate pe paturi și au cărat bagajele din mașină.

— Mai ții minte ce chefuri am făcut pe aici? m-a întrebat Simona, leșind pe terasă cu un scaun.

— Da. Au fost vremuri minunate. Cred că aici am petrecut cele mai frumoase veri din viața mea. Aici și la Plaiul Foi.

— Cu Lu mi. Ce dor îmi e de ea!

Simona a pus scaunul lângă mine și s-a așezat. A tras o parte din pătura mea peste ea și și-a pus capul pe umărul meu.

— Și mie mi-e dor de ea.

— Noi patru eram invincibile. Am rămas doar trei. Sper să îmbătrânim în formula asta și să stăm peste vreo cincizeci de ani pe terasa casei tale, să povestim despre tinerețile noastre.

— Eu nu mă văd îmbătrânind, am obiectat.

— Cum nu?

— Pur și simplu, nu mă pot imagina bătrână. Probabil că voi muri tânără, nu știu.

— O să mori tânără dacă mai spui prostii. Te voi ucide cu mâna mea.

— Ce faci m de sărbători?

— Nu știu. Tu ce ai vrea să faci?

— Nimic. Aș vrea să stau acasă. Sau aici. Sărbătorile acestea nu vor fi fericite ca altele. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, n-am avut parte de prea multe sărbători fericite în viața mea. Ce ciudat! Oamenii își urează „Sărbători fericite“, dar câți sunt cu adevărat fericiți? Oare mesele bogate, darurile și brazil frumos împodobiți

sunt de ajuns ca oamenii să fie fericiți? Cum să fii fericit dacă nu împarți totul cu oamenii cei mai dragi inimii tale?

— Pot să-ți spun ceva ce nu ți-am spus niciodată? m-a întrebat Simona încet, de parcă s-ar fi temut să nu fie auzită de cineva.

— Ce anume?

— Nici eu n-am avut sărbători fericite mulți ani. N-am avut brad, n-am avut masa îmbelșugată, n-am primit cadouri. Am avut parte doar de scandaluri și de bătaii. Tata ne-a bătut toată viața și pe mine, și pe mama, și pe bunica.

— Tu vorbești serios?

M-am întors spre ea să o privesc. N-o mai văzusem niciodată atât de tristă.

— Da. Toată copilăria m-a bătut. Am trăit toată copilăria cu spaimă și cu gândul să fug undeva în lume, să nu mă mai poată găsi niciodată.

— Doamne, de ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Pentru că n-am vrut să-mi mai amintesc de asta. Încă am coșmaruri cu tata care mă urmărește să mă bată.

Am cuprins-o după umeri și am pupat-o pe frunte.

— Știu cum e. Și eu am coșmaruri cu nenorocitul ăla care m-a bătut și care m-a înculcat în cotețul ăla plin cu păianjeni.

— Să-l ia naiba! Eu nu știu cum ai putut să-l mai ajuți să-și opereze nepotul.

— Ce vină are copilul ca bunicul lui a fost un ticălos?

— L-ai iertat?

— Nu știu. Vreau să-l iert ca să-l pot uita, să-mi eliberez sufletul de el, dar nu știu cum să o fac. Cred că-mi mai trebuie timp.

— Eu l-am iertat pe tata.

— Bine ai făcut. Mai trebuie să te ierți pe tine însăși.

— De ce spui asta?

— Fiindcă încă te condamni, Simona. Am simțit asta. Probabil că bătăile primite de la tatăl tău te-au făcut să te urăști profund, să

te simți vinovată, să simți că nu ești bună de nimic. Copiii nu înțeleg de ce sunt bătuți și trăiesc cu impresia că e ceva greșit la ei.

— Toată viața m-am întrebat de ce nu m-a iubit și pe mine așa cum își iubeau alți tați copiii. Ai fost o norocoasă să ai un tată așa de bun.

— Da, dar nu am avut-o pe mama aproape. Tu, în schimb, ai avut o mamă bună, dar n-ai avut un tată bun. Cred că unora ni se dau doar jumătăți de măsură, nu întregul.

— Tocmai tu vorbești de jumătăți de măsură, tocmai tu, care nu iei toată fericirea pe care o meriți?

— Ce te-a apucat acum?

— Nu înțeleg de ce-l respingi pe Robert. Te iubește. Eu n-am văzut om care să lubească mai mult.

— Te rog, eu încerc să uit... Ai putea să mă ajuți, nu să-mi amintești de el la orice pas?

— Ce încerci să uiți, de fapt, că-l iubești de mori?

— Îl iubesc, dar îl și detest pentru ce mi-a făcut. Voi vă distrați, povestea cu prietenul imaginar vi se pare o joacă, dar nu e. Mi-a influențat viața și m-a adus unde sunt azi.

M-am ridicat și am intrat înăuntru să mă apuc de gătit. Le promiseseam că le voi pregăti paste cu somon. După câteva minute, a venit și Simona înăuntru.

— Oare să pun tot pachetul de paste la fiert sau sunt prea multe? am întrebat-o.

— Pune-l pe tot, a spus Simona convinsă.

Am gătit împreună cu fetele și am povestit despre trecut, despre prezent și despre viitorul la care visam fiecare. În timp ce le ascultam vorbind despre visurile și așteptările lor, mă gândeam că mă aflu într-un punct al vieții în care trebuia să-mi schimb direcția, visurile, așteptările și să mă schimb și eu. Aveam nevoie de putere pentru a mă desprinde de trecut și de oamenii care-i aparțineau.

Dar mi se părea imposibil să nu-i mai iubesc pe aceia care îmi umpleau sufletul până la refuz.

După masă, am luat jurnalul și am scris câteva gânduri în el. În timp ce scriam, mi s-a părut că aud motorul unei mașini. M-am ridicat și m-am dus la fereastră să văd dacă venise cineva, cu toate că nu avea cine să vină acolo. Am văzut mașina lui Robert oprindu-se în spatele mașinii mele.

— Bănulesc că voi n-aveți nicio legătură cu asta, nu-i așa? le-am întrebat pe Simona și pe Timeea, care-și făceau de lucru prin casă.

— Învață să te bucuri, femeile! mi-a spus Simona. Noi am făcut ceea ce n-ai tu curaj să faci. Irina pe care o știu eu ar ieși acum din casă și ar alerga în brațele omului care vine după tine peste tot.

— N-ai decât să alergi tu în brațele lui! i-am replicat.

— Auzi, toanto? Măine ai putea să mori cum a murit Luminița și să-ți fi dorit să lași orgoliul și prejudecățile și să fi profitat din plin de iubirea lui Robert. Sau ar putea să moară el, să aibă vreun accident — Doamne ferește! — și să rămâi toată viața cu regretul că, în loc să-l iubești, ai fugit de el!

— Fă-o să tacă, altfel nu știu ce-i faci! i-am zis Timeei, care-i susținea prin mimica feței toate afirmațiile.

Am ieșit din casă și m-am oprit în capătul treptelor. Robert venea încet spre mine, privindu-mă într-un fel care ar fi făcut-o chiar și pe cea mai urâtă femeie din lume să se simtă cea mai frumoasă.

— Sărut-mâna, majestate! mi-a spus el zâmbind.

I-am zâmbit, iar când a ajuns în fața mea, m-am aruncat în brațele lui.

— Doamne, cât de bine este să te primească cineva cu dragoste, a zis încet, strângându-mă atât de tare, încât am avut senzația că mă va lăsa fără aer.

— Ți-e foame? Am făcut paste.

— Sunt lihnit.

Am intrat împreună în casă și, după ce Simona și Timeea i-au sărit în brațe de parcă nu l-ar fi văzut de o sută de ani, i-am pus o porție generoasă de paste.

— Irina vrea o casă aici, a început Timeea, de parcă abia așteptase să-mi divulge secretul.

Robert mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors spre Timeea și i-a spus:

— O va avea. O casă cu terasă mare, cu vedere spre munți, cu doi-trei câini, două pisici, un cal, un măgar și neapărat un raton.

— Vrei casă sau fermă? a întrebat Simona amuzată.

— Vreau niște prietene care să-și țină gura, am spus zâmbind.

— Dorința îți va fi îndeplinită. Știu că o să te superi, dar noi i-am spus lui Ovidiu să vină să ne ia la Brașov.

— De ce?

— Pentru că tu și Robert aveți nevoie de puțină intimitate, iar aici e locul perfect, a spus Simona apăsător, de parcă ar fi vrut să mă avertizeze că nu încăpea loc de refuz.

N-am intuit nicio clipă că Simona și Timeea pusese la cale acel plan de a-l aduce pe Robert la Peștera și de a ne lăsa singuri acolo. Ovidiu a venit târziu, iar fetele au ieșit din casă de îndată ce au zărit luminile farurilor, de parcă abia așteptau să plece și să mă lase singură cu Robert.

— O să mă ierți pentru asta? m-a întrebat Simona când ne-am pupat de rămas-bun.

— Am atâtea de iertat, crezi că mă mai încarc și cu asta? Dar să nu mai faci așa ceva niciodată.

— Nu fi fraieră! Bucură-te de el! Rezolvați-vă problemele și nu mai suferiți atâta, că e păcat.

După ce au plecat fetele, i-am spus lui Robert că mi-ar plăcea să stau afară pe terasă.

— Am adus un vin deosebit, este un rosé care o să-ți placă, mi-a zis. Îți pun?

— Vrei să mă îmbeți?

— Da.

A zâmbit, apoi a ieșit afară și, după câteva minute, a venit cu o sacoșă, din care a scos o sticlă de vin pe care a studiat-o încântat.

— Ne-am și găsit, noi, care nu bem alcool niciodată, i-am spus, aducând două pahare cu picior.

— Ar fi ceva să ne îmbătăm.

Robert a luat paharele cu vin și am ieșit pe terasă. Eu mi-am așezat pe scaunul balansoar, iar el pe scaunul de lângă, pe care mai devreme stătuse Simona.

— Du-te și ia-ți și tu o pătură, i-am zis.

— Nu mi-e frig.

— Te rog. N-am chef să te dădăcesc și pe tine ca pe Matei.

— Bine, mă duc.

A intrat în casă și a revenit după scurt timp cu o pătură cu care s-a acoperit de parcă ar fi fost o pelerină. Câteva minute am stat tăcuți și am contemplat dealurile și munții pe care abia îi mai deslușeam în întuneric.

— La ce te gândești? I-am întrebat, văzând că zâmbește.

— La tine. La cât ești de frumoasă.

— Știu bine că nu sunt așa de frumoasă cum spui tu mereu. Crezi că eu nu sunt conștientă de calitățile și de defectele mele?

— Ești conștientă doar de defectele tale, fiindcă doar ele te preocupă. Nu ești conștientă și de calitățile tale. Habar n-ai ce este frumos la tine.

— Ce este frumos la mine?

— Tu. Toată. Felul tău de a fi, felul tău de a privi și de a iubi. E de ajuns să stea cineva alături de tine ca să vadă frumusețea lumii.

— Mă vezi tu mai frumoasă decât sunt pentru că ești îndrăgostit. Mai ți minte când și de ce te-ai îndrăgostit de mine?

— M-am îndrăgostit de tine de mulți de ori, Irina!

— Exagerezi. Faci exces de complimente.

– Vrei să-ți povestesc despre câteva dăți în care m-am îndrăgostit de tine?

Mi-a zâmbit, iar eu m-am rezemat de spătarul scaunului, pregătită să-l ascult.

– Felul în care zâmbești cu drag când vezi cupluri de îndrăgostiți, bătrâni sau copii, felul cum te joci cu animalele, felul în care vorbești cu toată lumea – de parcă toți oamenii ți-ar fi prieteni –, faptul că vezi tot și ai compasiune pentru toți, pentru oamenii care muncesc în căldură și cărora vrei să le duci apă rece, pentru oamenii care stau în ploale și cărora vrei să le dai umbrele...

– Asta cu umbrela o știu de la tine, am comentat zâmbind.

– Te referi la ziua când am fugit după tine în Poiană, să-ți dau umbrela?

– Da. De ce nu m-ai abordat, dacă tot îți plăcea de mine?

– Îmi era teamă să nu comit vreo gafă care să te facă să mă respingi definitiv.

– Mi s-ar fi părut mai romantic în ziua aceea să mă conduci cu umbrelă, decât să-mi fi oferit mie umbrela și să mă lași să plec.

– Vrei să spui că, dacă te-aș fi condus, ai fi acceptat?

– De ce nu? Doar nu eram sălbatică.

– Inițial m-am gândit să te invit la vilă, să te usuci. Erai deja plouată tare de tot.

– Și de ce nu m-ai invitat?

– Ai fi acceptat să vii în casa unui necunoscut?

– Dacă aș fi văzut cât de frumos ești, poate că da.

Am zâmbit, iar el mi-a zâmbit înapoi.

– Știi că nuprea mi-ai făcut complimente de când ne cunoaștem?

– Știu. Sunt puse deoparte, încuiate bine.

– Deci am și eu ceva frumos.

– Cerșești complimente sau mi se pare mie?

– Uneori mi-ar plăcea să știu cum mă vezi.

— Dacă m-ai fi întrebat cum te văd înainte să aflu că tu ești nenorocitul de prieten imaginar, ți-aș fi spus că ești cel mai frumos om din lume.

— Și acum?

— Acum ești doar omul despre care am crezut că e mai frumos decât este de fapt.

— Mă vei ierta vreodată?

— Poate că te-am iertat deja, dacă stau aici cu tine, dar nu te mai pot iubi ca înainte.

— Nu spune asta! Te rog, mai bine bagă-mi un cuțit în inimă decât să îmi spui așa ceva!

Mi-a luat mâna stângă și a început să o mângâie.

— Ți-aduci aminte când m-ai luat de mână prima dată? m-a întrebat privindu-mi mâna.

— Nu.

— Eu îmi amintesc perfect. Când ți-al pus palma delicată și caldă în mâna mea, am simțit o căldură puternică în stomac, de parcă aș fi băut ceva extrem de fierbinte și de dulce. Mi-am spus atunci că trebuie să evit orice contact cu tine.

— Dar n-al evitat.

— Mi-a fost imposibil. Erai ca un magnet. Ți-e rece. Hai să intrăm în casă.

— De fapt, cerșesc o îmbrățișare, am spus zâmbind.

A încercat să mă îmbrățișeze, dar îl incomodau brațele scaunului. Mi-a ridicat mâna, îndrumându-mă să mă ridic și să mă așez în brațele lui. De îndată ce m-am așezat, m-a îmbrățișat, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Te iubesc atât de mult, mi-a zis încet. Dacă aș putea, ți-aș lua toate tristețile și toate durerile.

— Cu anumite dureri trăiești toată viața. Nici măcar Dumnezeu nu te scapă de ele. Le porți în suflet toată viața, de parcă soarta ar vrea să nu te lase niciodată să uști că ai fost rănit.

— La ce dureri te referi?

— La acelea pe care vrei să le uiți și nu poți. Despre oameni pe care vrei să-l ierți și nu poți.

— Spune-mi una dintre ele. E ceva ce nu știu? E despre bărbatul ăla care te-a bătut în copilărie?

— Nu pot vorbi despre anumite lucruri.

— De ce? Te rog, știi că-mi poți spune orice!

— Ce să-ți spun? Ca fratele lui tata a încercat să abuzeze de mine când aveam treisprezece ani? Că nu pot să-l iert pentru asta? A jucat rolul de unchi minunat care mă copleșea cu daruri aduse din Germania, ca mai târziu să realizez că încerca să mă cumpere cu ele, de parcă ar fi crezut că o fetiță se va prostitua pentru niște dulciuri și niște hăinuțe.

— Iubita mea, iartă-l pe nemernic.

— Nu pot. Pur și simplu nu pot să-l iert. Toată viața lui i-a ținut lecții de morală lui tata, tocmai el, care era atât de imoral! Venea în țara să-și facă de cap, o mințea pe soția lui că ne dă nouă bani, dar el îi cheltuia cu amantele lui. Toată viața l-a făcut pe tata să creadă că nu e destul de bun. Îl critica la orice pas, venea la noi cu niște aere de superioritate și strâmba din nas la fiecare chestie. E un imoral și un ipocrit, înconjurat de prieteni la fel de imorali ca el. Niște oportuniști care se vând ieftin. Pentru niște ieșiri la restaurant și niște cadouașe, s-au transformat toți în bufonii lui.

— Va trebui să-l uiți și să-l ierți.

— Ți-am spus că nu pot să-l iert. Pe el și pe idiotul ăla de...

M-am oprit. Nu voiam să-i povestesc de omul pe care-l uram cel mai mult pe lume.

— Care idiot?

— Haide să schimbăm subiectul.

— Iubita mea, vreau să știu tot. Durerile tale sunt și ale mele.

Hai să le împărțim, să te doară doar pe jumătate.

— Nu ți-aș da o durere din asta. Nimeni nu merită o asemenea durere!

Am izbucnit în plâns. Robert mă mângâia și mă pupa pe creștet, iar eu plângeam în hohote.

— Spune-mi, te rog! mi-a zis el încet.

Am oftat adânc și am decis să-i spun povara pe care o purtam în suflet.

— Când a murit tata, au venit bărbați din vecini să-l spele și să-l îmbrace. Unul dintre ei, un monstru odios, era supărat pe tata. Nu și-au vorbit ani de zile și nu știu de ce a venit în ziua aceea. Am aflat apoi că, în timp ce l-a îmbrăcat pe tata, i-a rupt mâinile intenționat!

Abia am putut rosti ultimele cuvinte. Durerea acelei amintiri mă sufoca. Mi-am ascuns fața în palme și am început să plâng din ce în ce mai tare.

— Of, Doamne! Ce idiot ți-a povestit așa ceva? N-ar fi trebuit să afli asta! a spus Robert.

— Vecinii mi-au spus. Au zis că l-a îmbrăcat pe tata cu atâta ură și că îi spunea tot felul de lucruri urâte. Îl urăsc cu tot sufletul meu pe nenorocitul ăla! N-o să-l iert niciodată!

Robert m-a strâns tare în brațe, iar eu am plâns până am oboșit. Când am ridicat capul de pe umărul lui, am văzut că plânge și el.

— De ce plângi? N-am vrut să te întristez, l-am spus.

— Pentru că mă doare ceea ce te doare pe tine. Și pentru că te-am rănit și eu, de parcă n-ai fi avut destule pe suflet.

L-am strâns tare în brațe și l-am pupat pe obraz, pe urma unei lacrimi.

— Niciodată, dar absolut niciodată n-am să te mai rănesc. Îți jur, îți promit în fața lui Dumnezeu, mi-a zis el încetșor.

— Nu promite asta! N-ai de unde să știi ce-ți oferă viața și cât de slab sau de confuz poți fi în anumite momente...

— Of, eu mă credeam un om puternic, dar în comparație cu tine sunt mic de tot! Cum mai poți fi atât de bună și de veselă când ai sufletul atât de încărcat?

— Ceilalți n-au nicio vină pentru rănilor din sufletul meu. Și știu că iubirea alină și vindecă. Cunosco atâția oameni pe care suferințele și dezamăgirile i-au transformat în oameni răi și răzbunători. Nu vreau să ajung ca ei.

— Mai știe cineva tot ce mi-ai spus azi nule?

— Doar mama. Nu l-am mărturisit nici măcar Luminiței. Ar fi suferit să știe că monstrul ăla i-a făcut așa ceva lui tata.

A oftat adânc și și-a șters o lacrimă.

— Nu mai plânge, te rog!

— Mă condamn că nu am fost mai bun cu tine, că n-am știut să te ajut...

— N-aveai de unde să știu că sufletul meu e plin de răni. Nu umblam cu istoriile de viață la vedere. Vrei să-ți arăt ceva?

— Ce anume?

M-am ridicat și am intrat în casă să iau jurnalul. Am căutat în el un text pe care îl scrisesem cu mult timp în urmă și am ieșit cu jurnalul deschis la pagina respectivă.

— Uite. Am scris asta gândindu-mă la tine.

Robert a luat jurnalul și a citit textul pe care i-l arătasem.

Sunt anumite momente în viață când realizezi că nu contează deloc ce ai, cât ai, cum și cine ești, ci doar cine te ține de mână în momentele în care n-ai trebui să fii singur. Sunt acele momente când doi oameni stau pe scaune separate, dar sufletele lor stau îmbrățișate strâns...

— Ai scris asta gândindu-te la mine? m-a întrebat emoționat.

— Da. M-ai ajutat și mi-ai fost alinare și sprijin de multe ori, l-am spus.

A zâmbit, lăsând o lacrimă să-i cadă de pe gene, a închis jurnalul și m-a strâns în brațe. Am stat îmbrățișați câteva minute, fără să vorbim. Tăcerea dintre noi spunea mai mult decât am fi putut rosti noi.

Am stat pe terasă până când frigul nemilos ne-a gonit în casă. În cabană era cald și bine, iar eu simțeam o pace incredibilă aflându-mă acolo doar cu Robert. Nu-mi lipsea nimic.

— Mă duc să fac un duș, l-am anunțat.

— Hai să facem împreună!

— Duș? *No way!*

— De ce? N-ar fi prima dată.

— Nu știu, mă simt atât de urâtă.

— Ai înnebunit? De când și de ce să te simți urâtă?

— Nu știu, poate e ceva urât în interiorul meu care mă face să mă simt dizgrațioasă.

— Irina, ce-i cu tine? Ce prostii spui acolo?

— Intru la duș.

Am luat gentuța cu cosmetice și m-am înculcat în baie. Am făcut un duș rapid ca să nu epuizez rezerva de apă, apoi am îmbrăcat o rochie lungă din jerseu, pe care-mi plăcea să o port în loc de cămașă de noapte. Materialul moale și culoarea violet, pe care o adoram, mă făceau să mă simt foarte bine când o purtam.

— Ghice ce..., mi-a spus Robert când am ieșit din baie.

— Știu, n-ai pijama.

— Exact.

— Îți dau o rochie de-a mea?

A zâmbit și a venit lângă mine.

— Miroși atât de frumos! Am adorat mereu la tine faptul că miroși tot timpul frumos.

— Du-te la duș, eu strâng puțin de pe aici. Gel de duș ai sau vei miroși ca mine?

— Am.

A ieșit din casă și a revenit după scurt timp cu o geantă sport.

Cât timp a stat la duș, eu am făcut ordine în bucătărie. Am urcat și la etaj să văd cum arătau camerele și mare mi-a fost surpriza să constat că într-una dintre camere patul avea un așternut alb cu fluturi colorați. *Ce nebune! De unde or fi scos lenjeria asta? Au pregătit totul în amănunt*, mi-am spus în gând. L-am auzit pe Robert urcând treptele și am ieșit în fața camerei. Încercam să-mi ascund admirația față de frumusețea lui. Era perfect, iar tricoul alb imaculat îi evidenția părul negru și ud, făcându-l să pară irezistibil.

— În care cameră vrei să dormi? l-am întrebat zâmbind.

— În cea în care dormi tu.

De îndată ce a ajuns în fața mea, m-a sărutat pe obraz și m-a îmbrățișat.

M-am întors și am intrat în cameră. Robert a zâmbit văzând așternutul cu fluturi și s-a așezat pe marginea patului. Mi-a întins mâna, iar eu m-am apropiat. Mi-a cuprins talia într-o îmbrățișare și m-a sărutat pe abdomen.

— Într-o zi, aici va sta copilașul nostru, mi-a spus, încet.

Mi se părea un vis irealizabil, dar am tăcut. L-am mângâiat pe părul pe care mi-am dorit să-l mângâi de multe ori fără să pot face asta.

— Ești pacea mea, mi-a șoptit încet. Te iubesc enorm!

În noaptea aceea ne-am iubit din nou. Era a doua noapte în care ne-am îngăduit să fim unul al altuia. De data aceasta nu mai eram copleșită de sentimente de vinovăție, ci de tristețe. Dar nu mi-am refuzat iubirea de care aveam atâta nevoie.

Am dormit amândoi până la amiază. M-a trezit mângâindu-mă încet pe față.

— Nu vreau să mă trezesc, vreau să lenevesc toată ziua, i-am spus.

— Perfect. Merg să-ți prepar micul dejun.

A ieșit de sub așternut, gol, așa cum adormiserăm după ce am făcut dragoste.

— Umbli așa prin fața mea? I-am zis râzând.

— Mă scuzați, majestate, dar nici dumneavoastră nu vă aflați într-o postură mai decentă, mi-a replicat zâmbind.

Am tras plapuma pe mine și m-am ascuns cu totul sub ea. L-am auzit îmbrăcându-și jeanșii și coborând scările. Încercam să-mi imaginez cum ar fi să mă trezesc în fiecare dimineață cu el alături, al meu, fără să mă simt vinovată că trădez pe cineva, că i-l fur cuiva și că el s-ar simți vinovat pentru fericirea pe care mi-o dăruiește. M-am ridicat din pat, am tras rochia pe mine și am coborât în living.

Pregătea micul dejun, iar eu mi-am luat hainele pe care aveam de gând să le port și am intrat la duș.

— Nu prea e semnal la telefoane aici, știi? m-a întrebat când am ieșit din baie.

— Da. Aștepti vreun telefon?

— Nu. Aștept o regină să o servesc cu micul dejun.

L-am îmbrățișat și m-am așezat pe scaunul pe care mi l-a tras ca să mă ajute să mă așez.

— Ești tare frumoasă azi.

— Îți place salopeta mea?

Purtam o salopetă din blugi, iar pe dedesubt o helancă albă, cu pisicuțe pe bordura mânecii.

— Da, este frumoasă. Îți stă bine cu orice ai purta, dar rochiile tale lungi sunt senzaționale.

— Da?

— Da. Știi, când te-am văzut prima oară îmbrăcată cu rochia aceea lungă, m-am întrebat: cine se mai îmbracă așa în secolul ăsta? Îmi păreai excentrică.

— Să știi că, înainte să mă îmbrac așa cum mă îmbrac acum, eram în extrema cealaltă. Purтам fuste cât mai scurte, jeanși foarte scurți și decolteuri foarte adânci. Aveam senzația că numai așa îmi pot evidenția feminitatea și frumusețea. Credeam că sunt sexy și la modă, însă eram doar vulgară.

— Și ce te-a făcut să te schimbi?

— Domnul profesor Horațiu.

— Cum te-a convins să renunți la a te vinde vizual?

Zâmbea.

— Am mers într-o zi la el îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți din jeans și cu niște cizme din piele întoarsă lungi, peste genunchi. Se luaseră niște băleți de mine, m-au hărțuit puțin, unul a îndrăznit chiar să mă pupe. Când am ajuns la domnul profesor, eram nervoasă și frustrată și i-am spus că bărbații nu-s capabili să vadă la o femeie decât sânii și picioarele. Eram supărată și pentru că un băiat de care îmi plăcea îmi făcuse avansuri sexuale, cu toate că eu mă așteptam la ceva romantic. În ziua aceea, domnul profesor mi-a spus că bărbații văd ceea ce vreau eu să le arăt. Că, atâta timp cât eu le arăt doar sânii și picioarele, n-ar trebui să fiu supărată că ei nu văd și altceva.

— Avea dreptate.

— Avea. Pe moment mi s-a părut că are o mentalitate de bătrân învechit, dar atât de frumos mi-a explicat punctul lui de vedere, încât în ziua aceea am aruncat toate hainele care-mi scoteau în evidență formele. Felul delicat și elegant în care mi-a spus că eu n-am nevoie să-mi arăt trupul pentru a-mi evidenția frumusețea, feminitatea și senzualitatea a avut un impact puternic asupra mea. De atunci mi-am cumpărat haine total diferite.

— Avea multă dreptate. Să știi că pe mine nu mă atrag deloc femeile care umblă decoltate de parcă ar vrea să-ți scoată ochii cu nurii lor. Apre diez niște sâni frumoși și niște picioare frumoase, dar arătate cu eleganță și discreție, dacă pot spune așa, nu ostentativ.

— Ei, eram o fetișcană.

— Să știi că vezi formele frumoase și prin haine decente, ba chiar te intrigă mai mult, te fac să-ți dorești să le descoperi. Când te-ai mutat la noi și am văzut cum te îmbrăcal, mi-ai părut ciudată.

Fetele de vârstă ta purtau jeanși, tricouri, iar în casă stăteau în pijamale sau în colanți, nu ca tine.

— Eu ador rochiile. Mi-au plăcut de când eram mică și mă jucam închipuindu-mi că sunt o prințesă. Iar în casă nu suport să stau în pijamale, în capot sau în trening. Rochiile sunt atât de comode și de feminine. Mi-e ciudă pe femeile care trăiesc cu impresia că în casă se pot neglija și că în intimitatea căminului nu trebuie să fie frumoase.

— Mă bucur că l-ai cunoscut pe domnul profesor!

— Și eu sunt recunoscătoare pentru că am cunoscut un astfel de om. Să știi că am învățat multe de la el.

— Ce bine s-ar fi înțeles cu tatăl tău dacă s-ar fi cunoscut, nu-i așa?

— Absolut. Aveau pasiuni comune: șahul, istoria. Și erau la fel de pedanți și de gentlemen.

— Dacă n-ai uitat ceea ce ai văzut frumos la ei, să mă înveți și pe mine.

— Ce să te învăț?

— Cum să flu un gentleman, cum să flu un bărbat adevărat.

— Tu ești deja un gentleman, Robert!

— Ei, sunt!

— Chiar ești. Ești manierat, ai un comportament elegant, știi să te porți frumos oriunde și cu oricine. Să nu crezi că, involuntar, nu te-am comparat cu alți bărbați. Niciodată nu te-am văzut inoportun, bătăran sau lipsit de eleganță.

— Cum ar trebui să fie un gentleman, după părerea ta?

— Hm, vezi tu, mulți cred că pentru a fi domn e de ajuns să te îmbraci într-un costum elegant și să vorbești frumos. Greșit! Un domn este domn și dacă e pe șantier, și dacă e pe stadion. Știe să respecte și să se facă respectat.

— Am o curiozitate. Ce nu-ți place deloc la bărbați?

Am băut puțin ceai, apoi m-am gândit puțin la ce nu-mi plăcea la bărbați.

— Nu-mi plac tipii lăudăroși, cei care se laudă mereu cu cuceririle lor, cu lucrurile și relațiile lor, care vor mereu să arate că au și că sunt deștepți. Și nu-mi plac bărbații care nu știu să le respecte pe femei. Nu țin neapărat să-mi deschiză ușile, dar nici să mă faci să mă simt ca o însoțitoare. Am văzut bărbați care pe stradă merg în fața femeii, care în restaurant s-au așezat înaintea femeii, care și-au comandat din meniu înaintea femeii, ce să mai spun de soții sau iubiți care-și tratează femeile ca pe niște slugi și le trimit să le aducă o bere sau țigările, de zici că ei sunt ologi.

— Există multe femei care acceptă astfel de bărbați lângă ele.

— Îi merită. Le e teamă să-l corecteze ca să nu îl piardă. Păcat că nu sunt conștiente de faptul că bărbatul de lângă ele le reprezintă. Ca să nu mai spun că bărbatul lor le dă un exemplu prost copiilor.

— Unii sunt foarte orgolioși și nu le cade bine să le faci observație.

— O femeie isteată știe cum și mai ales când să facă observație. Nici mie nu mi-ar conveni, dacă aș fi bărbat, să mă critice partenera mea de față cu toată lumea. Nu suport asta. Consider că educația, fie că le-o faci copiilor, fie ca i-o faci partenerului de viață, se face între patru ochi și, mai ales, cu dragoste. Mi se par penibile femeile care se poartă ca niște țate, care le fac observații bărbaților de față cu toată lumea, ba pentru că beau, ba pentru nu știu ce prostie.

Mi-am amintit de niște prieteni de-ai mei care fuseseră căsătorii. Ea îl cicălea întruna pe soț. Nu numai o dată m-am simțit stânjenită de observațiile pe care prietena mea i le făcea bărbatului ei. Și mereu țipa. Ea nu era capabilă să-i facă o observație cu calm, ci trebuia să strige și să-i reproșeze și alte lucruri pe care, de obicei, nu le făcea așa cum ar fi trebuit. El a tăcut ani de zile, dar atitudinea ei l-a îndepărtat. „Acum vei avea un covor perfect curat”, i-a spus el

când a anunțat-o că vrea să divorțeze. Ea s-a victimizat în fel și chip și m-a întrebat cu ce i-a greșit de o părăsea.

— Ai greșit că l-ai hăituit mereu, că nu l-ai făcut să se simtă iubit, dorit; apreciat, respectat și bine primit în casa lui, l-am spus. Te-ai purtat de parcă ai fi iubit și ai fi prețuit mai mult casa și lucrurile decât pe el.

Cunoșteam multe cupluri care, în loc să comunice, se certau din orice prostie. Mi se păreau obositori și urâți cei care se certau în public, prin magazine și de față cu alții.

M-am întrebat adesea ce anume îi transformă pe doi oameni care se iubesc în doi străini. Ce-i face să nu se mai poarte ca doi oameni care se iubesc, ba chiar să se poarte ca doi oameni care nu se mai suportă și care se detestă. Probabil că lipsa iubirii. Nu pot crede că mai există iubire acolo unde există indiferență, răceală și agresivitate verbală. Mulți dau vina pe problemele existențiale, dar necazurile ar trebui să-i unească pe doi oameni care se iubesc, nu să-i dezbine. Cu sau fără probleme existențiale, mulți nu se mai poartă ca și cum s-ar iubi. Nu-și mai vorbesc cu iubire, ci se răstesc unul la celălalt, nu se mai privesc cu iubire, ci aproape că nici nu se mai privesc. Parcă fiecare se retrage într-o lume a lui, o lume impenetrabilă.

— La ce te gândești? m-a întrebat Robert văzându-mă absentă.

— Mă gândeam că știu multe cupluri care s-au înstrăinat.

— Și eu știu câteva. Oare de ce?

— Nu știu. Probabil că oamenii se grăbesc să se iubească înainte să se cunoască. Suntem dependenți de iubire și nu ne place singurătatea. Poate de aceea ne grăbim să avem pe cineva alături și alegem superficial. Apoi, așa cum ne-am grăbit să fim împreună, ne grăbim să ne despărțim.

— Eu cred că mulți confundă iubirea cu atracția.

— Eu cred că majoritatea „Te iubesc“-urilor sunt, de fapt, „Îmi plăci“, „Am nevoie de tine“, „Mi-e teamă de singurătate“ și chiar „Ești o bună oportunitate“.

— Îmi mai permiți o curiozitate?

— Ți permit orice pentru oul ăsta fierț perfect.

Am tăiat oul în farfurie și am pus pe el sare și piper.

— Cum era fostul tău prieten?

— Ah, nu! Nu-mi aminti de greșelile tinereții.

— De ce?

S-a rezemat de spătarul scaunului și mă privea zâmbind, ca un copil care așteaptă să-i spun o poveste.

— Nu-mi place să-mi vorbesc de rău foștii iubiți.

— Așa de rău a fost?

— Nu, nu a fost rău. El era un băiat bun, dar avea o mentalitate care mă scotea din minți.

Am vrut să mă opresc acolo cu explicațiile, dar Robert mă privea cu sprâncenele ridicate.

— În primul rând era băiatul mamei. O mamă care n-a înțeles că nu mai e băiețel și că era normal să umble cu fete. O mamă care considera că nicio fată nu e destul de bună pentru prințisorul ei, crescut ca o floare. Mai mult de-atât, fiind dintr-o familie cu posibilități, mama trăia cu impresia că fetele îl voiau doar pentru banii lui. Era genul de femeie pe care o preocupa mai mult câți bani cheltuia băiatul ei cu o fată, și nu cât de fericit era cu aceasta.

— Și el?

— El era îndrăgostit, dar nu se putea detașa de mama lui. Nu numai o dată ne-am certat pentru observații pe care mi le-a făcut după ce maică-sa i-a spus ba că am unghiile prea roșii, ba că eram îmbrăcată nu știu cum. Cel mai tare m-am enervat când maică-sa m-a întrebat de unde am eu bani să-mi iau atâtea haine și parfumuri, de parcă ar fi vrut să insinueze ceva.

— Nu știa că ai rude în Germania?

— Știa, dar probabil nu-și imagina că familia mea mă răsfăță atât de mult. Și nu știa nici că aveam închiriată casa de la Sinaia, pe care primeam aproape două salarii de-ale ei, de profesoară. Dacă stau să mă gândesc acum, poate că era normal să se întrebe cum de aveam atâtea lucruri frumoase, cu toate că mă creștea o mână singură.

— Sau poate că era invidioasă pe tine că erai cochetă.

— Nu cred. Era genul acela de femeie care investește totul în casă, nu în ea. Îl plăcea să aibă casa aranjată și să se laude lumii cu asta. Nu era o femeie căreia să-i placă să se aranjeze și să se îmbrace frumos.

— Nu le-am înțeles niciodată pe femeile care nu investesc în ele, care nu se îngrijesc și care trăiesc numai pentru casă și lucruri.

— O parte din vină o au și bărbații care stau cu aceste femei. Cunosc bărbați care se opun atunci când femeile lor vor să se aranjeze. Consideră că banii cheltuiți pe produse de îngrijire, coafor și haine sunt irosiți, nu investiți. Le place să aibă alături femei insipide, inodore, șterse.

— Chiar există bărbați din ăștia?

— Da. Știu femei care trebuie să-și justifice fiecare șampon și care trebuie să mintă și să se ascundă atunci când își iau un ruj. Slavă Domnului că tata m-a învățat din timp să nu depind financiar de un bărbat și să nu fiu nevoită să mă milogesc pentru a-mi cumpăra ceea ce-mi trebuie. Asta este unul dintre motivele pentru care n-aș sta niciodată cu unul ca Matei.

— Matei nu ți-ar cere socoteală niciodată pentru banii cheltuiți; din contră, s-ar bucura să vadă că-ți cumperi tot ce poțezi.

— Știu, dar eu nu vreau să-mi cumpăr din banii lui, ci din banii mei, înțelegi? De aceea vreau să am un job, să îmi câștig banii, indiferent cât de puțin, să am satisfacția că sunt muncii de mine și că nu sunt o întreținută.

— De aceea nu ai acceptat niciodată să-ți cumpere Matei haine și lucruri?

— Am acceptat daruri firești, dar haine și lucruri necesare mi-a cumpărat un singur bărbat: tata. Altul nu-mi va mai cumpăra.

Robert nu părea prea încântat de mentalitatea mea, dar nu m-a contrazis.

— Și dacă eu aș fi soțul tău?

— Nu știu. În familie lucrurile stau puțin altfel, dar tot n-aș accepta să fiu întreținută.

— Aș fi un soț bun. Te-aș lăsa să mergi la coafor o dată pe an. Și, pentru că sunt foarte generos, te-aș lăsa să te și pensezi.

Am râs amândoi, iar el mi-a pus în farfurie o felie de pâine unsă cu cremă de ciocolată.

— Când te întorci la Snagov? l-am întrebat, încercând să nu-mi arăt tristețea.

— Ar trebui să plec azi, dar, dacă vrei, mai stăm o zi și plecăm mâine, împreună.

— Eu vreau să rămân la Brașov.

— Irina...

— Te rog!

— Irina, vine ziua ta, vin sărbătorile.

— Mai întâi de toate vin zilele voastre de naștere.

— Păi vezi? Ai putea să ne privezi de ceea ce ne bucură cel mai mult?

— De ziua voastră voi fi alături de voi. Nu vreau să vă stric bucuria, nici să-l pun pe Matei în situația de a le justifica tuturor lipsa mea. Și vreau să-ți fiu alături, poate va fi ultima ta aniversare în care voi fi alături de tine.

— Poți, te rog, să nu mai bagi groaza în mine?

Nu am mai insistat. După ce am terminat de mâncat, Robert a dus pe terasa o pernă mică, o pătură și ceaiul. Mi-a adus paltonul,

m-a ajutat să-l îmbrac și m-a condus afară pe terasă. A așteptat să mă așez comod, mi-a aranjat perna și m-a acoperit cu pătura.

— Merg să strâng masa, apoi vin să stau cu tine.

— De unde știai că vreau să stau aici? am întrebat zâmbind.

— Pentru că te cunosc mai bine decât crezi tu, ciudato.

— De ce ciudată?

— Preferi să stai în frig doar ca să te bucuri de natură. Cel mai ciudat mi s-a părut când am fost la cabana aceea care avea lac, mai ții minte?

— Da.

— Ai stat o jumătate de zi pe ponton, în ploaie.

— Am stat pe scaun, sub umbrelă.

Mi-am amintit de ziua aceea în care am stat ore în șir pe un scaun să privesc picăturile de apă lovindu-se de lac. Adoram sunetele ploii și mirosul naturii.

— Ziceai că strângi masa, i-am spus lui Robert, văzând că stă și mă privește.

— E atât de greu să plec de lângă tine. Ești atât de frumoasă când nu mi te împotrivești.

Am zâmbit și am sorbit din ceaiul delicios pe care el mi-l prepara mereu perfect.

— M-am întrebat mereu cum faci de-ți lese ceaiul mereu la fel. Niciodată nu-l faci mai aromat, mai dulce sau mai acrișor.

— Știu exact cum trebuie să-l fac. Măsoar totul cu atenție și pun multă iubire în el.

A intrat în casă și m-a lăsat singură pe terasă cu gândurile mele. Când a terminat, a leșit și el și s-a așezat pe scaunul de lângă mine. Atunci am văzut că jurnalul rămasese pe pervazul ferestrei.

— Jurnalul meu! am spus.

Robert a luat jurnalul și l-a privit câteva clipe.

— Îmi dai voie să citesc din el?

— Nu.

– Te rog. Doar un fragment.

– Ce te-ar interesa?

– Nu știu, ceva din perioada în care ne-am cunoscut.

Am luat jurnalul din mâinile lui și am căutat un fragment pe care să-l dau să-l citească.

– Ulte, i-am arătat, întinzându-i jurnalul deschis. Citește de sus, doar primul paragraf.

Într-o zi, întâlnești un om care-ți dă rămă toate prejudecățile adunate pe parcursul vieții. Un om care-ți alungă toate complexele și fricile care te-au ținut captiv într-o viață anostă. Un om care te smulge de acolo, dinăuntrul tău, unde te-ai ascuns și te-ai camuflat când te-ai dezis de tine, când, resemnat, ți-ai abandonat sinele și te-ai negat. Acest om te scoate din rutina și blazarea cu care te-ai obișnuit atât de mult și te ajută să te redescoperi, să-ți dorești să devii cea mai bună variantă a ta, să te prețuiești, să te iubești, să visezi, să trăiești cu adevărat.

– Despre ce om ai scris asta?

– Nu-ți spun.

Robert a început să răsfoiască jurnalul și s-a oprit la o pagină pe care a început s-o citească.

– Îmi place mult că ți-ai notat sfaturile pe care ți le-a dat tatăl tău, mi-a spus.

– Ai găsit ceva anume? l-am întrebat.

– Da. Ulte!

Am luat jurnalul să văd la ce se referă și am citit unul dintre sfaturile pe care tata mi le dădea adesea.

– Nu uita că îți va veni, negreșit, rândul să te revanșezi pentru tot binele primit în viață. Să nu fii ignorantă

atunci, să nu pierzi ocazia de a face un bine celor care au fost buni cu tine.

— Și dacă îmi va veni rândul să răsplătesc și răul pe care l-am primit, ce să fac?

— Să rămâi datorare pentru totdeauna.

— Era un om minunat tatăl tău.

— Părinții tăi cum erau? l-am întrebat.

— Nu mi-i aduc aminte prea bine. Știu că erau buni și blânzi. Iar tata era mereu vesel, toată lumea râdea cu el. Se juca mereu cu mine. Iar mama era cea mai bună mamă din lume.

— Și mama mea e cea mai bună mamă din lume.

— Nu prea vorbești despre ea. Am crezut mereu că ești supărată pe ea.

— Pe mama? Nici vorbă! Este cea mai onestă ființă pe care o cunosc. N-ar face rău pentru nimic în lume. Și este extrem de bună. De câte ori gătește, împarte la toți vecinii. Îi este milă de toți, ba pentru că sunt bătrâni, ba pentru că sunt singuri, ba pentru că nu au. O vezi mereu cu farfurii pline de mâncare bătând pe la uși. Este foarte harnică. Și este foarte sensibilă. Are un suflet fragil, de copil.

— Știe prin câte ai trecut?

— Nu. O feresc de orice grijă inutilă. Nu vreau să o atingă niciuna dintre suferințele mele. Le-a avut pe-ale ei. Destule. Eu vreau să o fac fericită, nu să îi tulbur sufletul. E tot ce am mai scump pe lumea asta. Mama merită pace și bucurii, nu dureri.

— Eu nu înțeleg de ce ai tăi n-au rămas împreună.

— Diferența de vârstă era prea mare, Robert. Tata glumea mereu spunând că e illogic ca o fată frumoasă să stea cu un moș ramolit ca el. A lăsat-o liberă. O iubea mult, chiar dacă nu-i spunea și nu-i arăta asta. Îl era recunoscător că i-a dăruit un copil. Practic, să ai un copil la cincizeci de ani, când toată viața ai fost singur și te vedeai singur toată viața, e o binecuvântare. E ca și cum ți s-ar da o nouă viață.

— Deci nu s-au certat?

— Nu. Poate s-au certat, dar nu în prezența mea. Eu nu i-am văzut decât prietenii. Nu mi-a vorbit-o niciodată de rău, din contră. M-a învățat să o prețuiesc și să o respect.

— Vrei să ne plimbăm puțin?

— Da.

Am încuiat casa și am plecat amândoi într-o plimbare prin frumosul sat Peștera. Oamenii pe care-i întâlneam ne salutau politicoși, întrebându-se, probabil, cine eram și ce căutam acolo într-o toamnă târzie și răcoroasă.

— Chiar că e frumos aici. La fel de frumos ca la Platul Foli, a spus Robert, oprindu-se să-și tragă sufletul.

— Nu vrei niște mere, măică? am auzit o voce stinsă undeva, în spate.

Ne-am întors amândoi și am văzut într-o curte o bătrână care venea încet spre poartă. Am pornit amândoi către ea și am așteptat-o să deschidă poarta.

— Sărut-mâna, am spus amândoi deodată.

— Măică Domnului să vă apere! a răspuns bătrâna zâmbind. Nu vrei să cumpărați niște mere bune? Se strică, nu vor ține pe iarnă. Robert m-a privit întrebător și a înțeles imediat că voiam.

— Câte luăm? m-a întrebat el.

— Toate, am spus încet.

— Câte mere aveți, bunicuțo? a întrebat Robert.

— Apăi, haideți înăuntru în ogradă, să vă arăt.

Ne-a condus prin curte până pe prispa casei bătrânești, unde avea câteva coșuri pline cu mere.

— Astea sunt toate. Eu abia dacă mai mănânc două-trei când e post, în rest nu pot, că nu am dinți, a zis bătrâna.

— Luăm câte ne dai, bunicuțo. Cât costă?

— Nu știu, măică. Dați și voi cât considerați. Așa mai fac și eu un bănuț, să mai plătesc lemnele și lunulna.

— N-aveți nepoți să le dați lor merele? am întrebat.

— Am, la București, dar nu mă caută, maică. Or veni după moartea mea să ia casa.

Bătrâna a început să caute niște sacoșe pentru mere, iar eu i-am făcut semn lui Robert să îi luăm toate merele.

— Să-i dai bani mulți, da? i-am șoptit.

— Nici nu era nevoie să-mi spui, știam deja ce vrei, mi-a răspuns el zâmbind. Mamaie, nu mai căuta sacoșe. Mergem după mașină și venim noi cu sacoșe, i-a spus apoi bătrânei.

Am plecat împreună și am venit cu mașina lui Robert să luăm merele de la bătrână. Aceasta ne aștepta în poartă, temându-se, probabil, că nu ne vom întoarce. Când ne-a văzut, a zâmbit bucuroasă.

Am luat merele, cu excepția unul coș pe care i-am spus să-l țină pentru ea. Robert i-a dat bătrânei bani, iar ea îi număra nedumerită.

— Dar aici sunt o grămadă de bani, maică, merele alea nu costă atât.

— Luați banii liniștită, noi vi-i dăm cu drag!

Bătrâna a început să lăcrimeze și părea ușor dezorientată.

— Haideți să vă mai dea mama niște ouă, niște dulceață...

— Nu-i nevoie, bunicuțo. Noi ne bucurăm tare de merele astea, a spus Robert.

Am îmbrățișat-o amândoi pe bătrână, care a rămas nedumerită privind în urma noastră. Când am urcat în mașină să plecăm, am văzut-o făcând semnul crucii și privind spre cer.

— Te iubesc, i-am spus lui Robert.

— Și eu. Ești așa de dragălașă când faci chestii din astea...

— Ce facem cu atâtea mere? am întrebat zâmbind.

— Le dăm. Găsim noi pe cineva mai sărac. Sau te pun să faci plăcintă în fiecare zi.

Când am ajuns înapoi la căbănuță, am văzut mașina prietenului nostru Ovidiu parcată pe alee. De îndată ce am coborât din mașină, Simona a apărut de după casă.

— V-am căutat peste tot. Matei a sunat în disperare. Cesara e foarte bolnavă, cică are febră mare, ne-a anunțat ea agitată.

— Rămâi tu aici să strângi? am întrebat-o.

— Da. Puteți pleca liniștiți.

Am intrat în casă doar să-mi iau geanta. Eram îngrozită de ideea că Cesarei îi era rău.

— Să conduci cu grijă, mi-a spus Robert. Voi sta în spatele tău.

De îndată ce am ajuns în Brașov, l-am sunat pe Matei. Nu mi-a răspuns, așa că am sunat acasă. Mi-a răspuns Oli cu o voce răgușită.

— Cum e Cesara?

— Are febră, am chemat doctorul.

— Ajung și eu în două ore, bine?

Când am ajuns la Snagov, Oli ne aștepta în living.

— Trebuie să vă spun ceva, ne-a zis ea încet, de parcă s-ar fi ferit să nu o audă cineva. Diana este aici.

— Cum? a întrebat Robert.

— A venit aseară și i-am spus că nu știu când vii. A zis că te așteaptă și a dormit aici. Nu puteam s-o dau afară.

— Unde a dormit?

— La tine în cameră.

— Merg să văd ce face Cesara, am spus.

Am urcat în camera fetei, iar Robert m-a urmat.

— Zâna mea frumoasă! i-am zis, îmbrățișând-o.

Ea m-a strâns tare în brațe și a început să plângă.

— Ce te doare? Doare undeva? Hai să vedem dacă ai febră. Merg să mă spăl pe mâini.

Am ieșit din cameră și am dat nas în nas cu Diana, care era pe hol.

— Bună, Diana!

— Bună! Ce mai faci?

— Nu am timp acum, fetița e bolnavă.

Am intrat în baia mea, m-am spălat bine pe mâini, apoi am mers în camera fetiței. Când am intrat, Diana tocmai îl îmbrățișa pe Robert.

— Vă rog, momentele romantice în altă parte, nu în fața fetiței, le-am spus.

— Diana, poți te rog să ne aștepți jos? I-a zis Robert.

— Sigur, a spus ea și a ieșit din cameră.

I-am luat temperatura fetiței și m-am speriat când am văzut că are febră destul de mare.

— Când vine doctorul? am întrebat îngrijorată.

— Cred că a venit, am auzit voci. Merg jos să văd.

Am așteptat cu fetița să vină doctorul să o consulte. Acesta ne-a spus că are o simplă răceală și că nu avem motive de îngrijorare. În ziua aceea am luat-o pe Cesara în camera mea și am stat cu ea. Ne-am jucat amândouă, am dormit și ne-am uitat la desene animate. Robert a venit din când în când să ne aducă ceai cald și suc proaspăt de portocale. Oli ne-a pregătit o supă bună, pe care am mâncat-o în cameră.

Când fetița a adormit, am coborât să pregătesc cina. Diana era în living, instalată ca la ea acasă.

— Se simte mai bine Cesara? m-a întrebat ea când am coborât.

— Da.

— Mă bucur să te revăd, mi-a spus ea.

— Îmi pare rău de moartea tatălui tău. Te înțeleg, știu cum e.

— Mulțumesc, mi-a zis ea întristându-se.

— Robert unde e?

— Afară, cu Matei.

M-am dus în bucătărie și m-am apucat de pregătit cina. Diana a venit să mă ajute, dar i-am spus că mă descurc.

— Uitasem cât de bine este aici, a zis ea. Tu ce mzi faci? Mi se pare mie sau ai slăbit?

– Am slăbit puțin, dar nu-mi fac griji, pe mine mă iubește grășimea, deci nu va sta mult timp departe de mine.

– Cu Matei cum te mai înțelegi?

– Scuze, dar nu poți veni după nu știu cât timp să mă interoghezi de parcă ai face parte din familie.

– Ok, scuză-mă!

Diana a plecat în living, iar eu am gătit împreună cu Oli.

– Ce fac băieții afară? m-a întrebat ea. Că stau de vreo oră cu un bărbat.

– Habar n-am, Oli.

– Asta are de gând să se mute aici?

– Nu știu.

– Bănuiesc că Robert nu o vrea aici.

– Dacă nu o vrea, să-l spună, nu?

– Mie nu-mi place de ea, să mă ierte Dumnezeu! Nu mi-a plăcut niciodată. Și acum să vină așa, neinvitată...

– Iubita mea! a exclamat Matei intrând în bucătărie. Iartă-mă că n-am venit să te salut mai devreme, am avut puțină treabă afară. Mi-am vândut mașina, o să-mi iau alta. Am dat deja comandă în Germania de una nouă.

– Da? Mă bucur pentru tine.

– Îmi fac și eu un cadou de ziua mea. Ce-ar fi să-ți iau și ție o mașină nouă de ziua ta?

– Nu-mi trebuie mașină. Asta cu care umblu este foarte bună.

– Bine. Lasă că-ți luăm altă mașină în vară, ok? Cum e Cesara?

– E mai bine. Văd că nici tu nu ești foarte bine. Ai mai luat medicamentele pe care ți le-am dat la Brașov?

– Le-am luat. Merg să fac duș și cobor la masă.

Imediat după cină, m-am dus în living să mă uit la filmul *Lista lui Schindler*. Îmi doream de mult să-l văd și aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția de la încercările disperate ale Dianei de a se apropia de Robert.

— Aveți televizor și în cameră, le-am spus, văzând că discută.

— Stăm cu tine, a decretat Robert ferm.

Matei n-a mai rezistat și a plecat la culcare, iar Diana s-a așezat confortabil pe locul de lângă Robert, abia eliberat de Matei. Am plâns pe parcursul filmului cum n-am mai plâns la niciun film până atunci. Știam că toate acele lucruri se întâmplaseră cu adevărat și empatizam cu soarta evreilor, atât de nedreptățiți de un monstru uman.

Văzându-mă că plâng, Robert a venit lângă mine și a încercat să mă consoleze, dar l-am respins.

— Merg la culcare. Noapte bună! le-am spus.

M-am ridicat și am plecat în camera fetei, să văd dacă starea i se îmbunătățise. Pe pat lângă ea era Matei, care adormise îmbrăcat. Am adus o plapumă și l-am învelit, iar când m-a simțit, m-a prins de mână și m-a tras lângă el. M-am așezat încet și m-am învelit și eu. Când Matei a adormit din nou adânc, m-am ridicat tiptil și m-am dus în camera mea să fac duș și să mă schimb în ținuta de noapte. Încercam să nu mă gândesc la faptul că Robert dormea cu Diana în pat, dar nu-mi puteam lua gândul de la ei. Am intrat în camera de lângă dormitorul lui Robert și am ieșit pe terasă să-l splonez. Nu erau în dormitor. Am coborât încet scările spre living și i-am surprins discutând aprins, dar în șoaptă. Diana îi reproșa ceva, iar el încerca să o liniștească. Când am ajuns la capătul treptelor, Diana tocmai încerca să-l îmbrățișeze pe Robert, dar el stătea ca o statule. Ea insita să-l sărute, iar el se ferea de ea, ținând-o de mâini.

— Iubești pe alticineva de mă respingi? l-a întrebat ea plângând.

— Nu, dar te rog să te oprești! Te porți nefiresc.

Deci nu iubești pe nimeni?, am gândit. M-am dus în camera mea și am încercat să adorm și să uit scena dintre cei doi.

Dormeam adânc când am simțit pe cineva strecurându-se sub plapumă lângă mine. Camera era cufundată în beznă, dar i-am recunoscut parfumul lui Robert.

— Pleacă! I-am zis.

— Te iubesc!

— Dacă-mi mai spui că mă iubești, o iau razna. Nu-mi mai spune asta!

— Știi că ești supărată din cauza Dianei, dar știi bine că nu eu am chemat-o.

— Tu ai încurajat-o să rămână aici. Dacă n-o voiai aici, o conduceai frumos acasă după cină.

— N-are pe nimeni, e tristă.

— Atunci consoleaz-o și lasă-mă în pace.

Robert a încercat să mă îmbrățișeze, dar l-am respins.

— Irina, fi rezonabilă! N-ai motive să fi gelooasă.

— Ieși, te rog. De fapt, lasă că plec eu.

M-am ridicat și am ieșit din cameră, să merg în dormitorul Cesarei. Robert a fugit după mine și m-a prins pe hol. M-a îmbrățișat și a început să mă sărute. L-am respins, lovindu-l cu ambele palme în piept.

— Ești a mea, înțelegi?

— A ta? Crezi că, dacă m-ai avut de două ori, sunt a ta? Ce naiv ești!

Tocmai am văzut ușa camerei lui Robert deschizându-se, lăsând lumina să pătrundă în hol.

— Cum adică te-a avut de două ori? a întrebat Diana ieșind din cameră.

— Explică-l tu, se pare că e de la poliție, i-am spus lui Robert.

Mă uram pentru neglijența comisă. Nu mă gândeam decât la faptul că Diana îl putea șantața pe Robert dacă ar fi aflat că între noi a fost ceva.

Am intrat în camera mea și am încuiat ușa. După scurt timp, Robert a început să-mi trimită mesaje pe telefonul mobil. Insista să merg în living să stau cu el, dar am închis telefonul.

Dimineata, când am deschis ușa să merg la Cesara, Robert s-a năpustit în cameră.

— Doamne, ai stat și ai pândit ușa? am întrebat speriată.

El a închis ușa și a întors cheia.

— Ce vrei, Robert? Trebuie să merg la Cesara, sunt îngrijorată.

— Cesara e bine. Matei doarme dus în camera lui. Zi-mi de ce te porți așa?

— Așa cum?

— Așa diferit față de ieri.

— Ieri? Ce-a fost ieri?

— Am fost la Peștera și ne-am iubit și ne-am înțeles atât de bine.

— Să nu-mi spui că ai crezut că ne-am împăcat!

— Nu ne-am împăcat?

— Nu.

— Doar pentru că m-am trezit cu Diana aici?

— Doar pentru că n-am uitat ce mi-ai făcut.

S-a apropiat de mine și a încercat să mă îmbrățișeze, dar l-am respins și am făcut câțiva pași înapoi.

— Știi, Irina, de câte ori mă respingi, nu mă alungi câțiva centimetri, ci am senzația că mă arunci în altă lume, în cea mai urâtă și mai tristă singurătate, făcându-mă să mă simt urât și să mă detest.

— Ar fi bine să nu te mai dețesti. Cred că e de ajuns că te detest eu. Tu fii bun cu tine și iubește-te.

— Poți să încetezi odată cu teatrul ăsta?

— Teatru? Păi, nu tu îmi ceri de cinci ani să joc teatru? Nu tu mi-ai spus că am toate șansele să câștig Oscarul pentru că sunt o actriță bună? De fapt, s-a dovedit că tu vei lua Oscarul. Tu, în rolul prietenului imaginar și al celui care mă iubea în secret.

— Te iubesc și eu, și prietenul imaginar.

— Vezi că nu-ți mai poți deosebi măștile, Robert.

— N-ai obosit să te prefaci că mă dețesti?

— Tu n-ai obosit să te prefaci că mă iubești?

— Eu nu mă prefac.

— Nici eu. De ce e greu de crezut că nu te mai iubesc?

— O greșeală șterge atât de repede și de ușor iubirea?

— O greșeală care a durat cinci ani. O greșeală care m-a adus în situația în care mă aflu.

— Parcă erai un om bun. Parcă iertai.

— Eram, bine spui.

— Cine iubește iartă, Irina. Cine iubește cu adevărat iartă multe.

— Nu iubește mai mult cel care iartă mai mult, ci acela care greșește mai puțin.

M-a privit câteva clipe cu o tristețe care mă durea până în măduva oaselor, apoi a ieșit din cameră, închizând ușa încet, de parcă și-ar fi închis-o peste inimă.

La micul dejun, Diana mă privea ca pe o ciudățenie. Nu știam cum justificase Robert afirmația mea, dar nici nu mă interesa.

— Miercuri voi pleca în Germania, m-a anunțat Matei ca să spargă tăcerea de la masă.

— Măine vine Eliza la noi, a spus Robert.

— Eliza, verișoara voastră? Adică verișoara lui Matei, că tu...

— Da, vine? a înțrebat Matei încântat.

— Da. Va locui la noi, dacă mama e plecată...

— Ce convenabil! am zis.

M-am ridicat și mi-am făcut de lucru prin bucătărie.

Eliza era verișoara lui Matei, plecată în Islanda. Știam că Robert avusese o aventură cu ea și asta mă înnebunea.

— Poate că ar trebui să stau la Brașov câteva zile, să aibă Eliza tot confortul aici, am spus revenind la masă.

— De ce n-ar avea dacă ești tu aici? a vrut să știe Matei. În plus de asta, cine are grijă de Cesara? Robert va fi la muncă, Oli e răcită cobză. Iar tu ești o gazdă nemaipomenită.

— Așa e. Sunt gazdă, bună, bucătăreasă, ce bine că sunt, nu?

Matei a vrut să spună ceva, dar Robert i-a făcut semn să tacă.

— Dacă nu vrei să stea aici, îi spun să se instaleze în casa mamei, a propus Robert.

— De ce să nu stea aici? a întrebat Matei. Să stea singură la mama? O să creadă că nu e dorită la noi!

— Sunt sigură că e foarte dorită, am comentat, zâmbindu-i ironic lui Robert.

Când am strâns masa, Robert a venit în bucătărie să mă ajute.

— Nu te mai gândi la prostii. A fost o tâmpenie de acum o sută de ani, eram copii.

— Copiii nu fac sex, dar stai calm, m-am obișnuit cu aventurile tale. Problema e cum vei împărți dormitorul. Te descurci cu două?

— Plec la birou. Să nu-ți treacă prin cap să dispari pe undeva din nou. Nu-mi pune nervii la încercare!

— Cred că ești labil psihic.

— Sunt, de aceea ar fi bine să ai grijă!

— Singurul lucru care mă mai ține aici este Cesara. Să bagi bine la cap asta, în cazul în care crezi altceva.

A ieșit din bucătărie fără să mai spună ceva. Când am urcat în camera mea, am văzut pe pat un plic. L-am deschis curioasă și am găsit în el o scrisoare foarte lungă de la Robert. Era interminabilă. Primul impuls a fost să o rup în bucăți și să i-o las pe pat în camera lui, dar curiozitatea nu m-a lăsat să nu o citesc.

M-am așezat pe jos, lângă pat, și am început să citesc epistola scrisă pe multe pagini, cu un scris dezordonat, care-i trăda nervozitatea. Scrisoarea aceea era efectiv povestea noastră, văzută și trăită din prisma lui. A început cu momentul în care mă văzuse prima dată și îl stârnisem curiozitatea.

Când te-am văzut și a doua oară, am simțit o bucurie ciudată. Atunci am realizat că-mi plăceai mai mult decât credeam și voiam să te cunosc. Când am și vorbit

cu tine prima dată, de fapt când te-am ascultat doar, am simțit nevoia să am mai mult din tine, să te cuceresc. A fost pentru prima dată în viața mea când mi-am dorit să cuceresc o fată și mi-am propus să nu dau greș, dar iată că am greșit cel mai rău.

Și-a argumentat toate deciziile și a insistat asupra faptului că s-a ținut tot timpul să nu mă piardă.

Te pierdusem deja când te-ai îndrăgostit de Matei. Ai idee cum e să trăiești tot timpul cu teama că poți pierde ceva ce nici măcar nu-ți aparține?

Mi-a scris apoi cum s-a încăpățânat mereu să nu mă mai iubească, să mă uite și să-și vadă de viață fără mine.

Celelalte femei au fost doar încercări de a nu te mai iubi pe tine, dar fiecare în parte m-a făcut să te iubesc și mai mult. Tu ai fost și a altuia, eu am fost numai și numai al tău și știi asta...

A continuat povestindu-mi cum a vrut de mai multe ori să renunțe să mai fie prietenul imaginar.

...dar aceea era singura mea cale de a te avea aproape, iar eu aveam nevoie disperată să te am, fie și doar așa. Am făcut toate aceste greșeli pentru că te-am iubit prea mult și aveam nevoie de tine sub orice formă. Tu nu ai cum să înțelegi, dar vocea ta era alinarea mea. Pentru prima dată în viața mea nu m-am mai simțit singur și al nimănui. Apoi am simțit că mă iubești. A fost pentru prima dată când am simțit că am totul, că nu-mi lipsește nimic. Era o iubire diferită de felul în care am mai fost iubit. Mă iubeai privindu-mă, mă iubeai vorbindu-mi, mă iubeai curat și

frumos. Am început să mă simt în siguranță în sufletul tău, să mă simt bine și numai Dumnezeu știe că așa fi făcut orice să nu pierd asta! Dar și în mine, ca și în tine, s-au dat mereu lupte aprige. Conștiința îmi dicta să mă opresc și să renunț – și am încercat să fac asta, dar de câte ori încercam să mi te scot din suflet, rămâneam atât de singur, încât nici măcar nu mă mai puteam suporta.

A continuat scrisoarea spunându-mi că nu se va ierta niciodată pentru că m-a rănit, că regretă nespus că a fost prea slab și că nu a știut să gestioneze altfel lucrurile.

Cum așa putea să-ți cer să mă ierți, când eu însumi nu mă pot ierta? Dar Dumnezeu știe că nicio secundă nu mi-am dorit să te fac să suferi, că te-am prețuit mai mult decât îmi prețuiesc viața. Îmi pare rău că n-am știut să-ți arăt asta. N-a fost nimic rău intenționat în povestea cu prietenul imaginar. N-am avut niciun scop ascuns, am vrut doar să fiu aproape de tine, să te am, fie și numai așa, în acel fel absurd. Și nu, nu am vrut să te controlez, am vrut doar să am acces la gândurile și sentimentele tale, fiindcă te-ai jucat mereu cu mine și ți-ai ascuns sentimentele reale ca să mă derutezi, ca să nu știu niciodată ce simți și ce gândești cu adevărat. Nici măcar acum nu știu ce simți cu adevărat, dar îmi este greu să cred că greșeala asta te-a înstrăinat de mine. Poate e doar o scuză să scapi din povestea asta, fiindcă n-ai curaj să-ți asumi o relație cu mine, așa cum ne-am propus. Poate că ai dreptate, poate că-i iubim pe ceilalți mai mult decât pe noi înșine, de aceea sacrificăm totul și renunțăm la propria fericire. Regret că te-am dezamăgit, dar, să mă ierte Dumnezeu!, nu regret povestea cu prietenul imaginar, fiindcă doar așa am putut afla cât mă iubeai și doar așa am putut simți acei fluturi despre

care n-am știut nimic până să te cunosc pe tine. Orice vei decide să faci, orice vei simți pentru mine, din sufletul meu nu vei putea pleca. Vei putea pleca din casa asta, din țara asta, din lumea asta, dar din sufletul meu niciodată. Voi trăi și voi muri cu tine în suflet, orice s-ar întâmpla. Cred că tu ești darul lui Dumnezeu pentru tot ce-am făcut bun în viața asta și voi prețui acest dar, orice va fi.

Am împachetat scrisoarea și am băgat-o în jurnal. Dacă în momentul acela ar fi fost lângă mine, probabil că l-aș fi îmbrățișat și i-aș fi spus cât îl iubesc. Mă bucuram că nu e acolo.

Am decis să mă prefac că nu am citit scrisoarea.

Mi-am petrecut ziua cu fetița și am gătit pentru cină. Simțeam nevoia să umplu casa cu oameni, să schimb decorul și să înveselesc atmosfera tristă care mă copleșea în ultimul timp. Am invitat-o pe Sandra la noi și am chemat-o și pe Simona.

Seara aceea a trecut altfel. M-am pierdut în conversații și am mai uitat de ale mele. La un moment dat, Sandra a pomenit de un cuplu, doi prieteni de-ai ei care, deși nu se mai înțelegeau, împărțeau aceeași casă și ieșeau în societate de ochii lumii.

— V-am spus eu că Mădălina e o ipocrită? Toată lumea știe că are amant, dar ea încearcă să ne prostească pe toți cu căsnicia ei fericită, a comentat Sandra aprinzându-și o țigară. Nu înțeleg de ce mai stă cu el dacă nu-l iubește. Știi ce a făcut nebuna? S-a culcat cu amantul ei chiar în casă cu bărbat-sul iar amantul este cel mai bun prieten al soțului ei.

— E mai palpitant așa, a spus Matei râzând. Amorul interzis e...

— De unde știi, Matei? l-am întrebat.

— Păi, m-am culcat și eu cu iubita celui mai bun prieten. De-ale tinereții...

Matei zâmbea mulțumit, de parcă tocmai ne povestise ceva cu care se putea mândri.

— Tu ai făcut vreodată așa ceva, Robert? l-am întrebat pe Robert, care părea absent.

— Nu.

— Și vrei s-o faci? am întrebat zâmbind provocator.

Toți au început să râdă, așteptând replica lui Robert, însă el părea preocupat de o emisiune care se difuza la televizor.

— Dar tu, Irina? Te-ai culcat vreodată cu prietenul vreunui iubit? m-a întrebat Diana serioasă.

— Da. Tot de ale tinereții, am răspuns.

Toți și-au îndreptat privirile spre mine ca să vadă dacă vorbesc serios.

— De ce mă priviți așa? Toți ar trebui să ne îngăduim măcar o experiență de genul „I was young and stupid“.

Robert m-a privit lung și pătrunzător, iar eu l-am susținut privirea cu un zâmbet răutăcios.

— Irina, facem petrecere de ziua noastră? a întrebat Matei.

— Cum vreți voi.

— Tu ești în doliu după prietena ta și nu aș vrea să te simți inconfortabil.

— Eu sunt în doliu, nu voi. Durerile mele nu trebuie să vă ia vouă bucuria.

Am plănuit în detaliu petrecerea cu ocazia zilelor de naștere ale lui Robert și Matei. Întotdeauna și-au serbat împreună zilele de naștere, fiind născuți amândoi la începutul lunii noiembrie. De data aceasta, au ales ca petrecerea să se țină într-un club renumit din București. Lui Matei îi plăcea să se afle în centrul atenției și înconjurat de mulți oameni. În schimb, Robert, detesta asta.

În dimineața următoare m-am trezit mai târziu decât de obicei. M-am îngrijorat știind că aveam musafiri și că încă nu pregătisem micul dejun. M-am îmbrăcat în grabă și am coborât în living, unde nu era nimeni. În bucătărie, Robert și Simona vorbeau

în șoaptă. M-am strecurat cât de aproape am putut ca să nu mă vadă și am ascultat ce vorbeau.

— Trebuie să ai răbdare, n-ai ce face, zicea Simona turnându-și cafea în ceașcă. Băi, dacă apare șerifa, îi spui că-i a ta cafeaua. Mă scalpează dacă mă prinde că beau pe stomacul gol.

— Vreau și eu o gură. Beau de la tine, nu pune în altă ceașcă.

Mă amuza cum încercau amândoi să se ferească de mine, știind că-i certan dacă beau cafeaua înainte să mănânce.

— Cum ți-am spus, n-aș mai minți-o niciodată. Dar pentru asta trebuie să plec din casa asta, unde totul e o minciună, a spus Robert încet.

— Matei o înșală în continuare, așa-i?

— Dacă-ți spun, o să îi zici ei?

— Nu-i spun, prostule, că tot pe tine se va supăra că-l ascunzi.

— Da, o înșală. Mereu a înșelat-o, mai ales în ultimul timp, în care ea a fost complet absentă și l-a neglijat. Nu reușesc să-l opresc și sunt pus în cea mai ingrată situație care există: să o mint pe ea ca să-l apăr pe el.

— Matei e un idiot și nu a meritat-o nicio clipă. Și când mă gândesc că ea se simțea vinovată ca fralera că-l înșela! Auzi, sper că nu o înșală cu vreo cunoscută care vine pe-aici!

— Nu, nici vorbă. Nu-i atât de imbecil.

— Dar cu cine?

— Cu tot felul de femei, ocazional, iar în ultima vreme se tot întâlnește cu o tipă din București. Am sperat că se va îndrăgosti de ala, ca să o lase pe Irina în pace.

— Tâmpitul!

— Te rog, nu-i spune. Îi voi spune eu, dar nu acum. Nu vreau să o supăr și cu chestia asta.

— Nu-i spun, deși cred că prea puțin o interesează ce face Matei. Eu nu înțeleg de ce mama mă-sii o mai vrea aici!

— O iubește.

— Să mori tu?! Halal iubire!

— Faptul că e afemelat nu înseamnă că nu o iubește. O prețuiește mult, să știi. Irina i-a oferit o familie și un cămin, stabilitate, armonie...

— Nu merită nimic șarpele ăla!

— Sst, să nu ne audă cineva!

— Știi ce ar fi meritat Matei? Să-l jecmănească Irina de bani. Să se folosească de el așa cum fac toate.

— Nu e genul ei să facă așa ceva.

— Fraiera! Alta avea până acum și casă, și mașină, și bani în cont.

— Știi de ce mă tem? Că va pleca. Am senzația că plănuiește ceva.

— Nu fi paranoic. Nu pleacă nicăieri.

— Și dacă o să fugă de mine?

— Unde să fugă? O găsești.

— Îmi promiți că, dacă va pleca undeva, îmi vei spune unde e?

— Doar dacă îmi juri că nu o mai minți și nu o mai rănești în viața ta.

— Îți dau cuvântul meu de onoare. N-aș mai face nimic care să o îndepărteze de mine.

Au băut pe rând câte o gură de cafea, apoi Simona a spălat ceașca și a pus-o la loc.

— Tu chiar aveai de gând să-i spui lui Matei de voi doi și să plecați în lume?

— Da.

— Cum?

— Inițial, m-am gândit să mă îndepărtez de Matei, pur și simplu, Irina să plece de aici și să ne vedem pe ascuns până ce voi putea să mă mut undeva cu ea.

— Și restul? Lumea?

— Nu știu.

— Ești conștient că Matei nu te-ar putea ierta?

— Tocmai de asta am sperat că poate se îndrăgostește de alta și n-o să-l mai pese de Irina.

— Chiar și așa, orgoliul lui nu l-ar lăsa să accepte să fiți împreună.

— Oricum, Matei e conștient că eu știu că nu o merită.

— Da, dar nu ar accepta să fiți voi doi împreună.

— Știu. Mereu mi-a fost teamă că ar da vina pe ea. Sigur ar crede că a vrut să se răzbune pe el. Trebuie să plec la aeroport după Eliza. Oare s-a trezit Irina?

Am făcut repede câțiva pași înapoi, apoi am început să pășesc apăsător, ca să mă audă.

— 'Neața! le-am spus intrând în bucătărie. Ați mâncat ceva?

— 'Neața! Nu încă, te așteptam, a spus Simona.

— 'Neața! a zis și Robert, privind în jos.

— Cafea ați băut?

— Pe stomacul gol? Ce-ai, ai înnebunit? a ripostat Simona foarte convingător.

Am sesizat că Robert se străduia să nu zâmbească, iar Simona și-a făcut de lucru, numai să nu mă privească.

— Cine a făcut cafea? am întrebat văzând cafeaua proaspăt făcută.

— Oli. Pregătim micul dejun? a întrebat Simona.

— Eu plec la aeroport după Eliza, a anunțat Robert.

A venit să mă pupe, dar am întors capul. A pupat-o pe Simona.

— Simo, te rog mult, îți mai dau un pup pe care să-l pui pe obrazul Irinei, bine? Nu vrea să-l primească de la mine.

— O să rămâi cu pupul în aer, l-am replicat Simonei amuzată.

— Dă-mi pupul ăla că tot o prind eu azi să îl dau.

Simon a a țugulat buzele și s-a întins spre Robert, iar el a pupat-o apăsător.

Mă abțineam cu greu să nu râd de joaca lor copilărească. Imediat după ce Robert a pupat-o, Simona a venit lângă mine și m-a pupat apăsător pe obraz și pe frunte.

— Nu te uita așa, pupul ăla n-ajunge s-o pup peste tot pe unde ai vrea tu! i-a zis ea lui Robert zâmbind.

— Doamne, ești fenomenală! a comentat Robert râzând.

Am pregătit micul dejun împreună cu Simona, curioasă să văd dacă avea de gând să-mi divulge ceva din conversația ei cu Robert. Nu mi-a spus nimic, dorindu-și, cu siguranță, să nu mă supere și mai mult.

Nu simțeam nicio emoție față de faptul că Matei mă înșela. În sinea mea, am bănuț că mă înșală, mai ales ca eu fusesem foarte rece cu el în ultima perioadă. Deși aflasem că mă înșelase tot timpul, era pentru prima dată când nu mă mai durea și nu mă interesa. Mă simțeam ușurată și liberă.

Robert și Eliza au ajuns acasă după vreo oră. Eliza arăta altfel decât mi-o imaginasem. Văzusem niște poze cu ea, dar din imagini nu mi-am putut face o părere despre ea. Era o femeie banală, lipsită de farmec. Nu părea să acorde prea multă atenție felului în care arată. Genul de fată comodă.

— Nu-i nimic de capul ăstela, mi-a spus Simona în șoaptă, anticipându-mi gelozia.

— E un om. Cine știe, poate că excelează la capitolul caracter.

— O vedem noi imediat.

— Doamne, ești ca o soacră! i-am replicat zâmbind.

Simona era ca un câine de pază. Nu suporta pe nimeni despre care i se părea că-mi invadează teritoriul. Dacă eu nu plăceam pe cineva, ea o detesta de-a dreptul pe acea persoană. Era comică prin felul în care simțea nevoia să mă protejeze și să-mi împărtășească sentimentele.

La scurt timp după sosirea Elizei, a coborât și Matei. Mă miram că dormise atât de mult, el, care era foarte matinal. Am mâncat

împreună și m-am bucurat de casa plină cu oameni. Eliza ne-a povestit banalități, plângându-se de condițiile de zbor, de felul în care arăta Bucureștiul și de faptul că românii sunt urâcioși.

— *Como se dice*, oamenii din România sunt copleșiți de necazuri și neajunsuri, i-am replicat tăios.

— Vin din Islanda, nu din Italia, și nu am uitat românește, să știi, mi-a răspuns ea pe un ton la fel de tăios.

— N-ai uitat, dar văd că ai uitat că aici nu e ca în alte țări.

— Și în afară sunt oameni stresați.

— Sunt, dar nu la fel ca aici. Unii abia-și duc zilele.

— Lasă-mă cu toți leneșii care vor bani, dar n-ar pune osul la treabă! a continuat Eliza, sorbind fără delicatețe din ceașca de ceai și punând-o pe farfuriuță cu zgomot.

— Ești ca și moartă, i-a atras atenția Robert zâmbind.

— Măine s-o lei pe verișoara ta de ciuf și s-o duci pe șantier ca să vadă leneși, i-am propus lui Matei. Să vadă în ce condiții muncesc oamenii ca să-și ducă traiul de la o zi la alta.

— Fetelor, abia v-ați cunoscut și deja vă certăți? Femeile astea! a spus Matei cu un ton împăciuitoare.

— Irina trece printr-o perioadă grea, și-a pierdut prietena și este mai irascibilă, a adăugat Robert.

— De fapt, trec printr-o perioadă grea de vreo cinci ani, am completat.

— Îmi pare rău de prietena ta. Era tânără?

— Da. Era tânără, frumoasă, umană, caldă, o femeie deosebită, cum rar întâlnești, a spus Simona. N-am auzit-o niciodată să spună ceva rău despre cineva. Trăia în Italia, dar niciodată n-a vorbit urât despre țara din care a plecat sau despre români.

— Haideți să vă aduc desert. Bănulesc că nu ți cură de slăbire, i-am zis Elizei, făcând aluzie la formele ei voluptuoase.

— După ce mi-ai pus în față atâtea bunătăți...

— Și lângă, am spus fără să-mi dau seama.

Lângă ea stătea Robert, care, de îndată ce m-a auzit, a zâmbit.

Ne-am retras în living să savurăm desertul și câte o băutură și am conversat pe tot felul de teme plictisitoare.

După-amiază a venit la noi și o prietenă mai veche de-a mea și de-a Simonel. Nu o mai văzusem de când mă mutasem la Snagov. Avea de susținut un examen în București și Simona ne-a întrebat dacă poate dormi la noi o noapte, să nu umble cu trenul dis-de-dimineață. Am petrecut o zi destul de agreabilă și am încercat să nu-mi stric dispoziția din cauza Elizei și a Diane, care flirtau cu Robert și nu știau ce să mai facă pentru a-l atrage atenția.

— Claudia, cum de nu ai mai venit pe la noi până acum? a întrebat-o Matel pe prietena mea și a Simonei, încercând să fie amabil și primitor.

— Pentru că Irina s-a distanțat de prietenii ei vechi, a răspuns ea privindu-mă cu reproș.

— Prietenii nu se distanțează, crede-mă, i-am replicat.

— Ei, nu! Nu ai mai dat niciun semn de când te-ai mutat aici. Acum ești regină, ai alți prieteni.

— Draga mea, regină ești sufletește, nu dacă stai într-un palat. Poți fi regină și stând într-o cocioabă.

— Nu vrei tu să recunoști, dar te-ai schimbat, Irina.

— Nu m-am schimbat, doar am renunțat. De exemplu, la tine am renunțat când te-ai îndrăgostit de grobianul ăla de Silviu.

Îmi aminteam cât de bine mă înțelesesem cu Claudia până când în viața ei a intrat un bărbat care a schimbat-o. De îndată ce a început să iasă cu Silviu, nu-i mai plăceau lucruri pe care le adora înainte și-i plăceau lucruri pe care înainte le detesta, dar care-i plăceau lui. Îl susținea orbește pe iubitul ei, cu toate că acesta era lipsit de maniere și o trata de multe ori fără respect.

— Ce vrei să spui? Cu ce ți-a greșit Silviu?

— Nu e vorba de Silviu. Tu te-ai schimbat, am observat la tine o depersonalizare și m-am trezit că nu te mai recunosc, că nu mai ești prietena pe care o știam.

— Eu sunt aceeași, să știi.

— Nu ești. Ți-ai limitat ambițiile și ți-ai schimbat prioritățile și gusturile în funcție de Silviu. Ai devenit o copie a lui. Și, pentru că tot ai amintit de regină, vezi tu, o regină rămâne regină și dacă iubește un servitor, înțelege? Nu devine și ea servitoare.

Ceilalți asistau cuminți la discuția mea cu Claudia, curioși probabil să afle povestea.

— Adevărul e că greu îți mai faci prieteni adevărați în ziua de azi, a comentat Eliza.

— Nu e chiar așa, fetelor, a intervenit Matei.

— Vrei să spui că tu ai prieteni, Matei? l-am întrebat.

— Sigur că am!

— Pe cine? Zi-mi doi-trei prieteni buni pe care te-ai putea baza.

— Depinde la ce te referi când spui „a te putea baza”.

— Mă refer la oameni care te iubesc cu adevărat pentru ceea ce ești, nu pentru ceea ce ai și pentru oportunitățile pe care le văd în prietenia cu tine. Mă refer la oameni care nu te judecă și care nu dau bir cu fugiții de îndată ce nu le mai faci pe plac și nu le mai ești de folos. Mă refer la oameni corecți și loiali, care nu ascultă și nici nu răspândesc zvonuri despre tine.

Matei a părut încurcat. Probabil că își dădea seama că nu existau prea mulți oameni care să corespundă descrierii mele.

— Voi îi numiți prieteni pe ăia nelipsiți de la petrecerile voastre? am continuat. Doar vă amăgiți că aveți prieteni.

— Haide, Irina, că Matei are o groază de prieteni! a spus Eliza convinsă.

— Normal că am, a întărit Matei.

— Te amăgești, Matei. Nu ai. Așa cum nu ai nici puterea pe care crezi că o deții. Ai putere doar pentru că ai bani. Când mergi în clu-

buri și ești primit regește, crezi că te primesc așa pentru că le ești tu drag? Nu! Te primesc așa fiindcă ai bani să le cumperi amiabilitățile. Dar dacă mâine te-ai duce ca un om obișnuit, te asigur că nu ar mai gravita toți în jurul tău.

Mi-am amintit de o seară când am fost cu Matei și prietenii lui într-un club din București. Nu aveam masă rezervată deoarece nu aveam programată ieșirea din seara aceea. Când am intrat în clubul respectiv, Matei a fost întâmpinat de șeful de sală care i-a spus: „Facem loc imediat!” L-am văzut cum a ridicat niște tineri de la o masă și i-a mutat, nu știu unde, ca să ne facă nouă loc. M-am simțit foarte prost atunci. Privirile acelor tineri au spus tot ce gândeau despre noi. Aparent, ei erau umiliți, dar în realitate noi eram cei umiliți.

— Eu cred că, și dacă m-aș duce ca un om obișnuit, lumea mă va primi la fel de bine și nu va uita cine sunt, a declarat Matei.

— Ești așa de naiv câteodată, Matei! Lumea îi va trata cu prioritate pe cei care au ce oferi, nu pe cei care au oferit în trecut.

— Eu cred că tu ești prea afectată de evenimente și prea vezi totul în gri. Ești foarte acidă.

— Nu văd nimic în gri, sunt realistă. Viața mi-a învățat să nu-mi mai fac iluzii. Nu mă mai amănesc că am prieteni dacă n-am.

Privirea lui Matei mi-a transmis că era cazul să nu continui discuția.

— Mie îmi place de tine, Irina. Ești foarte directă, a spus Eliza.

Nu fusesem mereu așa. Cea mai mare parte a vieții mele fusese un compromis. Am tăcut și l-am menajat pe oamenii din jurul meu ca să nu-i supăr și ca să nu-i pierd. Până într-o zi, când m-am săturat și am obosit să îmi cântăresc cuvintele de teamă că aș fi judecată și respinsă. Abia când nu am mai menajat pe nimeni am început să-l cunosc pe oameni cu adevărat.

Mă vedeam pe mine în trecut prietena unora care nu mi-au fost niciodată prieteni. Eram cea pe care o interesa, care se implica și care se consuma. Luminița îmi spunea mereu că am darul de a-i

motiva pe oameni și de a-i face să-și dorească mai mult. Mulți dintre ei își doreau numai să albă mai mult, nu și să fie mai mult. Au existat și persoane pe care nu am reușit nici să le motivez, nici să le ajut să se schimbe. Sufeream că nu le vedeam evoluând. Mi-l aminteam pe tata, care-mi spusese într-o zi că, dacă o persoană nu poate urca acolo unde sunt eu, să nu cobor eu doar de dragul ei. Abia după câțiva ani am înțeles ce voia să spună, după ce obosisem să forțez anumite persoane „să urce”.

— Eliza, cum de ai venit singură în țară? Parcă aveai un iubit, îl ții ascuns de noi? a întrebat-o Matei pe verișoara lui.

— E mai complicat.

— Nu m-ai sunteți împreună?

— Suntem și nu suntem. El nu se poate decide dacă să rămână cu mine sau cu fosta iubită, care nu-l lasă în pace.

— Unele n-au demnitate deloc, a comentat Simona, privind-o direct pe Diana.

— Și tu stai la mila lui și aștepți? am întrebat-o intrigată pe Eliza.

— Nu este așa de simplu, Irina.

— Pentru că-ți îngreunezi tu situația.

— Nu ai de unde să știi dacă n-ai trecut prin așa ceva.

— Ba am trecut. Și eu am avut un iubit care nu se putea decide dacă să rămână cu mine sau cu fosta iubită.

— Serios, când? a întrebat Matei amuzat.

— Înainte să te cunosc pe tine, iubi, ce credeai? am răspuns ironic.

— Și?

— Și i-am dat ultimatumul: eu sau ea. Mi-a spus că este confuz, că ne lubește pe amândouă, că nu știe pe cine să aleagă.

— Și tu? Ce i-ai spus?

— I-am spus ceea ce i-ar fi spus orice femele cu puțină demnitate: să rămână cu ea, că eu nu sunt opțiunea bărbaților indeciși și nici el nu e un bărbat fără de care să nu pot trăi.

— Grea decizie, nu?

— Din contră. Atunci când te respecti și te prețuiești, știi ce meriți și nu depinzi de nimeni.

— Eu mă întreb dacă un om poate iubi cu adevărat două persoane, a intervenit Robert.

Știam că face aluzie la mine.

— Nu poate. Doar crede că iubește două persoane, fiindcă e confuz.

— Asta o spui tot dintr-o experiență proprie? ni-a întrebat Robert.

— Da.

— Și cum îți dai seama pe care dintre cei doi îl iubești de fapt? a continuat Robert, cu curajul lui specific de a se lansa în discuții cu subînțeleș.

— Îți dai seama pe care-l iubești atunci când simți că pe unul dintre ei îl înșeli. Nu vei simți niciodată că-l înșeli pe amândoi, ci doar pe unul dintre ei, am spus serioasă.

— Și tu pe care dintre cei doi ai simțit că-l înșeli?

— Pe cel cu care-l înșelam pe celălalt, am răspuns zâmbind.

— Stai, că sunt în ceață. Pe care simțezi că-l înșeli? a întrebat Simona.

— Pe cel pe care-l iubeam cu adevărat.

— Da, dar care dintre ei?

— Pe celălalt.

Am izbucnit toți în râs, cu excepția lui Robert, care nu părea amuzat de gluma mea.

— Nu te știam așa aventuroasă, mi-a zis Matei.

— Uite că acum ai aflat. Măcar eu nu mă ascund. Îmi asum ceea ce am făcut și nu sunt genul de femele care să-i spună bărbatului ei „Iubi, tu ești al doilea, iar primul a fost o greșeală nefericită”.

— Dar ce, Matei, tu n-ai fost aventuros? a întrebat Simona.

— Am fost până s-o cunosc pe Irina.

— După care a devenit un aventurier discret, am completat. Sunt mândră de tine, Matei. Apropo, când vei simți cu mine că înșeli altă femeie din palmaresul tău stufos, să mă anunți.

— Ce glumă bună! a zis Matei, vizibil deranjat de afirmația mea.

— Băi, pare simplu cum spune Irina: mă vrei bine, nu, pa!, a comentat Eliza, revenind la ceea ce o durea pe ea. Dar mie nu îmi e așa de simplu fiindcă îl iubesc pe prietenul meu, a continuat ea.

— Ai ales să iubești pe cine nu trebuie.

— De parcă am putea să iubim și să nu mai iubim la comandă...

— Draga mea, noi alegem pe cine iubim. Și, dacă facem alegeri proaste, este numai vina noastră. A încuraja un cral din asta care se crede atât de bun încât să merite mai multe femei este o prostie. Ca să nu mai spun câtă lipsă de stimă de sine trebuie să ai ca să aștepti înfrigurată să fii aleasă, de parcă ai fi o vită într-o turmă la târg.

— Să înțeleg că această călătorie e un prilej de a-l uita sau de a lua vreo decizie importantă? a întrebat-o Robert pe Eliza.

— De ce, vrei să o ajuti? a intervenit Simona cu un ton ironic. Robert nu a părut amuzat de intervenția ei.

Îl priveam pe Matei și îmi dădeam seama că nu mai simțeam nimic pentru el. Îmi era drag doar prin prisma amintirilor frumoase. Nu-l mai iubeam, dar nici nu-l uram. Simțeam pentru el un fel de compasiune. Omul pe care-l văzusem cândva puternic îmi părea acum foarte slab, pueril și superficial. Avea ambiții mici în privința relațiilor cu oamenii. Matei mi-a dăruit toate miturile despre prințul din povești și despre lumea minunată a celor bogați.

Comparam și alte cupluri din lumea lui poleită și îmi dădeam seama că majoritatea defilau cu fericirea, cu căsnici perfecte și cu familii bine sudate. În realitate, totul era un teatru leftin, neconvingător.

— Eu mă aș duce la culcare, a spus Eliza, căscând.

— Te-a obosit Irina, așa-i? Ne obosește pe toți, a comentat Matei, crezând că face o glumă bună.

— Îmi place Irina, chiar dacă la început m-a luat tare.

— Te-am luat tare pentru că m-a deranjat afirmația ta cu leneșii.

— Nu te supăra, chiar îmi mențin părerea. În România toată lumea stă și se plânge că nu are bani. Toți se uită în curtea vecinului, care are mai mult, dar nimeni nu vrea să pună osul la treabă. E plină țara asta de oameni care nu fac nimic și mă întreb: din ce-or trăi, frate?

— Ai dreptate, vară-mea. Eu văd asta la muncitorii mei. Toți vor salarii mari, dar dacă s-ar putea să stea toată ziua să rezenească gardul...

— Ce convenabil e pentru tine să vezi lucrurile așa, nu, Matei? am zis.

— De ce convenabil?

— Păi, e convenabil să nu le recunoști calitățile ca să-i plătești prost și să-i exploatezi.

— Tu trăiești în basmele tale, iubita mea. Ești cam prostuță. Habar nu ai cum e în viața reală.

— Tu să nu-mi vorbești mie despre viața reală, de parcă ai avea habar ce înseamnă! Fiindcă nu ai! am izbucnit, pe un ton foarte aspru. Viața reală nu este despre vile frumoase ca a ta, nici despre cei ca tine, care au totul și a căror singură grijă este să-i depășească pe cei care au mașini mai tari și femei mai multe. Viața reală este despre oameni care muncesc din greu pentru existență, așa cum sunt și angajații tăi, care lucrează în călduri insuportabile și care, de multe ori, n-au nici măcar o sticlă cu apă. Este despre părinți care fac sacrificii enorme pentru a-și crește copii și pentru a-i face oameni. Este despre mame care renunță și care se neglijează pentru a le dărui totul copiilor lor, mame care poartă aceeași pereche de pantofi până se rup și care se simt vinovate dacă-și permit, foarte rar, câte un mic răsfăț. Este despre oameni care așteaptă ani de zile pentru a-și împlini un vis banal și despre oameni care nici măcar nu

îndrăznesc să viseze. Este despre copii care plâng pe ascuns pentru că părinții lor n-au bani să-i trimită în tabere. Este despre bătrâni care economisesc bani ca să albească cu ce să fie înmormântați. Este despre oameni nedreptățiți în favoarea celor ca tine, care au bani și influență. Este despre griji reale, despre muncă, așteptări, sacrificii și renunțări. Așadar, nu-mi vorbi tu despre viață ca și cum ai avea habar, fiindcă nu ai. Tu ești doar un copil răzgâiat care a primit totul pe tavă și care nu cunoaște valoarea lucrurilor, a vieții și cu atât mai puțin a oamenilor!

Am respirat adânc, obosită de discursul pe care l-am rostit fără întrerupere. Ceilalți mă priveau uimiți și așteptau reacția lui Matei.

— Și acum ce? Vrei să te aplaud? a întrebat Matei cu un aer insolent.

— Vreți să jucăm un rummy sau să ne uităm la un film? a întrebat Robert, încercând să pună capăt discuției care putea deveni conflictuală.

— Eu plec, a anunțat Matei, ridicându-se. Am de rezolvat niște treburi.

— Ce treburi? Credeam că stai și tu cu noi, a spus Robert.

— Lasă-l să-și rezolve treburile, am zis râzând. Doar n-o să le lase nerezolvate.

M-am dus în bucătărie, iar Matei a venit după mine. M-a pupat pe obraz și a încercat să mă îmbrățișeze, dar i-am întors spatele.

— Ai grijă de tine. Sper că te protejezi, i-am spus. Ai totuși un copil.

— Iar ești paranoic? Iubita, mă duc să...

— Sst! Devii ridicol și mie mi se face milă de oamenii ridicoli. Du-te liniștit unde ai treabă și bucură-te de ceea ce crezi că te face fericit.

Am ieșit din bucătărie și l-am lăsat pe Matei privind în urma mea. Am urcat în camera fetei, iar după câteva minute Matei a venit după mine.

– Iubita, ce e cu tine? Te-ai purtat ciudat toată ziua. M-ai atacat în fel și chip.

– Iartă-mă!

– Ce e în capul ăla al tău? Crezi cumva că merg la vreuna?

– Poți merge și la trei, am spus zâmbind. Bucură-te că m-ai adus în starea să accept. N-ai vrut tu să ne prefacem că suntem un cuplu minunat? *Voilà!*

– Mă enervezi, să știi! N-am chef de obrăznicile tale de prințesă răsfățată!

– Nu te enerva, că-ți scade randamentul, am zis, încercând să-mi ascund amuzamentul.

Robert a deschis ușa camerei, iar Matel a ieșit pe lângă el val-vârtej. Credeam că va pleca, dar a rămas acasă. Nu pentru mult timp, însă. A așteptat, probabil, să adoarmă toată lumea, iar după miezul-noptii a plecat. S-a întors dimineața, când abia se lumina de ziuă. M-am trezit înaintea tuturor și am mers în bucătărie să prepar micul dejun. Matel era în living și se uita la televizor. Am văzut că-și făcuse o cafea pe care o băuse toată.

– Ai avut o noapte grea? l-am întrebat zâmbind.

– Am avut o întâlnire de afaceri.

– Înțeleg. Deci ai plătit de data asta. Ce patetic! Și ce degradant! Chiar nu găsești o femeie care să vrea să se culce cu tine fără s-o plătești?

– Termină cu prostiile. Nu te-am înșelat.

– Ba m-ai înșelat, dar nu-mi pasă. Acum nu mai sufăr că mă înșeli. La început, când mă înșelai, sufeream crunt. Eram complexată și mă simțeam vinovată că te duci să cauți plăcere la alte femei. Credeam că e ceva în neregulă cu mine, că nu sunt destul de frumoasă și de bună pentru tine. Acum știu că nu la mine este ceva greșit, ci la tine. Tu nu mă înșeli pentru că nu sunt eu destul de frumoasă și de bună pentru tine, ci pentru că tu nu ești destul de bun pentru mine.

Acum știu că tu nu cauți femei mai bune și mai frumoase, ci femei potrivite ție, în fața cărora să nu te mai simți mic sufletește.

— Taci!

— O să tac, Matei. Dar să știi că, într-o zi, aventurile astea nu te vor mai mulțumi. Vei veni acasă și vei realiza cât de singur ești când pleci din brațele femeilor neînseminate cu care te culci. Și vei simți nevoia să te aștepte cineva acasă, să adormi în brațele unei femei care te iubește și pentru care înseamnă totul. Vei simți nevoia să te simți al cuiva și îți vei da seama că nu ești al nimănui.

S-a ridicat și a plecat în camera lui, fără să mă privească. Își lăsase telefonul mobil pe măsuta din living și am avut tendința să-i caut prin mesaje și prin apeluri, să-mi confirm că se întâlnise cu o femeie, dar am renunțat imediat la idee. *De parcă ar mai conta. Nu meriți să decad pentru tine și să mă port ca o hoată,* mi-am spus în gând. *Mai stau aici până după petrecerea de ziua lor, apoi voi pleca unde voi vedea cu ochii.*

Am pregătit un mic dejun plin cu bunătăți. Voiam ca musafirii să se simtă răsfățați, mai ales după ziua precedentă, în care nu fusesem prea prietenoasă.

I-am așteptat să coboare la micul dejun și au venit pe rând. Simona, Sandra și Eliza dormiseră împreună, fiindcă s-au uitat până noaptea târziu la filme. Robert și Diana au coborât după vreo jumătate de oră, iar Matei a apărut doar când a auzit gălăgie în casă.

— 'Neața! Ce face Cesara? a întrebat Matei, așezându-se pe una dintre canapele.

— Este mai bine. Am rugat-o pe Oli să-i dea micul dejun în cameră. Nu vreau să o ținem aici, mi se pare cam răcoare. Haideți la masă, e totul pregătit!

Au venit toți în încăperea unde luam masa și s-au așezat fiecare pe scaunul pe care se așeza de obicei. Pentru că Eliza ocupa se scaunul de lângă Robert, fără să știe că acolo ar fi trebuit să stea Diana, iar Simona și Sandra au ocupat următoarele scaune de

lângă, Diana s-a așezat pe scaunul meu, cu toate că noi eram opt persoane, iar masa era de douăsprezece persoane și s-ar fi putut așeza pe oricare alt scaun. Locul meu era cel din capul mesei, fiind cel mai aproape de intrarea în bucătărie, iar Robert stătea mereu pe primul scaun de lângă mine, în partea mea stângă. Cândva l-am întrebat de ce stă mereu acolo și mi-a spus că vrea să fie cât mai aproape de inima mea. Matei stătea de obicei în partea dreaptă, tot pe primul scaun, ca să fie cât mai aproape de mine. De data aceasta s-a așezat în celălalt capăt al mesei, de parcă și-ar fi dorit să fie cât mai departe de mine. Fără să fac caz de felul în care s-au așezat el și Diana la masă, am început să aduc din bucătărie gustările calde, pe care tocmai le pregătisem.

— Te-ai așezat pe scaunul Irinei, i-a spus Simona Dianei când am început să pun platourile pe masă.

— Și ce, ți-e teamă că-i iau locul? a răspuns Diana obraznică.

— Crezi că e de ajuns să stai pe scaunul ei ca să-i poți lua locul?

Nici în zece vieți n-o să...

— Fetelor! Suntem la masă. Vă rog! am intervenit eu pe un ton plin de reproș. Eu pot sta foarte bine oriunde, nu scrie „Irina” pe locul ăla.

— Ai dreptate, a spus Simona mușcând nervoasă dintr-un croasant. Locul din inima celorlalți contează.

— Rele mai sunt femeile! a comentat Matei plictisit, luând ziarul pe care obișnuia să-l citească la micul dejun.

— Minunată omleta asta! a exclamat Eliza, încântată de omleta cu ciuperci și cașcaval pe care o pregătisem.

— Mă bucur că-ți place!

— Cum ați dormit, porumbeilor? l-a întrebat Matei pe Robert și pe Diana, zâmbind cu subînțeles.

— Perfect! a răspuns Diana cu un zâmbet mulțumit, de parcă voia să ne transmită că tocmai avusese o noapte romantică minunată.

Nu se afla într-o postură favorabilă dând năvală la noi neinvitată, de aceea încerca să pară că era foarte dorită în casă, măcar de Robert, dacă de restul nu.

— Pe Irina văd că nu o întreabă nimeni cum a dormit, a observat Simona. Important e că se află aici, că are grijă de copil și de voi toți. Dar pe cine interesează cum se simte ea și cum a dormit? Pe cine interesează că azi-noapte a stat să vegheze copilul, iar dimineață s-a trezit prima să pregătească masa pentru noi?

— O iubim pe Irina, ce-i cu tine? Ea e cea mai importantă pentru noi, a spus Matei.

— Să mori tu? O iubeai și azi-noapte, când ai plecat cu mașina?

— Tu n-ai altceva de făcut decât să mă spionezi pe mine? a întrebat-o Matei, încercând să pară calm.

— Putem mânca liniștiți? am întrebat zâmbind.

— Asta mă gândeam și eu. Te iubesc! mi-a spus Matei, zâmbindu-mă ironic.

În acel moment am văzut negru în fața ochilor. Mă simțeam umilită de „Te iubesc”-ul lui prefăcut, aruncat doar pentru a salva aparențele în fața prietenilor noștri.

— Mă iubești?

— Da.

— Tu iei cumva vreun tratament psihiatric și ai uitat să-ți iei pastilele?

— Văd că te-a instigat bine prietena ta.

— Ai găsit din nou un alt vinovat.

— Ce-i cu tine de două zile? Toată lumea a văzut că mă atacă la fiecare pas.

— Lasă că lumea vede și ce faci tu, nu numai ce fac eu.

— Îți place să ne certăm de față cu prietenii noștri?

— Ție-ți place să mă umilești de față cu ei? Te cred că vrei să salvezi aparențele, dar nu-i face pe toți să creadă că sunt proasta ta, fiindcă nu sunt.

— Te iubesc, poți să te calmezi?

— Spui că mă iubești, dar nu-mi amintesc să te fi interesat vreodată ce vreau eu, ce-mi place, ce visuri am. Nu m-ai întrebat niciodată ce vreau de la viață.

— Uite, te întreb acum, a zis, lăsând ziarul pe masă. Ce vrei de la viață?

— Acum e prea târziu. Nu mai simt eu nevoia să-ți spun.

— Vezi?

A zâmbit, a luat ziarul și a început să-l răsfoiască.

— Ce convenabil e pentru tine! Nu-i așa, Matei?

Ca și cum nu m-ar fi auzit, a continuat să citească din ziar.

— Nimeni nu mi-a făcut să mă simt atât de inutilă, am zis încet.

Nu mai am niciun rost lângă tine.

— Îți place să ți se facă mereu complimente, să-ți spun că ești minunată și că ești femeia ideală?

— Ideală? Cum vezi tu femeia ideală, Matei?

— O femeie ca tine, care să-și cunoască prețul.

— Poate ai vrut să spui o femeie care să-și cunoască valoarea, fiindcă prețul și-l cunosc alea pe care le plătești tu. Este o mare diferență între preț și valoare. Preț au mărfurile, dar nu toate mărfurile care au preț au neapărat și valoare.

— Nici măcar un compliment nu mai ești capabilă să primești.

— Aia a fost o insultă, nu un compliment.

— Am eu o problemă? a întrebat Matei auditoriul, care asista plictisit la discuția noastră.

— Nu, Matei, am zis. Tu ești perfect, așa cum ți s-a spus toată viața de către toată lumea. Tu ești cel mai bun, tu meriți totul și nu ai nicio îndatorire. Ți se cuvine totul așa, pur și simplu, pentru că ai onorat universul cu prezența ta în lumea asta. Tu ai dreptul să faci ce vrei cu oamenii, să-i folosești ca pe niște bunuri ale tale, să le impui cum să trăiască, ce să gândească, ce să simtă...

— Încetează! N-am chef de ceartă.

– Dar cine se ceartă, dragul meu? Zânul universului, cine ar îndrăzni să te contrazică, să te supere și să-ți tulbure stima de sine?

– Ești o obraznică plină de fițe.

– Și o inutilă. De aceea zic că ar fi bine să plec, să nu-ți mai încurc viața.

– Irina, încetează cu prostiile astea. Unde vrei să ajungi?

– Vreau să înțelegi că nu sunt bună pentru tine. Tu nu vezi? Nu te motivez, nu te ambiționez să evoluezi, nu te inspir să devii mai bun. Sunt inutilă. Vreau să fiu cu un bărbat care să mă facă să simt că am un rost, că prezența mea în viața lui nu e degeaba.

Matei și-a sprijinit bărbia în palmă și mă privea de parcă eram un spectacol de comedie.

– Știu că nu poți înțelege ce vreau eu de la o relație și ce fel de femeie aș vrea să fiu.

– Ce femeie ai vrea tu să fi, scumpo? m-a întrebat el, zâmbind ironic.

Știam că i-aș fi explicat în zadar, fiindcă nu ar fi înțeles absolut nimic.

– Hai să îți spun o povestioară drăguță, i-am zis. Într-o zi, președintele Roosevelt și soția sa, Eleanor, s-au dus să ia masa într-un restaurant renumit. După ce au ajuns, patronul restaurantului le-a spus gărzilor de corp ale președintelui că trebuie neapărat să vorbească cu Prima Doamnă. Aceștia i-au transmis mesajul, iar ea a acceptat când a aflat numele celui care dorea să-i vorbească. „Cine era domnul?“, a întrebat-o președintele Roosevelt când Prima Doamnă s-a întors la masă. „Era patronul acestui restaurant. Înainte să te cunosc pe tine, a fost iubitul meu“, a răspuns Prima Doamnă. Președintele Roosevelt a zâmbit și, după ce a rămas puțin pe gânduri, i-a spus soției sale: „Vezi, draga mea, dacă n-ai fi fost cu mine, poate că azi ai fi fost soția acestui om și ai fi condus acest restaurant frumos.“ Prima Doamnă i-a răspuns zâmbind: „Nu, dragul meu, dacă aș fi fost soția lui, acum el ar fi fost Președintele Americii.“

– Ce tare! a exclamat Eliza încântată.

– Are un mesaj pe care Matei nu-l va înțelege niciodată, am adăugat.

– Fă-mă Președintele României dacă ești tare!

– Eu aș fi tare, dar n-am cu cine. Nu pot fi tare pentru amândoi. Matei și-a luat din nou ziarul și a început să citească preocupat.

– Și când te gândești câte femei și-ar dori să fie în locul tău! a comentat Simona.

– Pentru că ele își imaginează că unui bărbat îi ajung banii, poziția socială și un fizic atrăgător ca să fie prințul din povești.

– Ipocrite mai sunt femelle. Toate visați să deveniți prințese și sunteți disperate după prinți, a bombănit Matei fără să-și ridice privirea de pe ziar.

– Doar Cenușăresele au nevoie de prinți ca să ajungă prințese. Unele ne naștem prințese, am replicat râzând.

– Șah mat! i-a spus Simona lui Matei, lovindu-i ziarul.

– Sălbatica asta mai stă mult la noi? a întrebat Matei, trântind ziarul pe masă.

– Cât voi sta eu. Ba chiar mă gândesc să-mi mai aduc câțiva sălbatici.

– Dacă vrei un sălbatic, pot să flu eu. Tu spune-mi doar ce fantezii ai și se rezolvă, scumpa mea.

– Am eu o fantezie, Matei, a intervenit iar Simona. Să te văd sărac, chel și cu burtă!

– Eu vreau să te mai văd doar peste o mie de ani. Ce zici de asta?

Matei s-a ridicat și a plecat în living.

– Și doar am avut nenumărate șanse să-l sufoc cu perna! a comentat Simona râzând.

Am început să râdem toți, cu excepția lui Robert, care părea abătut și absent. După ce s-au ridicat toți de la masă, Simona și Sandra m-au ajutat să duc vasele în bucătărie.

— Gata, fetelor, mergeți și voi în living! Spăl eu vasele.

— Stăm să te ajutăm, a decretat Simona.

— O ajut eu, a spus Robert, venind în spatele meu.

Fetele au ieșit din bucătărie, iar eu am început să spăl vasele.

— Nu ești obosită? m-a întrebat Robert, sărutându-mă pe creștet.

A închis robinetul, mi-a șters mâna cu un prosop și mi-a pupat-o.

În acel moment mi-am amintit de tata, care făcuse același gest cândva. O vecină de-a noastră l-a reproșat adesea lui tata că mă lăsa să spăl vase și rufe, deși eram doar un copil. „O să-și distrugă mâinile, biata copilă, de la atâta detergent și apă! Nu ți-e milă de ea?“, l-a întrebat vecina noastră pe tata într-o zi. Dar treburile casnice erau responsabilitatea mea. Când locuiam cu mama mea – pentru că la 15 ani m-am mutat cu ea, dat fiind faptul că am ales să fac liceul în Brașov, iar tata a insistat să nu fac naveta zilnic –, l-am vizitat, într-o zi, pe tata. Am văzut în chiuvetă câteva vase murdare și m-am apucat să le spăl. Tata a venit grăbit, a închis robinetul, mi-a șters mâinile și mi le-a pupat. „Aș vrea să nu mai speli vase niciodată“, mi-a spus el cu lacrimi în ochi. Bietul tata! Se simțea vinovat că nu mă menajase cât am fost copil.

— De ce plângi? m-a întrebat Robert.

— Mi-am amintit ceva.

— Îmi poți spune ce?

— Nu. Unele lucruri sunt atât de sacre și dor atât de tare, încât preferi să le păstrezi doar pentru tine.

Că să nu stăm numai în casă, le-am propus fetelor să ieșim în oraș, iar ele au fost foarte încântate de idee. Diana nu părea dornică să vină cu noi, vrând probabil să stea cu Robert.

— Oricum n-aveai loc în mașină! l-a aruncat Simona răutăcioasă când ne pregăteam să ieșim din casă.

— Oricum n-aș fi venit cu voi. Am ceva mai interesant de făcut.

— I-auzi, Irina! Asta va face curățenie în casă până ne întorcem noi.

— Terminați, că mă obosiți.

— Unde veți merge? ne-a întrebat Robert.

— Prin magazine, apoi să bem o cafea, ca fetele, a spus Simona, pupându-l pe buze apăsate, de parcă și-ar fi dorit să-l facă Diane în ciudă. Vii cu noi?

— Nu. Am treabă la firmă. Plec și eu imediat.

— Cum adică, pleci? a întrebat Diana.

— Uite așa bine. Pleacă. Ar fi cazul să pleci și tu, i-a spus Simona, privind-o tăios.

Ieșirea cu fetele a fost foarte distractivă și relaxantă. După ce am intrat prin câteva magazine în care am probat haine și pantofi, ne-am oprit într-o cofetărie foarte apreciată să mâncăm prăjituri.

— Ți-a sunat telefonul, mi-a zis Simona în timp ce o ascultam pe Sandra, care ne povestea o aventură de-a ei foarte amuzantă.

Am scos telefonul din geantă și am văzut că primisem un mesaj de la un număr de telefon necunoscut. „Aș vrea să vorbim despre bărbatul pe care îl iubești“, îmi scria persoana necunoscută. Nu i-am răspuns. Putea fi o greșală sau poate era de la vreuna dintre femeile lui Matei.

Seara, persoana care îmi dăduse acel mesaj mi-a scris din nou: „Este și în interesul tău, nu crezi?“ Am ignorat-o din nou, dar după câteva minute mi-a scris iar: „Este important să discutăm.“ Nici la acel mesaj nu i-am răspuns, iar ea a continuat să îmi scrie mesaje în care îmi cerea insistent să ne vedem.

I-am răspuns și i-am zis să îmi spună o oră și un loc de întâlnire. Mi-a indicat o cafenea cunoscută și am plecat să mă întâlnesc cu ea.

— Unde pleci? m-a întrebat Robert, văzând că iau cheile mașinii.

— Nu-i treaba ta. Ai deja o femeie de care să ai grijă.

— Imediat este ora cinel.

— Și ce, nu vă descurcați fără mine?

Am plecat lăsându-l nedumerit. N-a putut face nicio scenă, deoarece Eli și Diana erau în living și ne vedeau.

Când am ajuns în fața cafenelei unde stabilisem întâlnirea cu femeia care-mi scrisese, aceasta mă aștepta deja. Nu mai era nicio femeie acolo, așa că am dedus că era ea. M-a văzut și a venit nesigură spre mașina mea.

— Ești Irina? m-a întrebat când am coborât geamul portierei din dreapta.

— Da. Bună seara!

A deschis portiera și a intrat în mașină lângă mine, umplând spațiul cu un parfum greu, insuportabil de dulce. Era machiată stri-dent și avea o coafură proaspăt aranjată, dar de prost gust.

— Bună! Mă numesc Melania.

— De ce crezi tu că îți datorez timpul meu de m-ai chemat aici?

— Vreau să vorbim despre Matei, nu-a spus ea, aranjându-și fusta.

— De unde ai numărul meu?

— L-am luat din telefonul lui Matei.

— De unde știai că e numărul meu, și nu al vreunei femei oarecare?

— Numărul tău era salvat cu numele „iubita”.

— Atunci e clar ce poziții ocupăm, nu crezi?

— Nu, pentru că de un timp avem o relație.

— O relație? Ce înseamnă pentru tine o relație?

— Ne vedem, ne iubim.

— Vă iubiți? De câte ori v-ați întâlnit?

— De câteva ori.

— Și crezi că e de ajuns ca să vă iubiți?

— Da, de ce nu?

— Ți-a spus Matei că te iubeste?

— Nu, clar se vede. Știi că unii bărbați nu-și exprimă sentimentele prin cuvinte...

— Dar cum și le exprimă?

Încercam să-mi ascund amuzamentul față de naivitatea ei.

— Îți imaginezi tu.

— Nu-mi imaginez. Dar tu sigur faci o confuzie între un bărbat satisfăcut și unul îndrăgostit. Nu știu de ce unele dintre voi sunteți atât de proaste încât vă imaginați că, dacă un bărbat se culcă cu voi de câteva ori, vă iubește și vă vrea în viața lui.

— Matei vrea mai mult, dar...

— Dar ce? Nu-l las eu?

Am început să râd, iar ea mă privea serioasă. Am pornit mașina, iar ea m-a privit intrigată.

— Mergem acasă la Matei. Dacă ai făcut pasul ăsta, înseamnă că ești dispusă să mergi mai departe, nu? Sau credeai că mă vei convinge să dispar din viața lui doar pentru că s-a culcat cu tine de câteva ori?

— Nu vreau să merg acasă la el!

— Atunci ce vrei?

Am căutat un refugiu și am oprit mașina.

— Vreau să aflu de la tine dacă are rost să mai sper, mi-a zis.

— De la mine? am spus zâmbind. De unde să știu eu ce are de gând? Mie îmi spune că mă iubește și nu mă lasă să plec din casa lui. Că e afemeiat, știu. Probabil că nu ești singura care speră că va avea o relație cu el.

— Vrei să spui că se mai vede și cu altcineva?

— Nu știu. De ce nu îl întrebi tu? Și, dacă tot ai avut neobrăzarea să mă deranjezi, de ce n-ai curaj să mergi până la capăt și să-l înfrun-
tăm? Sau crezi că mă voi duce acasă și mă voi preface că noi două
n-am vorbit niciodată?

— Nu vreau să îl supăr. Îmi e teamă să nu-l pierd.

— Nu poți pierde ceva ce nu ai, draguțo. Și, crede-mă, nu îl ai pe Matei. El te folosește pentru slăbiciunile lui. Atât.

— Nu cred.

— Pentru că nu vrei să crezi. Pentru că-ți place să te amăgești că te-ar putea iubi.

— Hai să mergem la el! a spus ea cu ambiție în glas, de parcă ar fi fost sigură de șansele ei de reușită.

Am pornit mașina, iar ea și-a fixat centura de siguranță. Mă amuza deja scenariul în care eu apăream în casă cu amanta lui Matei.

— Îmi pare rău, mi-a spus ea încet.

— Nu fi ipocrită.

— Nu sunt.

— Ba ești. Nu dai doi bani pe mine sau pe ce aș putea simți eu. Ești ca o hienă disperată să pună mâna pe prada găsită. Ai găsit un tip mișto, cu poziție socială și cu bani, și ești în stare să decazi oricât ca să-l ai.

— Nu banii lui mă înțerează.

— Știu, îl iubești, am spus râzând. Toate îl iubesc. Băiat deștept Matei, trebuie să recunosc.

— De fapt, cum e relația voastră?

— Nu e treaba ta.

— Mă gândesc că, dacă erai ok, nu umbla cu altele, nu?

— Așa, e dragă. Noi, femeile, suntem vinovate că bărbații ne înșală. Caută în altă parte curve când noi suntem prea preocupate să fim iubitele lor, mame pentru copiii lor, prietene pentru prietenii lor, familie pentru familiile lor.

— Eu nu sunt o curvă, să știi.

— Nicl n-ai insinuat asta. Ești o femeie decentă, care se culcă de un timp cu un bărbat care are o iubită. Ai o postură chiar onorabilă.

— N-ai fost niciodată în postura asta?

— Nu. Eu nu alerg după bărbați și nu-mi fac loc în viața lor dând la o parte alte femei. Nu sunt așa de disperată.

— Se pare că ești foarte plină de tine.

Am zâmbit amar și am dat mai tare sonorul radioului.

— Mai avem mult până ajungem?

- Așa nerăbdătoare ești?
- Nu, dar am emoții. Cred că fac o mare greșeală.
- Ai face o greșeală să mergi mai departe fără să știi la ce să te aștepti. Stai liniștită! Matei e un tip blând, nu se va supăra.
- Cum să nu se supere când va afla că ți-am cerut să ne vedem?
- Ți-a povestit despre mine?
- Nu. L-am întrebat dacă este căsătorit și mi-a spus că se află într-o relație despre care nu vrea să vorbească.
- Păcat că tu nu ai înțeles mesajul.
- Îl iubești?
- Nu te privește. Faptul că am acceptat să ne vedem și să te duc să-ți clarifici relația cu el nu înseamnă că ne-am împrietenit sau că îți permit să mă interoghezi.
- Scuze! Eram doar curioasă.

Până la Snagov nu ne-am mai vorbit. Am condus liniștită, iar ea a privit îngândurată drumul. L-am observat manichiura ostentativă și mă întrebam cum de putea Matei să o placă. Știam că nu-i plac deloc femeile cu manichiură vulgară sau machiate strident. Matei avea gusturi foarte bune și era foarte atent la detalii.

Când am ajuns acasă, l-am văzut pe Robert alergând în curte ca să-și deschidă poarta. Probabil că mă așteptase de când am plecat fără să-i spun unde. Am intrat în curte și am parcat mașina la locul obișnuit. Eram mai calmă decât m-aș fi așteptat să fiu într-o asemenea situație.

– Halde, curaj!

Melania era vizibil nervoasă. Aveam impresia că-i tremurau mâinile și picioarele. Când a ajuns lângă mașină și a văzut-o, Robert m-a privit întrebător.

– Cică e iubita lui Matei, l-am explicat zâmbind. Haide, intră în casă, te rog! l-am spus Melaniei, arătându-i ușa.

În living, Sandra, Eliza și Simona se uitau la un meci de tenis și comentau de zor.

— Unde e Matei? am întrebat.

— Sus, a răspuns Robert din spatele meu. Mă duc să-l cheni. Melania părea stânjenită, iar fetele o priveau curioase.

— V-aș prezenta-o, dar îl las lui Matei onoarea asta.

De fapt, nu voiam să o umilesc pe Melania. Îmi era milă de postura ei atât de deplorabilă. În scurt timp, Matei a coborât scările. I-a aruncat o privire scurtă și plină de dispreț Melaniei și a venit lângă mine. M-a pupat pe obraz și m-a luat de mână, ca și cum voia să mă ia de lângă Melania.

— Robert, cheamă-l un taxi doamnei și condu-o, l-a spus Matei lui Robert.

— De ce ești nepoliticos? Aveți ceva de lămurit, i-am zis. Pentru că nu-ți lămurești situațiile, lumea mă deranjează pe mine.

Melania ieșise deja din casă. Probabil că se simțise umilită de reacția lui Matei și de situația ridicolă în care se afla.

— Haide sus să discutăm. Nu mai vreau să ne certăm în fața lor, mi-a spus Matei încet.

— Nu am timp de povești. Trebuie să prepar cina. Du-te și vorbește cu fata aia. Nu-ți strica relația cu ea, mai ales dacă te simți bine cu ea.

I-am întors spatele lui Matei și am ieșit după Melania, care mergea grăbită spre poartă, urmată de Robert.

— Melania, întoarce-te! l-am spus.

— Nu. Te rog să mă lăși! a strigat ea fără să se întoarcă.

— Irina, las-o! Vino înapoi! a strigat și Matei, alergând după mine.

M-am oprit și m-am întors în casă.

— Du-te și discută cu ea, l-am spus lui Matei, care m-a întâmpinat în pragul ușii. Arată-mi că știi să respecti o femeie.

Am intrat în casă și m-am așezat lângă fete pe canapea.

— Vrei să discutăm? a întrebat Matei venind lângă mine.

— Nu e nimic de discutat. Te rog doar să mă treci „Vasile” în telefon, nu „Iubita”, ca să nu mă mai deranjeze amantele tale cărora le trece prin cap să-ți cotrobăie prin telefonul mobil.

Matei s-a așezat pe un fotoliu și și-a acoperit fruntea cu palma stângă. Probabil că se simțea copleșit și nu știa cum să gestioneze situația ingrată în care se afla. Eu m-am dus în bucătărie să mă apuc de gătit ceva pentru cină, iar fetele au venit după mine și s-au așezat **cuminți la masă.**

— Era una dintre amantele lui Matei, le-am explicat zâmbind. Nu vă faceți griji.

— Șarpele naibil! a strigat Simona.

— De ce face Matei așa ceva? a întrebat Eliza dezamăgită. Are tot ce-i trebuie și el își bate joc?

— Are tot ce-i trebuie, dar are lipsuri interioare pe care încercă să și le umple, am spus.

— Se poate, vă rog, să nu vorbiți despre mine? l-am auzit strigând din living.

A venit în bucătărie și s-a postat în fața ferestrei, privindu-mă cum curăț niște legume.

— Halde sus să vorbim, mi-a spus. Lasă gătitul, nu vreau o bucătăreasă.

— Nu vrei, dar e nevoie de una într-o casă. Femeia dintr-o familie este și bucătăreasă, și menajeră. Păcat că, deși încercăm să oferim cât mai mult, bărbații ne iubesc tot mai puțin.

— De ce ești, mă, așa de bou? l-a întrebat Sandra.

— Tu nu te băga, scorpie, că nu știu nimic!

— Păi, ce e de știut, șarpe? Nu e clar? a intervenit Simona.

— Fetelor, o ajutați pe Irina dacă săriți toate la jugulara mea? Iubita mea, crezi tâmpeniile pe care ți le spune orice proastă căreia îi place de mine?

— Te-aș respecta mai mult dacă ți-ai asuma bărbătește ceea ce ai făcut, decât să-mi vii cu scuze puerile și să încerci să mă protești.

— Vii sus să vorbim?

— Nu. Dacă te voi asculta, mi-e teamă că mi se va face silă de tine. Nimic nu mă îndepărtează mai mult decât oamenii care mă subestimează.

— Mâine dimineată plec în Germania. Nu vreau să plec certat cu tine.

— Păi, cine se ceartă?

Robert a venit în bucătărie și l-a chemat pe Matei. l-am văzut urcând la etaj. Probabil că Robert voia să-i reproșeze neglijențele din ultima perioadă.

— Credeam că s-a potolit de când e cu tine, a comentat Sandra, apri nșându-și o țigară.

— Mai are nevoie de timp. Sau poate de o altă femeie, am spus resemnată.

Când a fost gata cina, am rugat-o pe Diana să cheme pe toată lumea la masă. Matei nu a vrut să coboare. Am mâncat împreună cu ceilalți și am încercat să destind atmosfera.

— Pe mine mă scuzați, mă duc să-i duc și lui Matei o porție, am anunțat ridicându-mă de la masă.

— Doar nu vorbești serios! a spus Simona.

— Ba da. E al nostru și el, am replicat zâmbind.

— Nemernicul ăla?

— Faptul că e slab nu-l face și detestabil.

— Irina, să știi că te admir, a spus Eliza cu gura plină.

— De ce? am întrebat-o.

— La vârsta ta știi să te descurci în orice situație. Știi să gătești, să ai grijă de casă, de un copil și ești așa de puternică. Dacă aș fi trecut prin ceea ce treci tu, cred că zăceam în pat.

— Nu sunt mereu puternică. Uneori sunt în picioare, dar sufletul îmi zace pe jos.

Sandra, care stătea lângă mine, s-a ridicat și m-a pupat apăsător pe obraz.

— Dacă ai ști tu câte ani învățat eu de la tine, mi-a zis așezându-se înapoi pe scaun.

— Cine vrea înghețată să vină în bucătărie, am spus zâmbind.

Fetele, foarte încântate de idee, m-au urmat în bucătărie, unde le-am dat trei caserole cu înghețată ca să-și pună în cupe. Eu am pus pe o tavă un șervețel, tacâmurile, un pahar cu vin și o porție de musaca. Am luat tava și am plecat să i-o duc lui Matei. Am bătut la ușă, iar el mi-a deschis imediat. Când m-a văzut cu tava, a lăsat privirea în jos.

— Tu nu trebuie să bați la ușă, mi-a spus.

— Sunt o fată educată. Ți-am adus de mâncare. Am făcut-o așa cum îți place ție, i-am zis. Am pus și ardei copti. Sau ai prefera să mănânci altceva?

— Nu. Ți mulțumesc. Stai cu mine?

— Stau.

— A luat tava și a așezat-o pe pat. A luat farfuria în mână și a gustat din musaca.

— E delicioasă. Sărut-mâna!

— Mă bucur că îți place.

— Doare, știi?

— Ce? Musacaua? am spus zâmbind.

— Faptul că ești atât de bună cu mine chiar și atunci când nu merit.

— Meriți mereu să fii bună cu tine, Matei. Bunătatea nu e condiționată de bunătatea celorlalți. Ești bun pentru că ești bun, nu pentru că lumea se poartă cum vrei.

— Vezi de ce te iubesc?

— La ce oră pleci mâine?

— La cinci. Merg cu George, știi, nu?

— Da. Mă voi trezi dimineată să vă pregătesc niște sandvișuri pentru drum. Vă fac și un termos cu cafea, da?

— Dacă te rog să dormi cu mine, mă omori?

— O să dormi cu Cesara. Încă nu și-a revenit complet și vreau să o supraveghez. Și apoi, îmi e greu să stau lângă tine după ce știu că ai ținut în brațe altă femeie.

Mi s-a părut că avea lacrimi în ochi, dar ținea capul aplecat deasupra farfuriei. Am așteptat să mănânce, i-am lăsat paharul cu vin și am luat tava.

— Îți mulțumesc din suflet!

— Cu plăcere. Dacă vrei, avem înghețată.

— Nu, mulțu mesc.

L-am pupat pe obraz și am ieșit din cameră. Am observat că, în momentul în care m-am întors cu spatele la el, și-a acoperit fața cu palmele.

În noaptea aceea am dormit în camera Cesarei. La un moment dat, când am coborât în living în toiul nopții, l-am văzut pe Robert dormind pe una dintre canapele. Dormea adânc. M-am apropiat tiptil și l-am învelit cu o pătură. *Of, oare cea care va veni aici în locul meu va avea grijă de voi?*, am gândit.

Abia adormisem din nou lângă fetiță când am auzit tonul de mesaj al telefonului mobil. „Știai că în casa asta umblă zâne bune? Eu m-am trezit învelit“, îmi scria Robert.

Nu i-am răspuns. Am încercat să adorm, dar nu am mai putut. Prin minte mi se derulau tot felul de gânduri și de scenarii. Mă gândeam la Melania și încercam să îmi dau seama ce simțea. Probabil că se simțise umiliată. Intenționeam să-i spun lui Matei să nu îi facă vreun rău doar pentru că l-a deconspirat în fața mea.

Nu am mai reușit deloc să adorm. Am verificat să văd dacă Cesara mai avea febră, apoi am coborât în bucătărie. Era deja aproape patru dimineata. Am pregătit câteva sandvișuri și cafea pentru Matei, ca să aibă pe drum. Pleca în Germania cu un prieten să-și aducă mașina nouă pe care și-o comandase.

— Iartă-mă că din cauza mea nu dormi, a spus Matei, apărând tiptil în bucătărie.

— Doamne, ce m-ai speriat!

— Iartă-mă!

— Am făcut câteva sandvișuri, v-am pus și fructe, sunt spălate.

Aici aveți șervețele, cafeaua e aici și, uite, aici sunt pliculețe de zahăr și...

Matei m-a oprit, punându-mi un deget pe buze.

— Ești prea bună pentru mine și nu te merit.

— Ba mă meriți, dar ca pedeapsă, ani spus răsând.

— Ce dor îmi era de răsul tău!

M-a înbrățișat, iar eu l-am cuprins cu brațele. Nu-l simțeam ca fiind un om care mă rănise și mă dezamăgise, ci ca pe un om slab, care avea nevoie de afecțiune și înțelegere.

— Aș face moarte de om pentru tine, mi-a zis.

— Fii fericit pentru mine. Atât. Indiferent ce înseamnă pentru tine fericirea. Și, te rog, fii un tată bun pentru Cesara! Acum nu realizezi, dar mai târziu va conta enorm ce fel de tată ai fost.

— 'Neața! a spus Robert, apărând lângă noi.

Mă privea într-un fel ciudat, de parcă ar fi vrut să mă smulgă din brațele lui Matei.

— Tu de ce te-ai trezit cu noaptea în cap? l-am întrebat.

— Ca să vorbesc și eu cu Matei înainte să plece.

— Haideți la masă. Vă fac o onuleță?

— Mie da, a spus Matei.

— Mie nu, a zis Robert.

Le-am pregătit micul dejun, iar ei s-au așezat în bucătărie și mă priveau.

— Vă las să mâncați și să vorbiți în liniște. Înainte de asta, vreau să te rog ceva, Matei.

— Orice, iubita mea.

— Să nu fii rău cu Melania!

— Te rog, nu-mi vorbi de imbecila aia care visează cai verzi pe pereți și care a crezut că, dacă mă desparte de tine...

— Matei, oamenii, când iubesc – sau când cred ei că iubesc –, sunt capabili de lucruri nebunești. Eu te rog doar să nu fii rău cu ea. Respect-o măcar. Până la urmă, felul în care le tratezi pe femeile cu care te culci arată cât te respecti pe tine, nu pe ele.

A vrut să spună ceva, dar i-am pus degetul peste buze.

— Subiectul e încheiat, i-am zis.

I-am lăsat singuri în bucătărie și am urcat în camera fetei. După vreo jumătate de oră, Matei a venit să își ia rămas-bun. A pupat-o pe Cesara, apoi a deschis brațele, așteptând să mă cuibăresc la pieptul lui, așa cum făceam cândva. L-am îmbrățișat și am stat amândoi câteva clipe, fără să ne vorbim.

— Abia aștept să mă întorc acasă! a spus. Eu, când mă gândesc la casa mea, nu văd casa asta, ci pe tine, pe Cesara, pe Oli și pe Robert. Voi sunteți tot ce am.

— Cred că noi doi ne-am fi înțeles mult mai bine ca prieteni. Păcat că n-e-am grăbit să ne iubim...

— Nu spune asta. N-am iubit pe nimeni, niciodată, așa cum te iubesc pe tine.

— Dar nici n-ai rănit pe nimeni, niciodată, așa cum m-ai rănit pe mine.

— Uneori am impresia că nu sunt eu, că e un străin în interiorul meu care îmi dictează să fiu tâmpit.

— Ești prea aspru cu tine, Matei. Fii mai bun cu tine! Iubește-te și respectă-te mai mult și atunci îți vei oferi ceea ce meriți!

Robert a deschis ușa dormitorului, întrerupându-ne din nou. Aveam senzația că mă urmărește și că apare tocmai atunci când mă apropiam de Matei. L-a ajutat pe Matei să-și ducă bagajele în mașină, iar eu am rămas să-l privesc de la fereastră. Acela a fost momentul în care am simțit că îmi luam rămas-bun de la Matei. Nu pentru câteva zile, ci pentru totdeauna. Era pentru prima oară când aveam senzația că se desprindea din sufletul meu și că eram pregătită și împăcată să îl pierd. A privit spre mine, iar eu i-am făcut cu mâna

zâmbind. De fapt, plângeam. Îmi luam rămas-bun de la un om pe care îl iubisem, de la o poveste în care crezusem și de la un vis.

Am plecat în camera mea și am căutat jurnalul. Simțeam nevoia să scriu ceea ce simțeam.

Rămâi cu bine, dragul meu. Azi, sufletul meu ți-a deschis ușa larg ca să pleci. Nu am niciun regret. Cu siguranță, ai avut un rol important în viața mea. Îți mulțumesc pentru că și datorită ție am devenit omul care sunt azi. M-ai învățat să iert, dar și să greșesc. M-ai învățat că pot face și eu greșeli pe care le condamn vehement la alții. M-ai învățat că unii oameni nu greșesc pentru că sunt răi, ci pentru că sunt slabi. M-ai învățat că până și cel mai puternic și mai bogat om poate fi vulnerabil și sărac în interiorul lui. Sunt sigură că toate acestea îmi vor folosi mai târziu. Îți mulțumesc pentru că în tot acest timp mi-ai oferit șansa să-i iubesc pe oamenii din jurul tău, să mă simt mamă, să mă simt utilă și iubită. Nu contează cât voi suferi când mă voi desprinde de toți cei pe care am ajuns să-i iubesc. Probabil că, la un moment dat, sufletul meu vă va deschide ușa fiecăruia, lăsându-vă să mă părăsiți, pe rând. Omul învață să trăiască și fără cei pe care-i iubește.

Robert a deschis încet ușa. Am închis jurnalul și l-am ascuns sub pernă.

— Vreau să dorm, l-am spus.

— Pot să stau cu tine?

— Doar dacă te duci din când în când să vezi ce face Cesara.

— Ok.

M-am băgat sub plapuma mare și pufoasă, iar Robert a stins lumina și s-a așezat pe pat, lângă mine.

— De câte ori am stat lângă tine, m-am întrebat cum ar fi să facem dragoste, mi-a zis încet. Mi-am imaginat mereu că te mângâi,

că te iubesc și că mă dorești. Știi, noi, bărbații, avem nevoie să ne simțim doriți mai mult decât avem nevoie de o femeie frumoasă lângă noi.

— Ai simțit vreodată că te doresc? Că frumoasă nu sunt cine știe ce.

— Ești frumoasă, iar avem discuția asta?

— Nu atât de frumoasă pe cât m-ai făcut voi să cred. Sunt conștientă de calitățile mele, dar și de defecte. Nu sunt o femeie ieșită din comun, dar, recunosc, mi-a plăcut că m-ai făcut de multe ori să mă simt mult mai frumoasă decât sunt.

— Frumusețea ta nu se limitează la fizic, Irina. La tine frumusețea vine din interior, răsare pe chip și se transmite în glas, în vorbe și în fapte. Sunt atâtea femei foarte frumoase fizic, dar care nu transmit frumusețea, care nu o oferă. Sunt ca niște tablouri intangibile ce nu oferă nimic altceva decât plăcerea de a fi privite. Știi ce te face pe tine cu adevărat frumoasă? Felul în care te percep ceilalți, felul în care li se luminează fața când vorbesc despre tine.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai simțit vreodată că te doresc?

— Am simțit mereu că mă dorești. Și nu, nu îmi spune că m-am înșelat. Te cunosc prea bine. Tu ai simțit că te doresc?

— Uneori.

— Doar uneori?

— Da, atunci când aveam momentele noastre, când eram singuri și îți lăsaî masca să cadă.

— În seara aceea, în Poiană, când ne-am întâlnit în hol și ne-am privit în oglindă, a fost prima oară când te-am dorit cu disperare. Mai ții minte? Mi-ai atins degetul și mă priveai într-un fel obraznic, care parcă îmi transmitea „la-mă de aici și fă ce vrei cu mine”. N-aș fi crezut că o simplă atingere de mâini poate stârni atâta dorință în mine.

— Ai fost laș. Trebuia să mă lei de acolo și să fugi cu mine, să mă cucerești și să faci dragoste cu mine.

— Crezi că am fi făcut dragoste în seara aceea, când abia ne cunoscusem?

— Nu știu. Poate că da. Depinde ce mi-ai fi transmis tu.

— Erai topită după Matei.

— Eram impresionată de el și flatată ca o Cenușăreasă că un tip ca el mă plăcea, atâta tot.

— El era prințul, iar eu argatul lui. Cum să sper că te-ai fi putut uita la mine?

— Marele tău complex în fața lui Matei! De ce el era prinț, și tu argat? Tu încă simți asta și încă te porți ca atare. Încă ai impresia că tot ce ești i se datorează lui și că ție nu ți se cuvine nimic, așa-i?

— Am impresia doar că nu mi se cuvine fericirea, atâta tot.

— Pentru că nu ți-o îngădui. Pentru că ți-o refuzi și fugi de ea. Pentru că ai niște complexe idioate care te fac să crezi că nu ești destul de bun, spre deosebire de alții, și că nu meriți ceea ce merită doar cei aleși.

— Știi, dacă nu eram eu, Matei făcea praf totul. Nu avea firmele, poate că nu avea nici casa asta. În timp ce el s-a distrat și a jucat prin cazinouri, eu am muncit ca un nebun.

— Știu asta, iar Matei ar trebui să-ți fie recunoscător.

— De multe ori am vrut să mă desprind de el, mai ales când mă trăgea în jos, când el risipea cu înconștientă tot ce câștigam eu cu trudă, dar, dacă l-aș fi lăsat singur, nu știu ce s-ar fi ales de toată munca părinților lui și a mea...

— Tu ai continuat greșelile pe care le-au făcut părinții lui. În loc să-l trezești la realitate, ai strâns în urma lui și ai plătit pentru el. Am impresia că încă faci asta.

— Să știi că s-a schimbat mult. Acum chiar se implică, chiar muncește și este responsabil.

Câteva minute nu ne-am spus nimic. Am crezut că a adormit, dar stătea cu ochii deschiși și privea în tavan. Simțeam nevoia să îl îmbrățișez și să-l simt căldura cu care mă obișnuise.

— Pot să te iau în brațe? m-a întrebat încet, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile.

— Nu, am spus cu un ton ferm.

— Cât timp o să mă pedepsești pentru ceea ce am făcut?

— Eu nu te pedepsesc.

— Ba o faci, Irina. Știi, toată viața m-am simțit vinovat. Vinovat că nu l-am putut salva pe ai mei, vinovat că nu am fost lângă buni atunci când a murit, vinovat că Matei a trebuit să împartă cu mine casa, familia și tot, vinovat că mi s-au dat șanse pe care credeam că nu le merit, vinovat că te-am iubit pe tine. Acum mă simt vinovat că te-am rănit și că te pierd.

— Mă duc să văd ce face Cesara.

— Merg eu, stai și dormi.

S-a ridicat și a ieșit din cameră tiptil. A revenit câteva minute mai târziu, când eu ațipisem. S-a așezat lângă mine și l-am simțit cum îmi mângâie şuvițele de păr răsfirate pe pernă. Am adormit imediat. Când îl aveam alături, sufletul meu simțea o pace de nedescris.

M-am trezit târziu, aproape de miezul zilei. Robert nu se afla lângă mine, iar în casă era o liniște neobișnuită. Mă miram că dormisem atât de mult și mă simțeam vinovată că nu pregătisem micul dejun pentru cei din casă. Am avut tendința să sar din pat, dar ceva m-a oprit. Am realizat că aveam și eu dreptul la un răgaz, că meritam o zi în care să nu mă gândesc doar la responsabilități și la cum să am grijă de ceilalți. *Lumea se descurcă și fără mine, sunt sigură*, mi-am spus. Mi-am așezat perna ca să stau comod și am deschis televizorul. N-am găsit ceva care să-mi stârnească interesul și am căutat cartea din care nu mai citisem de câteva săptămâni. Nici cartea nu mi se mai părea atrăgătoare. Am luat telefonul și am recitat o parte din mesajele pe care le aveam de la prietenul imaginar. Am început să le șterg pe rând, dorindu-mi să uit povestea aceea atât de dureroasă pentru mine.

— Atâta se doarme, prințeso? m-a întrebat Simona, intrând deodată în camera mea.

— Merit și eu. Azi am de gând să nu fac nimic.

— În sfârșit!

— Ce face lumea din casă?

— Cesara e plecată cu Oli la biserică, am înțeles că face nu știu ce pomenire, Robert a plecat până la firmă, Sandra vorbește la telefon de vreo oră, Eliza se uită la televizor, iar Diana bănuiesc că nu te interesează.

— Ce facem azi?

— Tu ce propui?

— O zi a noastră. Chemăm cosmeticiana, facem masaj, ne răsfățăm și ne facem frumoase.

— Perfect!

Zis și făcut. Am petrecut o zi a fetelor, o zi în care am profitat din plin de cele două cosmeticiene care veneau de obicei la Snagov să ne înfrumusețeze. La un moment dat, Simona mi-a spus că vrea să vorbim ceva. Am urcat cu ea în camera mea și am închis ușa.

— Mi-a venit o idee excelentă! a spus Simona, așezându-se pe marginea patului.

— Uimește-mă!

— Ce crezi tu că și-ar dori Lumi să faci acum?

— Habar n-am, am răspuns lipsită de chef.

— Gândește-te! Uite, dacă ea ar fi trăit și eu aș fi fost cea care a murit, ce ți-ar fi propus Lumi să faci?

— Să facem un chef? am spus râzând.

— Vorbesc serios. O cunoșteai foarte bine. Știa că, dacă va muri, vei sta să jalești. Ar fi vrut asta? Gândește-te ce ți-ar fi spus că ar trebui să faci acum.

— Să încerc să fiu fericită.

— Exact. Și mai ce? Ținând cont de povestea cu Robert, ce ți-ar fi propus să faci?

— Mă obosești.

— Ți-ar fi spus că ar fi un moment potrivit să pleci într-o călătorie să te regăsești.

— Poate că da.

— Nu poate, sigur. Parcă o și văd. Ți-ar fi spus că e momentul potrivit să pleci singură undeva.

— Și unde să plec singură?

— Nu pleci singură. Cu mine. Și o luăm și pe Timeea.

— Unde?

— Unde zicea Lumi că și-ar dori să meargă neapărat și nu a mai apucat?

— În Istanbul?

— Exact. O să caut o excursie în Istanbul.

— De excursii îmi arde mie acum? Și apoi, nu e sezon de vacanță.

— Și ce dacă? Nu mergem să facem plajă. Mergem să schimbăm decorul, să vedem alți oameni, să facem ceea ce n-a reușit Lumi să facă.

— Simona...

— Tac. Am niște bani puși deoparte, o sun pe Timeea să văd dacă poate să vină.

— Stai, nu te ambala așa! Nu e momentul acum, o să mergem cândva...

— Cândva? Cred că așa a amânat și Lumi să meargă, crezând că va merge cândva.

— Dar...

— Mergem! O facem de dragul Luminiței și pentru noi. De acum nu mai amânăm nimic. Nu vezi cât de ușor se poate muri?

O priveam lung pe Simona. Părea mai hotărâtă ca niciodată. Avea în ochi o scîlpire jucăușă, iar tonul ei era foarte convingător. Încercam să mi-o imaginez pe Luminița și îmi dădeam seama că Simona are dreptate.

— Mergem! am spus fără să mai stau pe gânduri.

— Asta e Irina mea!

Simona m-a pupat apăsător pe obraz și a sunat-o de îndată pe Timeea.

— Îți aduc la cunoștință că vom pleca într-o vacanță în Istanbul, i-a spus Timeei de îndată ce i-a auzit vocea. Nu te întrebam, îți aduceam la cunoștință, ca să o citez pe Irina. Fă rost de bani. Haide, că bunică-ta aia bogată abia așteaptă să-ți dea bani.

— Sper că numai noi trei vom ști de vacanța asta, i-am zis.

— Logic! Măine merg la o agenție de turism să văd ce excursii găsesc.

Simona era omul care acționa. S-a dus la o agenție de turism și a adus câteva oferte.

— Ce ziceai? Că nu găsim oferte dacă nu e vară? Ulte aici, avem din ce alege! mi-a spus.

Am studiat ofertele și am ales-o pe aceea care ne-a plăcut cel mai mult. Am ales perioada și hotelul, iar în ziua următoare Simona s-a dus și a cumpărat biletele.

— Nu ești normală, iar eu sunt și mai nebună că mă iau după tine. Asta îmi mai lipsea în haosul din viața mea: o prietenă nebună, i-am spus, în glumă, Simonei.

— Îți lipsea o prietenă aventuroasă care să te scoată din rutina asta, mi-a răspuns Simona. Vezi că țin biletele ascunse bine, să nu ne dibuiască mafia din casa asta. Doamne, ce multă nevoie am de o ieșire! Iar Istanbulul nu se pare cea mai bună alegere! Mare, distracție și băieți frumoși, venim!

— Sssst, tac!, să nu te audă cineva!

N-am crezut că vom pleca până în clipa în care am ajuns în aeroport. Norocul nostru a fost că Matei și Robert erau la birou și ne-am putut face bagajele în liniște. Am avut emoții din cauza Timeei, care a venit direct la aeroport și care, din cauza unui accident care a blocat drumul spre București, a întârziat. Nu știa nimeni unde plecasem. Oli

m-a întrebat când m-a văzut plecând de acasă, dar i-am spus că evadez undeva ca să mă liniștesc. M-a rugat să o sun, să știe că eram bine.

— Îți place să-i chinul pe băleții ăștia. Vor înnebuni când vor afla că ai plecat, mîi-a spus ea.

— Am nevoie de ieșirea asta. Voi fi cu prietenele mele, mergem într-o mică vacanță.

În aeroport m-am asigurat că nu m-a văzut cineva cunoscut și m-am relaxat abia când ne-am ocupat locurile în avion.

Când am decolat, am simțit niște emoții ciudate. Mi-o aminteam pe Luminița cum mîi-a spus că-și dorea mult să mergă în Istanbul. „Ce proastă am fost că am amînat să merg!”, îmi spusese ea atunci. „Am avut mereu altceva mai bun de făcut cu timpul și cu banii. Am investit totul în casă și în mașină, iar acum mor și las în urma mea niște lucruri. Să nu cumva să faci ca mine, să nu-ți amîni visurile. Să nu faci la fel ca oamenii care muncesc numai să agonisească.”

Mi-am scos jurnalul ca să îmi notez data, ora și detalii despre călătorie. Când l-am deschis, am găsit scrisoarea Luminiței și am căutat pasajul în care îmi spunea cât de mult regretă că și-a refuzat anumite plăceri, crezând că va avea tot timpul din lume pentru ele.

Când am primit primul parfum bun din viața mea, îl foloseam cu teamă, doar câte puțin și doar când ieșeam în oraș, ca să nu îl consum. Nu mă dădeam cu el când mergeam să cumpăr pâine, fiindcă nu mi se părea importantă acea ieșire. Știam că nu îmi voi mai putea permite altul, cel puțin nu în următorii ani, așa că îl păstram pentru momente speciale, fără să știu că orice clipă din viața mea era, de fapt, un moment special. Când mă dădeam cu parfumul acela, mă simțeam minunat! Mi se părea că sunt mai frumoasă și mai puternică și că toată lumea mă admiră. Acum îmi pare rău că nu l-am folosit ori de câte ori mi-aș

fi dorit. Ce știam eu atunci despre a nu amâna momentele de fericire? Nu știam că sfârșitul vieții mele va veni atât de curând... Nu amâna să faci ceea ce îți place! Parfumează-te chiar și atunci când stai în casă și faci curățenie, dacă asta te ajută să te simți bine! Nu păstra lucruri pentru mai târziu, nu țin nimic doar pentru tine! Lucrurile care te bucură și care te fac să te simți minunat trebuie trăite din plin și tot timpul, nu doar cu ocazii speciale. Nimic nu îți garantează că va exista acel „mai târziu“...

Îmi dădeam seama că majoritatea oamenilor trăiesc de parcă au certitudinea că dețin tot timpul din lume să facă lucrurile pe care își doresc să le facă. Toți oamenii pe care-i cunoșteam aveau priorități și ambiții legate de a agonisi, de a-și cumpăra case și mașini. Munceau pe rupte să-și cumpere lucruri și visau la fericire, la vacanțe frumoase și la bucurii pe care le amânau. Trălau mai mult pentru a impresiona lumea decât pentru a-și bucura sufletul cu plăceri adevărate. Mă gândeam cu regret la generația părinților noștri, la faptul că n-au făcut altceva decât să muncească și să se sacrifice pentru copil. Singurele lor distracții erau nunțile la care mergeau. Unii n-au fost niciodată la mare, n-au ieșit din țară, nu leșeau nici la restaurant, nici măcar ocazional.

Eram recunoscătoare că mă aflu în acel avion.

— Te iubesc, Ț-am spus Simonei, care privea încântată norii printre care zburam.

— Și eu.

M-a pupat și s-a lipit de umărul meu ca să vadă și ea ce scria în scrisoarea Luminiței.

— Crezi că Lumi se bucură pentru noi? am întrebat-o.

— Foarte tare. Sunt sigură că jubilează și că e foarte mândră de noi.

— Hai să ne promitem ceva. Că nu vom trăi ca restul lumii, că vom rămâne echilibrate, că vom face tot posibilul să avem un trai decent, dar că nu vom renunța la viață și la fericire doar ca să agonisim averi.

— Promit! a spus Simona punându-și palma pe piept, în dreptul inimii.

Am scris în jurnal:

Există oameni care își frâng aripile, dar prietenii buni te învață să zbori din nou, chiar și cu o aripă frântă.

Când am ajuns pe aeroportul din Istanbul, Simona a exclamat bucuroasă:

— O blondă, o brunetă și o roșcată au venit să cucerească lumea!

Așa a început aventura noastră, o aventură frumoasă, pe care nu aveam să o uit toată viața.

— Lumi, îți place unde te-am adus? a strigat Simona când am ieșit în oraș, după ce ne-am cazat la hotelul unde aveam rezervare.

Istanbulul era plin de viață. Lume multă, forfotă, terase, magazine și comercianți care alergau după noi să ne convingă să cumpărăm ceea ce vindeau. Eram fascinată și îmi plăcea să cred că, prin mine, Luminița își împlinise visul, că putea să vadă prin ochii mei orașul pe care își dorise atât de mult să-l vadă.

În primele două zile am umblat toate trei de parcă ne propusesem să nu lăsăm niciun centimentru din oraș necălcat de noi. Eram curioase să vedem cât mal mult. Ne petreceam serile pe terasa hotelului și ne distram pe seama Simonei, care mereu punea ochii pe câte un bărbat chipeș, cu care flirta.

— Irina, eu și Simona avem o curiozitate, mi-a spus Timeea într-o seară în care stăteam pe balconul camerei noastre și admiram orașul. Cum a fost noaptea aceea cu Robert la Venetia?

Am zâmbit. Păreau amândouă niște fetițe curioase.

— Ce v-a apucat acum?

— Nu ne-ai povestit, ceea ce e ciudat. Vrem să știm! Avem dreptul să știm!

— Aveți dreptul să știți doar ceea ce vreau eu să vă spun.

— Nu fi rea! Prietenele-și spun poveștile romantice.

— Ce vreți să știți?

— Tot. Cum e să faci dragoste cu el, a spus Timeea, atentă la sticlucă cu oja pe care o ținea ca s-o ajute pe Simona să-și facă manichiura.

— Cum e să faci dragoste cu Robert? Nu pot descrie. Este diferit.

Am făcut o pauză ca să-mi amintesc noaptea în care eu și Robert ne-am iubit pentru prima oară. Simona și Timeea mă priveau așteptând să continuu.

— Este pasional, se dăruiește într-un fel care te face să simți că este cu totul al tău și te face să vrei să fii cu totul a lui.

— E mai bun ca Matei? a întrebat Simona cu un ton obraznic.

— Nu pot fi comparați. Ambii sunt pasionali, dar cu Matei, deși te face să te simți iubită, se simte că face totul ca să impresioneze și să convingă că este un amant bun. La Robert totul e natural, el trăiește intens, nu se controlează. Nu știu cum să vă explic, dar te face să te simți în largul tău, simți cu fiecare celulă că te iubește și te dorește.

— Matei e și prea plin de el și poate de ala e convins că-i de ajuns că el este un tip mișto ca tu să fii deja cucerită și flatată că face dragoste cu tine, a comentat Simona.

— Poate, am spus. Oricum, nu pot fi comparați.

— Dă-ne detalii, murim aici de curioase!, a insistat Timeea pe un ton alintat.

— Ce detalii, nebunelor?

— Tot ce s-a întâmplat, cu lux de amănunte!, a spus Simona rezemându-se de spătarul scaunului și suflând peste unghile proaspăt vopsite.

Mi-am amintit de îndată de prima noapte când am făcut dragoste cu Robert și am simțit un val de căldură trecându-mi prin corp.

Era senzația aceea de fluturi care te invadează cu totul, făcându-te să te simți mîmînat. Fetele mă priveau cu atenție, iar eu încercam să le explic în cuvinte cea mai frumoasă experiență din viața mea.

— M-a rugat în ziua aceea să fiu eu, să nu-mi interzic nimic, să renunț la toate măștile. Să fiu așa cum simt, măcar o zi. Mi-a fost foarte greu să renunț la masca pe care o purtasem cinci ani, dar acolo, departe de Snagov și de toată lumea, am reușit cumva să scap de mască, de inhibiții și de temeri. A fost o zi superbă, în care ne-am plimbat și ne-am îmbrățișat de câte ori ne opream. N-am văzut nimic din Venetia în ziua aceea. Nu-mi amintesc decât ochii lui, privirile lui, vocea, ceea ce mi-a spus și felul în care ne-am sărutat la fiecare oprire.

— În locul tău cred că l-aș fi înghesuit în primul gang și l-aș fi violat, a spus Simona zâmbind.

— Taci, tu, las-o să ne povestească! a oprit-o Timeea serioasă.

— Știam că vom face dragoste când vom ajunge la hotel. În viața mea nu am avut emoții mai mari. Simțeam că nu eram destul de frumoasă pentru el, mă temeam că-l voi dezamăgi. Mă comparam cu alte femei pe care le avusese, pe care le consideram mai frumoase, și-mi spuneam că acela era momentul în care avea să descopere că eu nu eram cu nimic diferită sau mai bună ca ele. Dar felul în care m-a făcut el să mă simt a fost incredibil. Dacă acum știu că nu sunt nici vreo frumusețe, nici specială față de alte femei, în preajma lui mă simt cea mai frumoasă – și asta doar datorită felului în care mă privește și mă atinge.

Am zâmbit amintindu-mi cum desena Robert fluturași cu degetul pe pielea mea și cum eu nu reușeam să ghicesc ce contura.

— Și? Nu ne mai fierbe! ni-a întrerupt Timeea gândurile.

— Îl doream enorm. Credeam că se va grăbi să mă aibă, dar nu a fost așa. A fost un preludiviu interminabil, în care ne-am iubit și ne-am cunoscut cu adevărat.

— Stai, nu te grăbi. Zi-ne tot: cum era camera, lumina era aprinsă, cum erai îmbrăcat? a întrebat Timeea curioasă peste măsură și dornică să aibă un scenariu cât mai detaliat.

— Camera de hotel era superbă. Ușa terasei era deschisă, iar vântul umfla perdelele albe din voal mat, făcându-le să atingă patul, din când în când. Patul era mare, cu o lenjerie perfect albă. Era aprinsă doar o veioză, care dădea o lumină caldă, discretă. Lângă pat se afla o măsuță rotundă pe care era un buchet mare de trandafiri albi. Robert îi cumpăraseră pentru mine de la o florăreasă pe lângă care trecusem în ziua aceea. La un moment dat, în timp ce ne mângâiam, și-a înfipt mâinile în trandafiri, a rupt unul sau doi și a împrăștiat petalele pe mine, mângâindu-mă cu ele.

Am făcut o pauză ca să-mi adun gândurile și ca să oftez adânc.

— Și?

— Și... nu știu ce să vă spun. Credeți că se poate descrie în cuvinte ce s-a întâmplat sau ce am simțit?

— Ce-aș fi vrut să fiu o păsărică, să văd totul de pe terasa voastră! a zis Timeea visătoare.

— Și eu aș fi vrut să fiu o păsărică, dar să se ocupe Robert de mine, a spus Simona cu un zâmbet obraznic.

Am izbucnit toate trei în râs.

— Nu ești normală! a zis Timeea, luându-și câteva alune pe care le scăpase pe jos.

— Și? Mai departe?

— Gata, v-am spus destul!

— Nu fi rea! Zi-ne tot.

— A fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. Ne-am iubit până dimineața, când am adormit.

— Ești moartea pasiunii, fata mea! a concluzionat Simona, băgând mâna în castronul cu alune pe care Timeea îl trăsese în fața ei; uitase că avea unghiile proaspăt vopsite, dar, spre norocul ei, nu și le stricase. Ai trecut deja la somn, fără să ne dai detalii pi-

cante! Zici că vād un film din ăla în care, după ce se dezbracă el și ea ca să facă dragoste, trec direct la momentul în care îi arată după, îmbrățișați sub pîapuniă.

— Ce detalii picante vrei, nebuno?

— Amănunte, ceva demn de menționat. Zi-ne ce ți-a plăcut cel mai mult.

— Demn de menționat? Poate faptul că am plâns de fericire. Nu știu dacă e normal să faci dragoste plângând, dar nu mă puteam controla. Tot ce s-a întâmplat a fost minunat. Mi-a plăcut felul în care mi-a mîngăiat, felul în care mă săruta pe spate, felul în care mă controla și mă făcea să mă supun lui, felul în care îmi strângea părul și-l lăsa să cadă peste el, felul în care mi spunea că mă iubește. Am simțit fluturii ăia blestemați care nu te lasă să uiți toată viața senzațiile acelea minunate. Nu cred că se poate mai mult, mai frumos și mai intens de-atât! Și simt fluturii ăia ori de câte ori îmi amintesc vocea lui, felul în care respira și mă atingea.

Am zâmbit văzându-le că mă privesc cu ochi mari, de copii curioși, și parcă fără să respire.

— Gata, ajunge! am spus.

— Ia te uită, au năpădit-o fluturii! a comentat Simona zâmbind.

— Exact. Oare cum se pot stărpi?

— Eu vreau să fiți împreună, a zis Timeea mîngâindu-ne pe mână.

— Nu se poate. Gata! Haideți să vorbim despre ce facem mâine.

În ziua următoare nu ne-am mai putut abține și am mers la cumpărături, cu toate că stabiliserăm că vom face cumpărături doar în ultima zi de vacanță, când vom ști exact câți bani ne rămân.

— Tu altceva în afară de haine de copii și jucării mai cumperi? m-a întrebat Simona după ce umplusem deja două sacose cu hăinuțe și jucării pentru Cesara.

— Sunt atît de frumoase că nu le pot lăsa aici! am spus în cântată.

Mă distra Simona, care nu pierdea nicio ocazie să flirteze. A cunoscut doi bărbați care ne-au invitat într-o croazieră pe mare, iar ea a acceptat. Seara, când am ajuns la hotel și ne-a spus că a doua zi urma să mergem în croazieră cu doi necunoscuți, eu și Timeea am intrat în panică.

— Nu mergem nicăieri! am spus ferm. Ai luat-o razna? Vrei să ajungi mâncare la pești?

— Sunteți atât de fricoase! N-aveți plc de spirit de aventură! Ați văzut ce frumoși erau?

— Eu nu merg. Irina are dreptate, a zis Timeea.

— Nu merge niciuna dintre noi. Să fie clar!

Ne-am certat pe tema asta, dar până la urma Simona a renunțat. I-am spus că facem un compromis și bem o cafea cu ei, dar într-un loc public.

— Nu vreau să părem sălbatice, nici să se simtă insultați, dar nu putem avea încredere în niște necunoscuți, l-am explicat Simonei, care stătea îmbufnată și se uita la televizor.

Ne-am întâlnit cu cei doi bărbați pe terasa unui restaurant aflat în apropiere de hotelul nostru. Nu mă simțeam în largul meu și eram conștientă că nu sunt o companie plăcută. Aveam nevoie de puțină singurătate și le-am spus fetelor că vreau să mă plimb de una singură. Le-am lăsat cu cei doi bărbați, după ce mi-au promis solemn că nu vor pleca nicăieri cu ei și că ne vom vedea la hotel la ora opt fix. Eu am plecat prin oraș, fără nicio direcție anume, și m-am pierdut prin mulțime. Din când în când mă opream și scriam în jurnal impresii, numele unor restaurante care-mi plăceau și gânduri care-mi treceau prin minte. Îmi era foarte dor de Robert și încercam să-mi imaginez cum ar fi fost să mă plimb cu el prin Istanbul. Nicio bucurie nu era întreagă dacă nu-l aveam pe el alături. Îmi aminteam tot timpul de Veneția și de ceea ce am simțit când m-a surprins venind acolo.

Am rătăcit pe străzi până am obosit, apoi m-am oprit pe o terasă, unde am mâncat o înghețată și am scris câteva gânduri în jurnal.

Am văzut un telefon public și l-am rugat pe ospătar să-mi schimbe niște bani ca să pot telefona. Am sunat-o pe Oli, care mi-a spus că Robert era foarte supărat că plecasem ca o hoată. După ce am vorbit și cu Cesara, am închis apelul și l-am sunat pe Robert.

— Tu chiar crezi că, dacă pleci din casa asta, vei putea pleca și din inima mea? m-a întrebat el de îndată ce mi-a auzit vocea.

— Mă voi întoarce. Am avut nevoie de un moment de respiro.

M-am întors la hotel înainte de ora opt, iar fetele erau deja în cameră. Mi-au povestit încântate despre cei doi tineri cu care și-au petrecut după-amiaza, apoi am coborât la cină.

— Mai avem trei zile de vacanță. Ce facem? le-am întrebat pe fete, care păreau absente și obosite.

— Mai sunt câteva obiective de vizitat, a spus Simona. Vedem noi mâine.

— Nu mai ieșiți cu frumuseții ăla doi?

— Nu, pentru că tu nu vrei cu ei, iar noi nu vrem să te lăsăm singură, a spus Timeea.

— Dacă vă simțiți bine cu ei, n-am nimic împotrivă. Sunt bine și singură, îmi place mult să mă plimb și să flu cu gândurile mele.

N-au vrut să mă lase singură. Am ieșit din nou în oraș, de data asta am trecut podul peste Bosfor și am vizitat câteva monumente istorice din oraș.

Ne-am întors la hotel foarte obosite, dar numai eu am dormit. M-au trezit fetele înainte de cină ca să fac duș și să mă pregătesc să ieșim. A sunat telefonul din cameră, iar Simona s-a dus și a răspuns.

— Cine era? am întrebat-o.

— De la recepție. Au spus că trebuie să ne mute în altă cameră.

— De ce?

— Nu știu. Au spus că-și cer scuze și că ne oferă o altă cameră.

— Păi, și ne dau tot o cameră cu pat matrimonial și unul de o persoană?

— Da. Haideți, trebuie să mergem să preluăm camera. Prima dată mergem s-o vedem, apoi ne mutăm bagajele, a spus Simona, deschizând ușa larg.

Am plecat toate trei la etajul inferior să vedem camera.

— Nu luăm cheia de la recepție mai întâi? am întrebat.

— Nu. Mi-au spus că au lăsat ușa deschisă și cheia în ușa.

Când am ajuns, într-adevăr, ușa era deschisă larg. Simona a intrat în fața mea, iar eu imediat după ea.

— Mă duc să văd și baia, a spus Simona, strecurându-se pe lângă mine.

Camera avea doar un pat matrimonial. Înainte să apuc să-i sesizez Simonei că lipsea patul de o persoană, am văzut pe noptiera de lângă pat o vază mare din sticlă transparentă, plină cu trandafiri albi. M-am dus cu gândul imediat la camera din Veneția și la faptul că nu putea fi o coincidență. Înainte să apuc să mă dezmeticesc, m-am trezit cuprinsă din spate de două brațe ferme. Era Robert.

— Nu se poate! am spus încet, închizând ochii.

Am auzit ușa camerei închizându-se și am înțeles de îndată că Simona și Timeea îl chemaseră pe Robert acolo. Am inspirat adânc să-i simt parfumul pe care îl purta și pe care eu îl adoram. Foarte încet, Robert m-a întors cu fața spre el, dar eu n-am deschis ochii. M-a sărutat, apoi m-a îmbrățișat, ținându-mă strâns lipită de el.

— Să nu mai fugi de mine niciodată! mi-a zis în șoaptă. Nu există loc în lumea asta unde să nu pot veni după tine.

Mi-a venit în minte chipul Luminiței zâmbind. *Jubilezi, nu-i așa, Lumi?*, am gândit. Ceea ce mă făcea pe mine fericită ar fi făcut-o și pe ea, iar eu, în acel moment, eram foarte fericită. Știam deja că fericirea nu putea fi o stare continuă, că ea constă în momente și că trebuia să nu-mi refuz acel moment. L-am cuprins cu brațele și

I-am strâns atât de tare, încât am avut senzația că-i îmbrățișasem și sufletul.

— Te iubesc! I-am spus.

— Și eu te iubesc? Mai mult decât vei putea înțelege tu vreodată!

Am avut din nou o noapte a noastră, așa cum visasem și cum ne dorisem în fiecare noapte de când începuserăm să ne iubim. Lumea n-a mai existat pentru noi, am uitat tot ceea ce ne ținea departe unul de celălalt și am fost unul al altuia.

— Uneori am impresia că nu trăiesc cu adevărat tot ce se întâmplă, că văd un film sau că visez, I-am spus înainte să adorm.

Ne-am trezit târziu, înainte de prânz. M-au trezit vocile unor copii fericiți care se jucau în piscina din fața hotelului. Când am deschis ochii, I-am văzut pe Robert stând cu fața la mine și privindu-mă. Am încercat să trag cearșaful peste mine, jenată de goliciunea mea, dar Robert m-a oprit. L-am lăsat să mă iubească din nou. Sentimentul că eram al lui mă împlinea într-un fel minunat, inexplicabil.

Am ieșit din cameră abia după prânz. Timeea și Simona nu erau în camera lor, dar le-am găsit pe terasa de lângă piscină. Ne-am așezat la masa lor și ne-am comandat câte o cafea. Simona stătea rezemată de spătarul scaunului, iar Timeea își ținea cotul pe masă și bărbia sprijinită în palmă. Ne priveau amândouă curioase, de parcă ar fi așteptat să le povestim cum a fost noaptea noastră. Robert mi-a zâmbit, iar eu le-am transmis prin privire că sunt fericită.

— Să știți că noi așteptăm detalii, a spus Simona făcând cu ochiul.

— Iar? am întrebat.

— Cum adică iar? a întrebat Robert curios.

— Păi, mi-au pus să le povestesc despre noaptea noastră de la Veneția...

— Și, pentru că Irina nu le are cu povestitul, mă gândeam să ne arăți practic, a adăugat Simona, zâmbind ștrengărește.

Robert a răs, apoi s-a ridicat și a pupat-o pe Simona, aplecându-se peste masă. A pupat-o și pe Tîmeea, iar când s-a așezat pe scaun, m-a pupat și pe mine.

Am scos jurnalul din geantă și am scris:

Alături de prieteni trăiești bucuriile dublu, iar durerile pe jumătate.

— Pot să te întreb ce scrii? m-a întrebat Robert, încercând să vadă ce notam.

— Nu.

— Eu cred că scrie o carte, a spus Tîmeea. Prea își notează tot.

— Îmi este dor de Lumi, am zis.

— Oare vom mai întâlni vreodată o prietenă atât de bună ca ea? m-a întrebat Robert.

— Cred că Dumnezeu nu-ți dă un prieten bun atunci când ai nevoie de el, ci atunci când ești tu pregătit și dispus să fii un prieten bun pentru cineva.

Câteva clipe am rămas toți patru pe gânduri.

— Zi-ne de ce o lubești pe Irina, l-a spus Simona lui Robert cu un ton impunător care nu lăsa loc de refuz.

Robert a privit în zare câteva clipe, apoi a băut din ceașca de cafea, pe care a așezat-o pe farfurioară ușor, fără zgomot, așa cum îl învățasem eu.

— O iubesc pentru că ea e darul pe care viața mi l-a făcut ca să cunosc iubirea. O iubesc pentru că este blândă și bună, pentru că, oricât s-ar strădui câteodată să arate că n-are inimă, este atât de bună, încât ai impresia că în inima ei s-a adunat toată bunătatea acestei lumi. O iubesc pentru că este puternică, pentru că este responsabilă, pentru că nu trăiește doar pentru bucuria ei, ci se dăruiește frumos celor pe care-i lubește. O iubesc pentru că schimbă frumos mințile și viețile oamenilor, că-i ajută pe toți să vadă ce au mai frumos în ei, că ochii ei sunt o oglindă frumoasă care-i face să

se simtă frumoși chiar și pe cei mai urâți oameni. O iubesc pentru că orice atingere a ei este mângâiere, pentru că, oricât de bărbat și de puternic aş fi, în brațele ei devin mic și dependent de dragostea ei.

Îl priveam toate trei de parcă ne-ar fi recitat cel mai frumos poem de dragoste.

— Irina, tu de ce-l iubești pe Robert? m-a întrebat Simona, trăgându-și scaunul ca să stea mai aproape de masă.

— Îl iubesc pentru că atunci când sunt cu el nu-mi lipsește nimic, nu mi-e teamă de nimic și nu mă doare nimic, ceea ce înseamnă că sunt completă. El e totul meu.

Robert m-a îmbrățișat strâns, apoi m-a sărutat.

— Mi se pare atât de ciudat să te pot iubi de față cu prietenele tale și în văzul lumii, a spus încet.

— Vreau și eu un Robert, a zis Timeea cu un ton de copil alintat.

Ne-am petrecut ziua aceea plimbându-ne toți patru, uitând de toată lumea și de toate grijile pe care le lăsasem acasă.

— Meritam această evadare, a spus Simona la un moment dat, pupându-mă pe obraz.

Robert și Timeea mergeau în fața noastră pe faleză și vorbeau foarte înfocați despre ceva.

— Ce mă fac, Simo? Ce voi face de mâine, când ne vom întoarce acasă, în realitatea vâieții noastre?

— Trebuie să faci schimbări. Eu nu înțeleg de ce tu și Robert nu îl înfrunțați pe Matel.

— Știi bine că nu va accepta ca noi doi să fim împreună.

— Dar cine e Matel ca să accepte sau nu?! E Dumnezeu cumva și nu știi eu? Ce obligații aveți voi față de Matel? Sunteți proprietățile lui?

— Eu n-am, dar Robert ține la el și se simte îndatorat...

— Robert greșește foarte mult. A persistat în greșeala asta ani de zile. Trebuia să-l spună de la bun început că are sentimente pentru tine, să nu lase lucrurile să ajungă atât de departe și să ajungeți într-o situație din care vă este imposibil să ieșiți. Robert!

Robert a auzit-o strigându-l și s-a întors imediat lângă noi.

— Ce ai de gând să faci? Tu chiar nu-i poți spune lui Matei că o iubești pe Irina?

— Îi pot spune, dar nu va înțelege. Cel puțin, nu acum, când încă o iubește și nu se poate desprinde de ea.

— Și ce ai de gând să faci, s-o mai împarți cu el până când se va sătura de ea?

— Nu, nici vorbă. Nu știu ce să fac, Simo, dar mă gândesc la asta tot timpul.

— Ce s-ar întâmpla dacă i-ai spune totuși?

— Nu știu. Nu mă tem decât de faptul că ar putea să-i facă rău Irinei. O va învinovăți pe ea, va crede că m-a sedus doar ca să se răzbune pe el.

— Ce rău ar putea să-i facă?

— Mult rău, Simo. Probleme care să-i încurce viața și liniștea.

— Băi, frate, zici că suntem într-un film cu mafioți!

— Nu e un film cu mafioți, e o poveste despre un om care iubește posesiv și care nu știe să piardă.

— Și? Ce e de făcut în situația asta?

— Haideți să schimbăm subiectul, am spus, îngândurată.

Robert m-a îmbrățișat, apoi m-a oprit ca să-mi încheie fermoarul hanoracului.

— Matei știe unde ești? l-am întrebat.

— Nu.

— Dar ce i-ai spus când ai plecat?

— Nimic. Mi-a spus să te caut și să te aduc înapoi, orice-ar fi.

Și am plecat.

— Și te vei întoarce cu mine ca un erou, ca de fiecare dată.

— Irina...

— Taci, nu mai spune nimic.

Am alergat spre fete să le ajung din urmă. Îmi venea să plâng de ciudă că bucuria mea avea să se termine în scurt timp. Am în-

cercat să nu mă mai gândesc la plecare în seara aceea. Am mâncat toți patru într-un restaurant frumos pe care l-a propus Robert, apoi ne-am întors la hotel. Fetele au vrut să ne lase singuri și au plecat în hotel, iar noi am rămas pe faaleză să ne mai plimbăm. Mergeam unul lângă celălalt ținându-ne de mână, fără să ne spunem ceva. Auzeam valurile cum se spărgeau de țărm și zgomotele orașului în care parcă toată lumea era în vacanță și se bucura. Din când în când, Robert mă oprea și mă săruta.

— Îți amintești când m-ai dus prima dată la mare? l-am întrebat.

— Da. Ai fost atât de dulce atunci.

— Iar tu așa de nebun. Să mă iei de la nuntă și să mă duci la mare doar pentru că ți-am spus că mi-aș dori să văd marea...

— Aș fi făcut orice pentru tine. Nimic nu mă împlinește mai tare decât bucuria ta.

— Îmi amintesc perfect tot ce s-a întâmplat, de parcă ar fi fost ieri.

— Și eu.

— Ce-ți amintești?

— Pe tine dormind în mașină, uneori încruntată, alteori zâmbind ca un copilăș. Îmi amintesc părul tău, rochia aceea superbă și vocea ta.

— Sărutul acela special ți-l amintești?

— Cum aș putea să-l uit? Am simțit atunci milioane de fluturi. Aveam senzația că mă voi desprinde de pământ și că voi pluti.

— Dacă te-aș fi sărutat atunci cu adevărat, ce-ai fi făcut?

— Nu știu.

— De ce nu ai făcut dragoște cu mine atunci și de atâtea ori în care am avut ocazia? De ce te-ai mulțumit să te joci cu mine, să mă înnebunești?

— Am făcut, dragoste, Irina. Te-am iubit așa cum am putut.

— Robert, nu pot să nu mă întreb cum ar fi fost dacă... Îți amintești când m-ai luat prima dată la Snagov?

— Da.

— De ce mi-ai dus la Matei dacă mă plăceai, de ce nu l-ai spus că nu vreau să merg eu sau altceva... Puteai găsi o scuză să nu mă duci.

— Matei nu ar fi renunțat. Ar fi insistat să te vadă.

— De ce? Nu se îndrăgostise la prima vedere, să fim serioși.

— Nu se îndrăgostise, dar era foarte atras de tine. Erai o provocare pentru el.

— De ce?

— Nu știu, te-a plăcut mult. Și l-ai făcut curios cu personalitatea ta. El a fost obișnuit cu fete pisicoase, care au făcut totul să-i intre în grații, pe când tu erai total diferită.

M-am oprit să privesc o clădire care mi se părea impresionantă, iar el mi-a făcut o fotografie.

— Ai vorbit mult cu Lumi fără să știu eu? l-am întrebat.

— Destul de mult. Să știi că l-am fost alături așa cum am putut. Dacă vei citi scrisoarea pe care mi-a scris-o mie, vei vedea că îmi spunea acolo că am ajutat-o enorm, că am fost omul potrivit să i se plângă fiindcă eram puternic, nu ca tine sau ca soțul ei.

— Îți mulțumesc că ai fost aproape de ea.

— Am făcut-o cu drag, cu toate că m-a durut mereu că nu am putut să o ajut.

— Ți s-a plâns vreodată de dureri sau de frică?

— N-aș vrea să îți spun toate astea.

— Te rog.

— Da, însă rar. Era foarte puternică, să știi.

— E frig, haide să mergem.

M-a cuprins după umeri și am mers grăbiți către hotel. Le-am chemat pe fete să mai stăm de vorbă în camera noastră, dar ne-au refuzat, argumentând că-și doreau ca noi să ne bucurăm de intimitatea de care aveau atâta nevoie.

Robert a intrat la duș și mi-a spus că va zăbovi puțin ca să se încălzească, deoarece afară îi fusese frig, iar eu am mers până în camera feteor să aflu cum au făcut să-l aducă acolo.

— Robert unde e? m-a întrebat Timeea de îndată ce a deschis ușa.

— Face duș.

— Și tu ce cauți aici? s-a răstit Simona sărind din pat.

— Am venit să...

— Să ce? Omul ăla a venit până aici după tine, și tu, în loc să fii sub duș cu el, băntui ca fantomele prin hotel? Ce te uiți așa a mine? Te duci acum și intri sub duș lângă el! Trebuie să te învăț eu?

N-am apucat să spun ceva, că m-a luat de mână și m-a dat afară din cameră. Când am ajuns în camera mea și a lui Robert, el încă era sub duș. Să mă dezbrac și să intru lângă el mi se părea un gest prea îndrăzneț, dar îmi doream asta și știam că probabil nu o să mai am acea ocazie. Am intrat în baie, iar el m-a întins mâna. M-a tras lângă el, în cabina de duș, așa îmbrăcată cum eram.

— E prea flerbinte apa? m-a întrebat, sărutându-mă.

— Nu.

Aveam impresia că fiecare noapte petrecută cu el era un vis. Felul în care ne iubeam era ireal de frumos. Realizam că nu fusesem cu nimeni atât de sinceră, că nu mă dăruisem nimănui așa cum mă dăruisem lui.

Însă dimineață m-am trezit tristă. Vacanța se terminase, iar eu și el trebuia să ne întoarcem la Snagov. M-a studiat tăcut cât timp m-am îmbrăcat, apoi s-a îmbrăcat și el.

— De ce ești așa de tristă? m-a întrebat.

— Pentru că am senzația că nu voi mai putea trăi fără tine.

— Iubita mea, nu va mai trebui să trăiești fără mine.

M-a îmbrățișat și a început să mă mângâie pe față cu dosul degetelor.

— Ce vom face de acum, Robert?

— Mergem acasă.

— Dar eu nu mai pot continua așa. Nu mă mai pot ascunde, nu mai pot minți, nu-mi place cine am devenit și nu-mi place cine devii tu din cauza mea.

— Irina...

— Nu mă întrerupe. Pentru mine contează ce rol am în viețile altora. Știu că le pot influența alegerile celorlalți și nu vreau să fiu ceva nociv, nu vreau să regret nimeni prezența mea.

— Prezența ta mi-a făcut viața frumoasă.

— Nu. Prezența mea ți-a oferit clipe și visuri frumoase. Dar prezența mea te schimbă în cineva de care te vei rușina mai târziu. Prezența mea te va face să regreti mai târziu anumite alegeri și nu-mi doresc asta.

— Poți, te rog, să nu mai încerci să controlezi și să planifici tu tot? Prezentul, viitorul, conștiința altora? Lasă pe fiecare să facă alegeri și să-și asume ceea ce alege.

S-a dus lângă fereastră și s-a întors cu spatele la mine, iar eu m-am așezat pe marginea patului.

— Nu pot, Robert. Mi-am promis cândva că voi însemna ceva bun în viețile oamenilor. Nu vreau să fiu un motiv de regret, nu vreau să îrosesc viața nimănui, nu vreau să mă folosesc de oameni ca să-mi ating scopurile și ca să-mi umplu singurătatea.

Am tăcut amândoi câteva minute. El privea pe fereastră îngândurat, iar eu îl priveam pe el. Îl adoram. Iubeam tot ce însemna el: bun, rău, urât, frumos, fericire și durere. Știam că atunci și acolo era momentul în care trebuia să stabilem pentru totdeauna viitorul nostru.

— Robert, vreau să te întreb ceva. Te rog, ia-ți scaunul și stai în fața mea.

A luat scaunul din fața măsuței de toaletă, l-a adus aproape de mine și s-a așezat foarte calm în fața mea. Aveam impresia că presimte că-l voi pune în fața celui mai greu test din viața lui.

— Robert, te voi întreba ceva. Nu vreau răspunsul acum, pentru că vreau să te gândești foarte bine.

— Te ascult.

— Va trebui să fi foarte sincer cu mine, dar și cu tine. Ne dă-torezi asta.

— Voi fi.

— Imaginează-ți că suntem amândoi undeva departe de Snagov. Că avem o viață împreună și vin sărbătorile sau o zi oarecare, în care ți se va face dor de Matei, de Cesara, de mama ta, de toți cei pe care-i iubești. Cum te-ai simți fără ei? Imaginează-ți că mă ai pe mine, dar că pe ei l-ai pierdut în clipa când m-ai ales pe mine. Că toți te-ar detesta. Cum te-ai simți? Ai putea trăi împăcat fără ei? Nu le-ai simți lipsa? Ți-aș fi eu de ajuns? Aș putea eu să compensez lipsa atâtor oameni pe care-i iubești? Ai putea trăi confortabil cu sentimentul de vinovăție că l-ai rănit pe cel care au crezut în tine și te-au iubit?

A lăsat imediat privirea în jos.

— Vreau să te gândești foarte bine la asta și să-mi răspunzi sincer. Dacă mă iubești cu adevărat, vei fi sincer cu mine, dar mai ales cu tine.

Tăcea și privea în jos. Își freca mâinile, ceea ce-i trăda nervozitatea.

— Nu e greu să-ți imaginezi viața fără toți cei care fac parte din ea acum. Ți-aș fi eu de ajuns, Robert?

Chipul lui era grav și nu-și ridica privirea de jos.

— Ai putea să trăiești cu gândul că l-ai rănit pe toți cei care te-au iubit, doar ca să fi cu mine?

A izbucnit în plâns și s-a ridicat întorcându-mi spatele, de parcă ar fi putut ascunde ceea ce simțea. Acela a fost răspunsul lui, un răspuns la care mă așteptasem. Aveam impresia că până și respirația lui exprima durerea pe care o simțea la gândul că într-o zi avea să trăiască departe de toți cei pe care-i iubea. Reacția lui nu-a

provocat o durere insuportabilă. Îmi venea să plâng și să urlu, dar am rămas ca o stană de piatră. Atunci a fost pentru prima dată când am conștientizat că el nu putea fi niciodată al meu, că el venea la pachet cu oamenii pe care-i iubea și că fără ei nu mai putea fi întreg și viu. Iar eu nu voiam un om mort. Nu voiam un om pustit și nefericit.

— Nu mai plânge, Robert. Din fericire, nu te obligă nimeni și nimic să te desparți de oamenii pe care-i iubești.

— Te iubesc pe tine, înțelegi?!

A venit în fața mea și s-a așezat din nou pe scaun.

— Da, dar nu ne poți avea pe toți, știi bine. Va trebui să acceptăm că nu poți renunța la atâția oameni pe care-i iubești pentru mine. Eu nu voi putea compensa dorul de ei, eu nu-i pot înlocui pe toți. Și, mai ales, nu voi putea trăi văzându-te nefericit și vinovat.

— Taci, Irina, te rog. Nu continua discuția asta.

— Trebuie să avem discuția asta.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să-l arăt că eram puternică, lacrimile m-au învins.

— Robert, noi doi nici măcar n-avem garanția că ne vom iubi mereu. Poate peste o vreme ne vom înstrăina, la fel ca alte cupluri, poate vom ajunge chiar să ne detestăm, dar oamenii ăia pe care-i iubești, familia ta, prietenii, ei îți sunt pe viață. Iubirea lor e garantată.

— Simt că o iau razna.

Abla putea vorbi din cauza lacrimilor și a durerii care părea că-l sugrumă.

— Unde-i Dumnezeuul tău acum? m-a întrebat cu reproș.

— Aici, l-am spus, așezându-mi palma deasupra inimii.

— Zi-mi ce vrei să faci. Fac orice!

— Vreau să fiu fericit. Atâta tot.

— Și cum să fiu fericit fără tine, când fiecare celulă din corpul meu te iubește și depinde de tine?

— Veți învăța să trăiești și fără mine.

— Vrei să spui că mă poți părăsi?

— Da, pot.

— Cum poți?! Înseamnă că nu mă iubești!

— Ba te iubesc, Robert. Te iubesc mai mult decât mă iubesc pe mine. Îmi pasă mai mult de fericirea și de pacea ta decât de fericirea și de pacea mea. Renunț la fericirea mea pentru ca tu să fii bine.

— Nu vei face asta, nu te las! Tu nu înțelegi că eu fără tine nu mai însemn nimic?

— Nu mai dramatiza.

— Irina, te iubesc cu toată ființa mea. Nu mai știu să trăiesc fără tine!

Nici eu nu mi-aștilam să trăiesc fără el, dar trebuia să învăț.

— Robert, uneori le mor copiii, li se duc cei mai dragi oameni, tutuși trăiesc în continuare.

— Trăiesc, Irina, dar nu sunt vii. Eu cred că, atunci când pierdem pe cineva, murim odată cu acea persoană. Existăm în continuare, avem un corp viu, dar sufletul nu mai poate fi viu.

— N-a fost să fie, Robert. Nu în viața asta.

— Oprește-te, te rog! Tot ce spui mă rănește cumplit!

M-a strâns cu pu tere de mână și plângea în hohote. Disperarea lui îmi confirma că era și el conștient că ne apropiam de finalul poveștii noastre. L-am îmbrățișat ca pe un copil care avea nevoie de consolare.

— Orice se va întâmpla, să nu uiti că te-am iubit și că te iubesc mai mult decât mă iubesc pe mine. Și chiar dacă nu-ți pot fi alături ca să am grijă de tine și să mă asigur că ești fericit, sper într-o compensație divină. Sper că Dumnezeu va avea grijă de tine.

Abia am putut rosti ultimele cuvinte printre lacrimi. Mă ducea atât de tare adevărul pe care-l conștientizăm, încât simțeam că acel adevăr însemna moartea sufletului meu.

— Nu face asta, Irina, te rog! Nu face asta.

— Și ce să fac? Să prelungesc toată agonia asta? Să risc să stric lucrurile?

— Nu mă părăsi. Fac orice să nu mă părăsești.

— Dacă nu plec acum, lucrurile vor evolua într-un fel nedorit.

Nu vreau să-ți fac vreun rău, mă înțelegi?

— Ce rău mai mare mi-ai putea face decât să mi te iei?

— Să rămân în viața ta și să te fac nefericit. Să-ți iau tot ceea ce iubești și să te transform într-o persoană detestabilă și detestată de ceilalți.

— Irina, dacă mi te iei, îmi iei tot.

Nu știi cât timp am plâns amândoi îmbrățișați, iar dacă Simona n-ar fi venit să vadă ce facem, probabil că am fi continuat să ne plângem durerea și neputința până când am fi rămas fără vlagă.

— Ce-i cu voi? a întrebat Simona când ne-a văzut.

Nu i-am răspuns, dar expresia de pe chipul meu i-a fost de ajuns ca să înțeleagă. S-a așezat pe scaun și ne privea neputincioasă. Plângea și ea.

— Dacă aș putea, aș face orice pentru voi doi, a spus. Vă las singuri, dar în două ore trebuie să plecăm.

S-a ridicat și a pășit lent, de parcă și-ar fi dorit să ajungă cât mai târziu la ușă. Eu l-am ținut pe Robert în brațe și i-am simțit durerea. Era o liniște apăsătoare. Doar respirația mea și a lui Robert se auzeau.

— Uneori mă întreb ce rost am pe lumea asta, a spus încet. Pierd tot ce iubesc.

— Ai pierdut enorm, dar ai și câștigat, Robert. Ți-ai pierdut părinți, dar ai câștigat o familie iubitoare și oameni care te iubesc și te prețuiesc. Unii n-au avut norocul ăsta.

— Și dacă te pierd pe tine, ce voi câștiga?

— O altă iubită. O fată frumoasă și bună, care te va iubi așa cum meriți și cum ai nevoie. Și vei avea o familie frumoasă cu ea,

veți avea copii și vei fi cel mai minunat tătic din lume. Iar eu voi afla și voi mândra de tine și foarte fericită.

— Ești nebună. Zău, tu ești nebună! Nu înțelegi că te iubesc? Nu vreau o altă iubită, așa cum n-am vrut o altă familie!

— Și totuși, familia care ți s-a dat este bună, te-a iubit și o iubești. Trebuie doar să avem răbdare, Robert.

— Răbdare? Răbdare să ce? Să nu ne mai iubim? Vei putea să nu mă mai iubești?

— Nu. Te voi iubi mereu, dar îmi voi vedea de viață. Vei fi mereu în sufletul meu, vei fi o amintire frumoasă, povestea mea cea mai dragă.

— O să gădesc o soluție să fim împreună. Voi discuta cu Matei, *no matter what*. Le voi spune tuturor, iar dacă mă iubesc așa cum spui, vor înțelege.

— Și dacă vor înțelege, dacă vor fi nevoiți să aleagă între tine și Matei, îl vor alege pe Matei. Sunt sigură că Matei nu va accepta asta niciodată. Orgoliul, prejudecățile și preocuparea față de părerea lumii nu-l vor lăsa să accepte ca noi doi să fim împreună.

M-am ridicat și am început să-mi adun lucrurile din cameră. Priveam cu drag totul, încercând să memorez fiecare colțișor al camerei și fiecare detaliu. Tot ceea ce era acolo făcea parte din povestea mea de dragoste cu Robert și nu voiam să uit nimic. Știam că amintirile urmau să fie tot ceea ce voi mai avea din acea poveste.

Când a văzut că am închis geanta, s-a ridicat și și-a strâns și el lucrurile. Era trist și părea sleit de puteri. Am mers în camera fetelor și le-am spus că suntem gata de plecare. La micul dejun am încercat să schimb atmosfera, să fac conversație, dar tristețea lui Robert era molipsitoare. Niciunul n-avea chef de vorbă. Ne jucam fiecare cu mâncarea în farfuria sa și priveam absenți la turiștii care se bucurau de vacanță.

— Voi de ce sunteți triste? le-am întrebat pe Timeea și pe Simona când am ajuns în aeroport.

— Pentru că ne-am dorit mult să fii fericită, a spus Timeea.

— Am fost. Asta va fi o amintire minunată pentru mine.

— Da, dar Robert?

— Și Robert a fost fericit, însă nu putem continua așa. Noi doi nu avem viitor, asta e cert.

— Când ajungem la Snagov, îl voi spune eu totul lui Matei. a zis Simona hotărâtă.

— Nu vei face asta. I-ai face mult rău lui Robert.

— Fir-ar să fie ea de viață!

Am ajuns la Snagov seara târziu. Matei nu era acasă. Oli ne-a primit foarte bucuroasă, iar fetița nu s-a dezlipit de mine până când, într-un târziu, a adormit, răpusă de oboseală. După miezul nopții a venit și Matei, iar când m-a găsit în living, a manifestat o bucurie copilărească. M-a întrebat unde am fost și de ce am plecat pe furiș, iar eu l-am spus că am făcut o excursie de dragul Luminiței. N-a mai insistat cu reproșurile, știind cât de sensibilă sunt când era vorba de Luminița.

— Dormi cu mine? Îmi e dor de tine, mi-a spus.

— Nu, Matei.

— De ce? Nu mă mai iubești deloc?

— Te rog, e târziu și sunt obosită. Măine aveți musafiri care vin pentru ziua voastră, trebuie să mă trezesc devreme.

Nu a insistat. Mi-a spus „Noapte bună!” și a plecat să se culce. Știam că la ora aceea nu putea veni decât de la o întâlnire cu vreo femeie. Deja îl cunoșteam. Știam cum arată expresia lui vinovată. Nu-mi păsa. Aveam alte lucruri la care să mă gândesc.

Oricât aș fi vrut să mă amănesc în continuare că voi putea continua așa, venise timpul să recunosc că trebuie să-mi schimb direcția. Mă aflam într-o situație care cerea schimbări radicale. Nu mai aveam niciun motiv să rămân în casa de la Snagov. Relația cu Matei murise de mult, iar lui Robert doar îi incurcam viața. Venise timpul să accept că trebuie să închei acest capitol al vieții mele și să

încep unul nou. Numai gândul că voi fi departe de oamenii aceia pe care-i iubeam mă îngrozea. Nu-mi imaginam restul vieții mele fără Robert, fără Cesara și fără oamenii care îmi deveniseră atât de dragi și cu care împărțisem ultimii cinci ani din viața mea.

Am urcat în camera fetei și m-am culcat lângă ea. Știam că foarte curând aveam să o părăsesc definitiv, de aceea voiam să profit de fiecare clipă în care o mai puteam avea aproape. *Doamne, sper să vină aici o femeie care să o iubească cu adevărat!* Îmi aminteam de câte ori am vrut să-l părăsesc pe Matel, dar n-am putut pleca de dragul fetei. O vedeam mică și neajutorată și aveam impresia că nu va putea trăi fără mine. De câte ori eram pusă în situația de a o părăsi, îmi aminteam cât de singură m-am simțit eu crescând fără mamă și mă copleșeau sentimente de vinovăție năucitoare. O iubeam nespus și mi-aș fi dorit să o protejez toată viața. Mă gândeam la mii de mame care trăiau în minciuni și suferințe, lângă bărbați care nu le respectau și care nu le ofereau ceea ce meritau, doar ca să fie lângă copiii lor și ca să nu le ia acestora dreptul de a avea o familie unită. Știam mame care au fost bătute și înșelate o viață întreagă și mă întrebam, în sinea mea, care erau mai bune: cele care își luau copiii și plecau să-l crească singure sau cele care rămâneau și se sacrificau de dragul unei familii unite? Îmi aminteam de o femeie care locuia aproape de casa în care copilărisem, poate cea mai chinată femeie pe care o cunoscusem vreodată. Era ca o umbră. Trăia numai pentru copiii ei și suporta un bărbat bețiv și agresiv. Muncea ca o sclavă de dimineața până seara, iar universul ei se limita la casa în care locuia și la cele două magazine de unde-și făcea cumpărăturile. Bărbatul ei posesiv și gelos n-o lăsa să meargă nici măcar la biserică. După mulți ani, am întâlnit-o pe una dintre fiecele ei și i-am spus cât de mult am apreciat-o pe mama ei pentru forța și pentru sacrificiile pe care le făcuse. „Eu nu o apreciez pe mama“, mi-a spus. „Aș fi vrut să plece cu noi în lume, să nu suferim atât văzând-o chinându-se. Aș fi preferat să stăm pe străzi

decât să o văd tot timpul cu vânătaî. Biata fată se simţea vinovată pentru sacrificiile pe care le făcuse mama ei. Este cumplit atunci când ai conştiinţa încărcată cu gândul că, dacă n-ai fi fost tu, altcuiva i-ar fi fost mult mai bine în viaţă.

Şi totuşi, lumea e plină de femei fidele unor bărbaţi indiferenţi şi absenţi. Bărbaţi care nu le observă, care dorm cu spatele la ele şi care sunt amabili doar când au nevoie de anumite favoruri. Bărbaţi care le-au părăsit de mult, cu toate că împart cu ele casa, patul, ne-
cazurile şi singurătatea.

Am privit-o pe Cesara, care dormea liniştită. Era un copil superb. Părul roşcat ca al mamei ei era răsfirat pe pernă, iar pe mânuţa dreaptă se mai vedea vag urma unui desen făcut cu o cariocă. Semăna şi cu mama ei, dar şi cu Matei. De la el moştenise ochii. Avea nişte ochi albaştri, senini ca cerul, şi nişte gene lungi, superbe. Pe năsuc şi pe obrăjori avea câţiva pistrui drăgălaşi. Am început să plâng gândindu-mă că nu mai aveam mult timp cu ea. Abia atunci înţelegeam cât de greu i-a fost mamei mele să trăiască departe de mine. Doar când devii mamă poţi înţelege cu adevărat ce simte o mamă. Până atunci faci presupuneri şi judeci nedrept. Şi eu o judecaseram pe mama. Oamenii din anturajul meu au avut grijă să-mi alimen-teze suspiciunile şi sentimentele negative. De multe ori mă consolau, chipurile, plângându-mi de milă ca mama nu era lângă mine. Habar n-aveau ei prin ce trecea mama. Habar n-aveau ei ce simţea mama, cum dormea, cum mânca şi cât plângea. Habar nu aveau ei cât aştepta ea să mă îmbrăţişeze şi câte griji îşi făcea întrebându-se dacă aveam mâncare, dacă eram sănătoasă, dacă eram fericită.

Tata a fost singurul care i-a luat apărarea mamei. Îmi spunea adesea că un copil nu are o mamă rea şi o mamă nu are un copil rău, că între mamă şi copil totul se iartă. El mi-a vorbit mereu frumos despre mama. Într-o zi, când am venit plângând să-l spun că o femeie din oraş mi-a spus că mama m-a părăsit, tata mi-a zis: „Nu te-a părăsit, eu am rugat-o să îşi facă o viaţă bună. Trebuie să facă o

școală, să poată avea grijă de tine, fiindcă eu sunt prea bătrân.” Mi-a spus atunci că el era vinovat că se căsătorise cu o femeie cu treizeci de ani mai tânără ca el, fără să se gândească dinainte că vor avea priorități diferite. „Dar căsătoria asta mi-a dăruit cea mai mare bucurie din viața mea: pe tine”, mi-a zis tata atunci. „Uneori, din cele mai mari greșeli se nasc cele mai frumoase lucruri.”

Lumea vedea căsătoria părinților mei ca fiind o greșeală. Pe tata îl blamau, iar pe mama o judecau. N-au fost capabili să perceapă corect relația dintre părinții mei. Ei nu puteau concepe că mama și tata erau prieteni și că el avea grijă de ea și după ce s-au despărțit. O invidiau pentru că era elegantă și aranjată, dar nu le păsa că suferea fiind departe de mine. Încă de pe atunci am observat că pe oameni nu-i deranjează nefericirea altora, ci doar fericirea. De după perdelele lor privesc și judecă aspru tot ceea ce nu pot înțelege și se amăgesc că ei sunt mai buni și mai morali decât toți ceilalți.

Am văzut ușa deschizându-se încet. Era Robert. A venit tiptil și s-a așezat pe marginea patului.

— Îmi doresc ca Cesara să o iubească pe mama ei și să nu o judece niciodată pentru că n-a fost lângă ea. Crezi că poți avea grijă de asta? l-am întrebat pe Robert.

— Voi avea amândoi grijă de asta.

— Oare-și va mai aminti de mine când va fi mare?

— Tu vei fi cea mai bună prietenă a ei, toată viața. Sunt sigur de asta.

Privind-o pe Cesara și mângâiată de Robert, care s-a jucat cu părul meu, am adormit. M-am trezit dimineață, când am auzit-o pe Cesara șoptind.

— Sst, nu te trezi, mi-a spus ea încet. Pleacă, ți-am spus că o trezești.

M-am întors spre ușă să văd cu cine vorbea. Era Simona, care zâmbea în pragul ușii.

— 'Neața! Bodyguardul ăsta mic te păzește de o oră, mi-a zis ea.

Am îmbrățișat-o pe Cesara, apoi i-am spus că am nevoie să mă ajute la bucătărie. O încânta foarte tare când o implicam în treburile casei.

Când am coborât în living, Eliza, Diana și Timeea luau micul dejun. Țineau în mână câte o farfurie pe care aveau gustări, iar pe măsută am văzut câni pline cu cafea.

— Azi e ultima mea zi aici, a anunțat Eliza.

— S-o crezi tu. Stai și la petrecerea celor doi crai.

— Am deja biletul de avion.

— Și ce dacă? Luăm altul, i-a zis Robert apărând din bucătărie cu ceașca mea preferată plină cu ceai.

— Mulțumesc, i-am spus zâmbind.

— Mai vrea cineva ceva din bucătărie? a strigat Simona.

— Ador când casa e plină, a spus Matei coborând treptele.

Doamne, ce goală va fi după ce voi pleca eu!, m-am gândit.

— Robert, e târziu, trebuie neapărat să mergem la birou.

— Fără să mâncați?

— Nu avem timp, iubita mea.

— Vă pun la pachet. De fapt, nu. Știți ce vreau să faceți? Mergeți și luați pentru toți angajații prăjituri, croisanți și cafea. Și luați micul dejun la birou. Ar fi frumos. Și de acum vreau ca, din când în când, să duceți la birou prăjituri, tort și fructe. Vreau să fiți niște șefi buni.

Matei a zâmbit, iar Robert mi-a aruncat o privire care-i trăda toată dragostea pe care o simțea pentru mine. Au plecat la birou, iar eu am rămas acasă cu fetele.

— Irina, de ce a murit prietena ta? ni-a întrebat Eliza când ni-am așezat pe fotoliu să-mi savurez ceaiul preparat de Robert.

— A avut leucemie.

— Doamne, săracă! Și nu s-a putut face nimic?

— Din păcate, nu.

— Cred că îți e foarte greu. Ai o poză cu ea?

— Da.

Am urcat în camera mea și am luat jurnalul, în care țineam poze cu Luminița. Am lipit pe una dintre paginile jurnalului poza care-mi plăcea cel mai mult, cu ea la absolvirea facultății, iar dedesubt am scris:

Într-o zi afli că vei muri. Afli că ai o boală gravă și că vei mai trăi prea puțin pentru câte ți-ai propus să faci. Afli că nu vei mai avea niciodată copilul frumos cu care te visai plimbându-te prin parc, că nu vei mai vedea locurile frumoase din lume în care ți-ai propus să-ți petreci vacanțele, că nu vei mai fi alături de oamenii dragi în momentele cele mai importante din viața lor și nici în cele mai grele.

Și atunci realizezi cât de mult te-ai irosit în viața la. Realizezi atunci cât de puțin valorează casa, mașina și lucrurile pentru care ai muncit, uitând să-ți trăiești viața. Abia atunci realizezi cât de mult valorezi tu, fără lucruri, fără titlaturi, fără imaginea din fața lumii. Abia atunci realizezi cât de mărunte erau preocupările și temerile tale și cât de mult ai greșit irosind lacrimi pentru oameni care nu ar fi meritat.

Abia atunci realizezi că nimic nu mai contează pe lume în afară de tine și de oamenii care te iubesc cu adevărat, oameni pentru care n-ai prea avut timp fiind preocupat să alergi după iluzii. Realizezi atunci că prea puțin contează, de fapt, cum arată părul tău, câte kilograme ai și ce gândesc oamenii despre tine.

Și regreți că nu te-ai iubit și nu te-ai prețuit mai mult, că te-ai detestat de fiecare dată când cineva te-a dezaprobat și te-a abandonat, că ți-ai refuzat mai multe lucruri decât ți-ai oferit.

Și ți-ai mai dori cu tot sufletul șansa să poți face lucrurile corect, să nu-ți mai sabotezi fericirea, să te bucuri de tine, pur și simplu, să nu te mai irosești cu oameni de care credeai că depinzi sufletește și să nu mai alergi după iluzii frumoase. Însă nu mai ai timp. Când în sfârșit ai vrea să trăiești, nu mai ai viață.

Am luat jurnalul și am coborât în living. I-am arătat Elizei poze, iar ea m-a privit cu tristețe.

— Ești foarte puternică. Te admir! nu-a spus.

Am îmbrățișat-o, apoi am urcat în camera mea. Trebua să-mi plănuiesc plecarea. Știam că Brașovul nu era o soluție. Era prea aproape și tentația să revin la Snagov ar fi fost prea mare. Mai mult de-atât, știindu-mă acolo, Matei și Robert m-ar fi căutat. Trebuia să plec cât mai departe, undeva unde să nu știe nimeni și unde să nu pot fi găsită. Germania era soluția cea mai potrivită. Am sunat-o pe prietena mea din Germania, care-nu fusese vecină la vechea locuință, la care renunțasem la insistențele lui Matei. I-am spus că aveam de gând să mă mut definitiv în Germania, să-mi continui studiile și să îmi fac un viitor acolo, așa cum și-ar fi dorit și tata și așa cum își dorea și familia mea. Ea mi-a propus să merg direct la ea, oferindu-se să mă ajute până ce-mi voi găsi o locuință.

— Abia aștept să vii, mi-a spus. O să te ajut cu tot ce pot. Locuința ta e încă liberă.

— Nu vreau să stau acolo. Vreau în alt oraș, dar aproape de universitate.

I-am spus și Simonei ceea ce aveam de gând să fac și, după ce a încercat să mă convingă să nu plec, a ajuns și ea la concluzia că era mai bine să fiu cât mai departe de Robert și de Matei.

— Ai bani?

— Am ceva adunat, cel puțin un an de zile îmi vor ajunge să mă întrețin. În timpul ăsta sper să-mi găsesc un job, să mă stabilesc.

— Eu n-aş avea curajul tău.

— Hai cu mine!

— Aş veni dacă aş fi sigură că îmi voi găsi de lucru şi că m-aş putea obişnui, dar mie nu-mi place deloc limba germană şi cred că n-aş putea s-o învăţ.

— Mai gândeşte-te. Aici nu faci prea mare lucru. Dacă te hotărăşti, mă vei avea pe mine acolo.

Trebula să fiu foarte atentă să nu simtă nimeni că-mi pregăteam plecarea. Pe Robert l-am evitat cât de mult am putut, iar când eram în preajma lui mă purtam cât puteam de firesc.

Diana nu avea niciun gând să plece din casă. Spera că-l va recuceri pe Robert, cu toate că el nu dormea cu ea şi nu-i dădea prea multă atenţie. Într-o seară l-am surprins certându-se, iar el l-a spus că niciodată nu vor mai avea o relaţie.

— Pentru că o iubeşti pe ea, nu-i aşa? l-a întrebat Diana plângând.

— Pe cine?

— Pe Irina! Crezi că nu mi-am dat seama?

— Nu te priveşte pe cine iubesc eu. Tu trebuie doar să înţelegi că nu te iubesc pe tine. Atât.

— Măcar m-ai iubit vreodată?

— Ştil bine că nu. Şi nu mă poţi acuza că nu am fost sincer de la început. Tu ai insistat să încercăm, sperând că voi reuşi să te iubesc şi eu.

În seara aceea Diana a plecat, dar nu înainte de a-l insulta pe Robert şi a-l reproşa tot felul de lucruri. Atitudinea ei l-a determinat să-şi plardă definitiv respectul pentru ea.

Când am văzut-o jignindu-l, mi-am făcut apariţia lângă ei ca să-l apăr.

— Tu ce ai să-l reproşezi lui Robert, de fapt? Ți-a făcut vreo promisiune, şi-a luat vreun angajament faţă de tine? Te-a chemat el aici?

— Tu de ce te bagi, vrăjitoareo?

— Ia vezi! i-a spus Robert răstit.

— Te umilești și decazi, i-am zis. Crezi că se schimbă ceva dacă te despați cu scandal? Crezi că te va durea mai puțin eșecul dacă-l jignești? Încearcă să lași o amintire frumoasă, să pleci cu demnitate și decență.

— Tu-mi dai mie lecții de decență? Ar trebui să mergi numai cu capul plecat!

— Drăguțo, fi sigură că, dacă voi merge vreodată cu capul plecat, va fi doar ca să-mi admir pantofii.

— N-am urât pe nimeni așa cum te urăsc pe tine, să știi.

— Culmea este că, deși spui că mă urăști, ți-ai dori să fi ca mine.

Petrecerea de ziua lor se ținea într-un club renumit din București. Când am ajuns noi, clubul era deja arhiplin. Persoane cunoscute și necunoscute veneau, ne salutau și-l felicitau pe Matei. Cu toate că eram de peste cinci ani iubita lui Matei, încă nu reușisem să-l cunosc pe toți prietenii și cunoscuții. Știam deja că din acea mulțime de oameni prea puțin îi erau prietenii cu adevărat. La un moment dat, Sandra mi-a arătat o femeie care stătea la bar și ne privea în timp ce încercam să ne ocupăm locurile la masa rezervată nouă.

— Tipa aia cred că e amanta lui Matei.

— Nu mă interesează, am spus amuzată.

Matei nu i-a dat atenție. Nici măcar nu i-a aruncat vreo privire. La un moment dat, când am urcat la bar cu toții să întâmpinăm niște oaspeți care abia sosiseră, ea l-a salutat pe Matei și i-a urat „La mulți ani”, îmbrățișându-l foarte lunguroasă.

— Ea este Irina, iubita mea, i-a spus Matei imediat, de parcă ar fi vrut să o avertizeze să nu-l dea de gol cu ceva.

— Tatiana, s-a prezentat ea, întinzându-mi mâna pe care i-am strâns-o ferm. Te cunosc.

— Zău, de unde? am întrebat-o.

— Din vedere.

— I-auzi, Matei, cică au apărut vederi cu mine! am spus zâmbind și am plecat de lângă ea.

— Ce l-ai zis-o! a comentat Sandra, amuzată, în urma mea.

Masa noastră era în centrul atenției și, după minute în șir în care majoritatea celor prezenți acolo au venit să-l felicite pe Matei, eu mă simțeam obosită. Am ieșit cu Sandra afară, să luăm puțin aer și să mai scăpăm de gălăgia infernală din club. Pe canapelele din holul clubului am văzut câteva femei pe care Sandra mi-a spus că le cunoaște și că trebuie să le salute. Pe două dintre ele mi le-am amintit și eu, de la o petrecere unde le-am surprins discutând despre Matei, fără să știe că eu eram iubita lui. S-a întâmplat chiar la începutul relației noastre, când am aflat pentru prima oară că mă înșelase. Știau și ele că Matei m-a înșelat, iar când m-au văzut, m-au privit într-un fel care sugera asta. Cu siguranță mă vedeau în postura femeii proaste, care acceptă infidelitatea pentru confortul unei vieți luxoase.

— Nu știam că mai ești cu Matei, mi-a spus una dintre ele zâmbind, după ce le-am salutat. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc! am spus. Voi tot singurele, în căutarea partidei perfecte?

Mi le aminteam pe cele două povestind încântate despre Matei, afirmând că ar fi o partidă excelentă pentru orice femeie. Era pentru a doua oară când le întâlneam pe cele două femei și-mi venea să râd amintindu-mi cât de complexată m-am simțit în prezența lor atunci când le-am văzut prima oară. Consideram atunci că ele aparțin lumii bune și că îmi erau superioare, dar acum știam că în realitate erau mai complexate decât mine.

— Nu suntem singure, avem bărbați care ne iubesc și care ne oferă totul.

— Mă bucur să aud că ai găsit acele partide mult visate.

— O spui de parcă ai vrea să pară ceva aiurea. Ce e greșit să-ți dorești ceea ce e mai bun?

— Nu-l nimic greșit. Doar ca eu am altă noțiune despre ceea ce e mai bun.

Sandra și-a aprins o țigară și s-a așezat pe una dintre canapele, iar eu m-am așezat lângă ea. Cele două femei mă cercetau curioase.

— De aceea ai rămas lângă un bărbat care te-a înșelat? m-a întrebat cealaltă femeie, cu un ton ironic.

— Crina, exagerezi și mă supăr! l-a reproșat Sandra.

— Las-o. Simte nevoia să-și confirme că e mai fericită ca mine, alături de bărbatul ei fidel, care-i oferă totul, am spus zâmbind. Numai că vezi tu, drăguț, pentru bărbații voștri, care vă oferă totul, voi nu sunteți decât niște trofee. Iar ei vor avea mereu tendința să cucerească mai mult, alte și alte trofee, deci nu se știe cât timp va dura fidelitatea.

— Te înșeli, drăguț. Bărbații noștri chiar ne iubesc.

— Serios? Eu cred că ei habar nu au cine sunteți. Nu le pasă decât să arătați bine ca să-l reprezentați frumos în public. Încearcă să vă mulțumească doar ca să nu vă piardă, dar nu le pasă cu adevărat de ceea ce vă doriți, de ceea ce simțiți și de ceea ce visați.

M-am ridicat, iar Sandra s-a ridicat și ea.

— Vă doresc o seară frumoasă! am spus zâmbind, apoi le-am întors spatele și am plecat.

Nu mă simțeam în largul meu la petrecere. Robert a observat asta și m-a întrebat dacă vreau să mă ducă acasă.

— E petrecerea ta, nu poți pleca.

— Ți se pare că-mi va simți cineva lipsa? Țștia n-au venit aici pentru mine, crede-mă.

— Au venit și pentru tine.

— Au venit pentru că e un prilej să se adune cu lumea bună și să socializeze. În realitate, nu-l pasă nimănui de mine. Cu Matei e altă poveste, pe el vor să-l lingusească.

— Du-mă acasă și, dacă vrei, te întorci.

— Să plec de lângă tine pentru a mă întoarce aici? *Never.*

I-am spus lui Matel că sunt obosită și nu a părut deranjat de dorința mea de a pleca.

— Te duce Robert, da?

— Da.

— Te mai întorci, sper, frate, i-a spus lui Robert.

— Nu. Sunt obosit. Te descurci tu și fără mine.

Am plecat cu Robert spre Snagov, bucuroasă că scăpăm din gălăgia și fumul din acel club.

— Abia aștept să fac un duș, am spus. Dacă e ceva ce detest la cluburi este felul în care te îmbibi cu fum.

Cum am ajuns acasă, am urcat în baie și mi-am umplut cada cu spumă. După scurt timp a venit și Robert și s-a așezat pe scaunul din ratan de lângă cadă.

— Nu ți-am cumpărat nimic de ziua ta, i-am spus. Dar ți-am pregătit un dar. L-am pregătit în timp, înainte să aflu că tu ești prietenul imaginar. Apoi am vrut să-l arunc, dar m-am răzgândit.

— Ce dar? Când mi-l dai?

— Nu știu, vom vedea.

Era un jurnal. Un carnetel pe care-l umplusem cu gânduri, cu păreri despre el, despre noi doi, despre povestea noastră. Jurnalul conținea și o scrisoare în care-i spuneam lui Robert tot ce simțeam pentru el și cum îl vedeam eu pe el. Aveam de gând să-i las în ziua plecării mele din casa aceea.

— Mi-l dai? m-a întrebat aruncându-mi spumă pe față.

— Nu acum. Va trebui să aștept.

A stat cuminte și m-a privit cum mă alintam sub spuma bogată și parfumată.

— La ce te gândești? l-am întrebat.

— De ce am impresia că-mi pregătești o lovitură?

Mă cunoștea mai bine decât credeam eu. Nu l-am răspuns.

— Dacă-mi faci vreo surpriză neplăcută, nu te voi ierta niciodată, mi-a spus.

— La ce surpriză neplăcută te gândești?

— Nu știu, să pleci, să dispari. Ține minte, Irina, dacă faci asta, nu te voi ierta niciodată. Să nu aștepti să te caut, fiindcă n-o voi face. Pentru mine nu vei mai exista. Și nici eu pentru tine.

Cuvintele lui m-au făcut să simt fiori reci în tot corpul.

— Dacă ai terminat cu amenințările, te rog să-mi dai halatul din cuier.

S-a ridicat și mi-a adus halatul gros, iar eu i-am făcut semn să se întoarcă cu spatele la mine ca să ies din cadă. A întors capul și ținea halatul cu mâna întinsă. M-am ridicat, am luat halatul și l-am îmbrăcat imediat. De îndată ce am pășit afară din cadă, m-a îmbrățișat și a început să mă sărute și să mă mângâie grăbit, ducându-mă în dormitor. Nu l-am oprit. Se purta diferit față de alte dăți în care făcusem dragoste. Era ușor agresiv și părea nerăbdător să mă posede.

— Promite-mi că n-ai să mai fi niciodată a altuia, mi-a spus sărutându-mă grăbit.

Știam deja că n-aș mai fi putut să flu a altui bărbat. Aș fi putut să-mi dăruiesc corpul, dar fără suflet. Sufletul meu îl iubea și-l dorea doar pe el și nu s-ar fi dăruit pentru nimic în lume altui bărbat.

— Promite-mi, Irina!

Nu m-am putut stăpâni și am început să plâng. S-a oprit și m-a strâns tare în brațe.

— Să nu cumva să-mi faci ceva rău! Nu te-aș putea ierta niciodată dacă m-ai face să sufăr.

— Eu te-am iertat pentru povestea cu prietenul Imaginar.

— Eu nu te voi putea ierta. Te iubesc prea mult, n-aș suporta să mă dezamăgești.

Am stat pe pat îmbrățișați până când am ațipit. Ne-am trezit abia spre dimineață, când am auzit gălăgie în casă.

— Te iubesc! mi-a spus.

M-a pupat și a plecat în camera lui.

În ziua aceea m-am gândit foarte mult la plecarea mea. Mă întrebam dacă într-adevăr Robert nu m-ar fi putut ierta și dacă nu m-ar mai fi căutat niciodată, așa cum îmi spusese. Mă speria gândul că el ar fi putut să nu mă mai iubească. Iar gândul că ar fi putut să mă deteste mă îngrozea. Aveam nevoie să mă știu iubită de el, chiar dacă nu aveam nimic din iubirea lui.

Începeam să-mi iau suflătoare rămas-bun de la Snagov și de la oamenii dragi de acolo. Priveam cu drag fiecare detaliu din casă, știind că avea să-mi fie foarte dor de fiecare loc și de fiecare lucru. Am ieșit pe terasă să văd curtea, să încerc să mi-o întipăresc în minte. Iubeam aleea cu dale de piatră de la poartă până la intrarea în casă, pe care am pășit de mil de ori, uneori răsând, alteori plângând, cântând, dansând sau amenințând cu plecarea. Iubeam fiecare pom, bradul argintiu pe care îl împodobeam cu atâta de drag de sărbători și leagănul pe care m-am alintat de atâtea ori și pe care Robert mi-a confirmat pentru prima dată că e în dragostit de mine, atunci când mi-a spus că, ori de câte ori este aproape de mine, face eforturi disperate să nu mă îmbrățișeze. Adoram foișorul unde-mi plăcea să citesc atunci când ploua și terasa pe care cu greu l-am convins pe Matei să luăm micul dejun și uneori cina, în zilele frumoase de vară. Pentru asta Matei a extins terasa, a acoperit-o și am cumpărat împreună mobilier de grădină romantic, din fier forjat, pe care l-am decorat cu perne cu flori.

Îmi aminteam ce-am simțit când am venit pentru prima dată în casa de la Snagov. Eram o copilă naivă, flatată de faptul că un bărbat tânăr și bogat ca Matei mă adusese în casa lui. Mai văzusem case frumoase, dar aceasta le întrecea pe toate. Timp de cinci ani a fost casa mea, locul în care am fost fericită până la refuz, dar și foarte nefericită.

Prin minte mi se derula filmul celor cinci ani petrecuți acolo, cu zeci de zile pline de fericire, cu seri frumoase în care ne-am fost unii altora familie, cu momente grele în care ne-am fost alinare la boală și la tristețe. Revedeam povestea dintre mine și Robert, care începuse cu sentimente de antipatie, cu jocuri și tachinări, și care a sfârșit cu o iubire tulburătoare, de necrezut.

— O să răcești, mi-a spus Robert, întrerupându-mi gândurile.

— Am vrut să iau puțin aer.

— Erai foarte departe. La ce te gândeai?

— Mă gândeam că noi, fiecare în parte, suntem suma oamenilor pe care i-am iubit, dar și pe care i-am rănit, că suntem suma faptelor noastre, a ceea ce am făcut bun sau rău și a ceea ce lăsăm în urma noastră.

M'a luat de mână și m-a condus în camera mea.

— Este prea frig să stai pe terasă atât de dezbrăcată.

— Pot să intru? a întrebat Matei deschizând ușa. Ah, erai aici?

I-a zămbit lui Robert și a intrat în camera mea. M-a pupat pe frunte și s-a așezat pe marginea patului.

— Cum vi s-a părut petrecerea? Ați pierdut ce a fost mai frumos.

— A fost ok, dar era prea mult fum și gălăgie, am spus.

— După ce ați plecat, a început lumea să danseze mai mult.

Cred că s-au simțit bine cu toți.

— Dar tu? Tu te-ai simțit bine? I-am întrebat pe Matei. La urma urmei, a fost ziua ta.

— Da, a fost ok. Am avut eu și petreceri mai reușite, dar a fost ok. De ziua ta ce vom face?

Uitasem că se apropia ziua mea. Speram să nu mai fiu în țară, cu toate că mă îngrozea gândul să fiu în decembrie singură, departe de toți cei dragi.

— Anul acesta nu vreau să-mi serbez ziua.

Matei nu a insistat. Știa că pierderea Luminiței era motivul pentru care nu simțeam nevoia să sărbătoresc. Lui Robert i-a sunat telefonul și a ieșit din cameră.

— Mi-e dor de tine! mi-a spus Matei. De noi. Ce să fac să fim din nou ca la început?

— Nu cred că mai putem fi ca la început, Matei. Ne-am schimbat amândoi.

M-am așezat pe fotoliul din fața patului ca să-l descurajez să se apropie de mine.

— E vina mea că ți-ai pierdut încrederea în mine, mi-a spus privindu-mă în ochi.

— Să știi că în toată povestea asta am și eu partea mea de vină.

— Tu? Cu ce ești tu vinovată că eu am fost un dobitoc infidel?

— N-am știut și n-am avut răbdare să te ajut să devii fidel, să fii bărbatul pe care mi l-aș fi dorit. În loc să te fi pedepsit și să te fi torturat cu reproșuri și crize, care oricum n-au schimbat ceea ce s-a întâmplat, ar fi trebuit să fiu bună cu tine, să te ajut să te corectezi.

— Ai fost prea bună cu mine, Irina!

— Nu destul de bună. Am fost egoistă și m-am victimizat, în loc să fi fost puternică și să te ajut.

— Uneori am impresia că discut cu o femeie mult mai matură. Ești atât de înțeleaptă. Ai avut dreptate când ai spus că ești prea bună pentru mine și că mă simt inferior ție.

— Nu-mi ești inferior, Matei! Habar n-ai ce om bun ești și cât de bun poți deveni. Nu te cunoști, fiindcă ai fost înconjurat de oameni care, în loc să-ți arate frumusețea din tine, te-au făcut să-ți descoperi doar latura negativă. Pe aceea ai exploatat-o la maximum. N-ai știut și de bunătatea din tine. De aceea ți-am spus să-ți alegi cu grijă anturajul.

În zilele următoare mi-am pregătit plecarea în cel mai mic amănunt. Într-o zi în care am rămas singură la Snagov, am plecat la Brașov să-mi duc majoritatea bagajelor și să-mi iau rămas bun de la

mama. I-am spus că plec să îmi termin cursurile, fără să-i povestesc drama sentimentală prin care treceam. Mă bucuram că mama avea un soț bun și blând, care avea grijă de ea și o prețuia. O știam în siguranță și asta mă liniștea. La Snagov am lăsat doar câteva lucruri, care mi-ar fi încăput într-o geantă. Simonei îi rămăsese sarcina să-mi trimită prin autocar în Germania o mare parte din bagajele mele, fiindcă singură, cu trenul, nu puteam lua prea multe.

— Vei avea nevoie de vase, de așternuturi de pat, ce vei face acolo fără? m-a întrebat Simona îngrijorată.

— Am tot ce-mi trebuie. Lucrurile pe care le-am avut în locuința la care am renunțat sunt în garaj la vecina mea din Germania. Am lucruri frumoase, pe care le-am folosit prea puțin.

Nu puteam pleca fără să-mi iau rămas bun de la cei din casă. Le-am scris câte o scrisoare flecăruia, chiar și Cesarei, scrisoare pe care urma să o rog pe Oli să i-o dea atunci când avea să fie destul de mare ca să poată înțelege ceea ce-i scrisesem. În fiecare scrisoare am mulțumit pentru tot și i-am asigurat pe fiecare în parte că i-am iubit, că sunt minunați și că nu-i voi uita niciodată. Mi-am cerut iertare pentru felul în care am plecat și am promis că voi reveni cândva să-i văd, dacă și ei își vor mai dori să mă vadă.

Scrisoarea pentru Robert am lăsat-o la urmă. Am scris-o într-o noapte, plângând. A fost cea mai grea și mai dureroasă scrisoare pe care am scris-o vreodată.

[...] N-am plecat, Robert, am murit. Nu mai am nimic viu în mine și nu știu dacă vreodată va mai exista un om care să-mi facă inima să bată din nou. Nu fac asta pentru mine, ci pentru noi. Pentru că eu nu pot fi fericită dacă ție nu ți-e bine și pentru că nu vreau să fiu răul din viața ta. Spuneai că nu mă vei ierta niciodată și că nu mă vei căuta. De căutat, nu are rost să mă cauți, fiindcă de această dată nimeni nu va ști unde sunt, deci nu vei avea

nicio cale de a mă găsi. Dar de iertat, ar trebui să mă ierți. N-am plecat să-mi fie mie mai bine, ci ție. Nu-ți încărca sufletul cu ură. Nu-ți cer să mă mai iubești, dar măcar nu mă urî.

[...] Pe unii oameni îi iubim toată viața. Tu ești unul dintre acei oameni. Iartă-mă pentru tot! Te voi iubi mereu!

Aveam de gând să le las scrisorile în ziua în care urma să plec. Le-am ascuns bine și am încercat să nu-mi arăt tristețea și îngrijorarea. Robert a avut câteva zile în care a fost foarte ocupat cu munca și preocupat de un necaz pe care l-au avut pe unul dintre șantiere, unde un muncitor căzuse de pe o schelă și se rănisese grav. La un moment dat, s-a certat și cu Matel, căruia i-a reproșat că era iresponsabil. A fost pentru prima oară când i-am văzut certându-se.

— Ești ok? Te pot ajuta cu ceva? l-am întrebat într-o seară, văzându-l foarte îngândurat.

— Sunt bine, dar m-am săturat. Toate se sparg în capul meu, toată greutatea e pe umerii mei.

— Te-ai implicat prea mult.

— Dacă nu m-aș implica eu, s-ar duce totul de răpă.

— Ar trebui să-l implici pe Matel mai mult. Învăță-l cum se fac lucrurile. Tu l-ai menajat. De zece de ori te-am auzit zicându-i „Lasă că mă ocup eu”.

— Al dreptate.

Mi-a luat mâna și m-a îndrumat să mă ridic și să mă așez în brațele lui.

— Tu ești bine? Am fost atât de ocupat, că nu am avut timp să-ți acord atenție. Mă ierți?

— Sunt bine, dar mă supără că tu nu ești bine.

— Voi fi. Cât timp te am pe tine alături, nu mă poate doborî nimic.

Da, dar pe mine nu mă vei mai avea alături prea mult timp, am gândit.

— De ce te-ai întristat? m-a întrebat.

— Sunt doar obosită.

— Vrei să mergem într-o vacanță? Doar noi doi.

— Mai vorbim despre asta. Acum vreau să vă rezolvați treburile la firmă și să te liniștești.

Nu puteam pleca fără să-i spun măcar doamnei Oli de intenția mea. Știam că pot avea încredere în ea și am așteptat să rămânem acasă doar noi două ca să-i spun că aveam de gând să plec definitiv din casa aceea. Uneori, după micul dejun și după ce plecau Matei și Robert la birou, eu și cu ea obișnuiam să bem o cafea, afară pe terasă sau în living, în fața șemineului, când era răcoare. I-am spus că vreau să vorbesc cu ea și am chemat-o în living.

— Sper că nu-mi dai vreo veste rea, mi-a zis ea.

— Oli, ești singura căreia îi voi spune asta, fiindcă ești singura în care am încredere deplină. Timp de cinci ani mi-ai fost ca o mamă. Te respect și te prețuiesc enorm.

— Și eu te iubesc ca pe copilul meu. Ești lumina din viața noastră.

— Ai văzut cum au evoluat lucrurile în casa asta. Sau întâmplat atâtea. Eu și Matei ne-am răcit, din partea mea nu mai există deloc iubire și nu va mai putea exista vreodată, așa că voi pleca. De data asta pentru totdeauna.

Oli a căutat în buzunarul capotului o batistă, apoi și-a scos ochelarii și și-a șters fața plină de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău că te rănesc și pe tine! am spus.

Mă simțeam vinovată pentru că o întristam pe acea femeie bună și blândă, care ar fi meritat o bătrânețe liniștită. Nu spunea nimic, doar plângea. Nu o mai văzusem niciodată atât de tristă. Am îmbrățișat-o, iar ea mi-a pupat pe frunte, părintește.

— Te rog să mă ierți! i-am spus.

— Ce să iert la tine, copilă? Că ai fost atât de bună cu noi? Îmi pare rău că nu ai fost fericită și că pleci.

Am plâns amândouă, ea privind îngândurată în podea, iar eu privind-o pe ea cum frământă în mâini batista cu care din când în când își ștergea ochii.

— Să nu le spui băieților că ai știut de plecarea mea. Nu vreau să se supere pe tine și să te acuze că nu i-ai avertizat.

— Mie și teamă să mă gândesc ce va fi în casa asta după ce pleci.

— Am încredere că va fi bine. Matel își va reveni, oricum noi doi nu mai avem o relație normală.

— Și Robert? Te iubește tare mult. Primul lucru pe care-l face dimineată e să te caute prin casă.

— O să-i treacă și lui. Sper să-și găsească amândoi câte o iubită frumoasă și bună și să fie fericiți. Eu pentru Cesara îmi fac griji. Știi bine că de dragul ei am rămas de multe ori când aș fi plecat și că de dragul ei m-am întors.

— Ce să-i spunem când ne va întreba unde ești și când te întorci?

— Nu știu. Că sunt într-o călătorie mai lungă și că nu știți. Că am plecat să fac școală, ceva care să nu o facă să se simtă părăsită. Nu vreau să o rănesc.

— Unde ai de gând să pleci?

— În Germania. O să mă mut în alt orașel, aproape de universitate, dar undeva unde să nu știe nimeni. Nu vreau să mă găsească Matei.

— Doamne, ce va fi aici!

— Îmi pare atât de rău, Oli!

— Măcar mie o să-mi trimiți vești despre tine?

— Dacă vrei, da.

— Dacă vreau? O să mor de grijă și de dorul tău!

— Te voi suna cât de des voi putea ca să-mi spui cum sunteți, ok?

— Promiți?

— Da. Dar va trebui să fie secretul nostru. Nu te-ai pune să tălnuiești ceva în defavoarea celor din casă. O facem pentru binele tuturor, bine?

— Știu.

Am vorbit cu ea mult, încercând să o liniștesc.

— E foarte important să nu-ți arăți tristețea față de ceilalți. Nu vreau să-și dea nimeni seama că plec.

— Voi încerca.

În ziua aceea mi-a povestit lucruri pe care nu le știam despre ea și despre trecutul ei. Mi-a spus cum a ajuns menajeră în casa bunicilor lui Matei, cum s-a atașat de familia lui și i-a crescut pe el și pe Robert. Oli a avut o viață grea. A fost un copil nedorit și nelegitim, iar mama ei, care era foarte tânără când a născut-o, a lăsat-o în grija bunicilor și a plecat din țară cu un bărbat pe care îl iubea. Bunica ei a murit când Oli avea cinci ani, așa că a ajuns în grija surorii mai mari a mamei ei, care a exploatat-o. În acea familie nu s-a simțit niciodată iubită. S-a căsătorit foarte tânără, la optsprezece ani, iar la nouăsprezece a născut un băiețel care a murit la două zile de la naștere. Soțul ei a abandonat-o, iar la douăzeci de ani a ajuns pe drumuri și a nimănui. A căutat de lucru din casă în casă, iar cineva care-i cunoștea pe bunicii lui Matei — o familie foarte înstărită și respectabilă — a recomandat-o ca menajeră. Au luat-o în casa lor și de atunci și-a petrecut toată viața alături de familia lui Matei. Când mama lui Matei s-a căsătorit, a luat-o pe Oli cu ea să-i fie ajutor în casă. Când Matei s-a mutat în casă nouă și s-a căsătorit, a luat-o cu el. Matei și Robert au fost crescuți de ea și o iubeau nespus. Pentru ei a fost ca o mamă și o tratau ca atare.

— Familia lui Matei, toate cele trei generații, s-a purtat cu mine ireproșabil. M-am simțit iubită de ei, mi-a spus ea. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-aș fi ajuns la ei, dar, uite, bunul Dumnezeu a avut grijă de mine și mi-a dat o familie bună.

— Și tu ești un om minunat, Oli! Iar familia lui Matei are motive să-ți fie recunoscătoare. Le-ai dăruit toată viața și toată iubirea ta.

Unul dintre prietenii de la care voiam neapărat să-mi iau rămas bun era Angel. L-am sunat și i-am spus că vreau să vorbim câteva minute. M-a invitat la el acasă.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, i-am spus, încercând să nu las să iasă la iveală lacrimile care-mi curgeau deja prin suflet.

— Pleci?

S-a așezat pe canapea lângă mine și mă privea întrebător.

— Da. Plec undeva în lume, departe și pentru totdeauna.

— Nu face asta, Irina! Fuga nu e o soluție.

— Dacă aș rămâne, aș deveni altfel decât omul care mi-aș dori să fiu și aș avea o influență negativă și asupra altora, pe care, probabil, i-aș transforma în oameni diferiți de ceea ce și-ar dori să fie. Nu vreau să am pe conștiință vinovăția și regretele altora. Eu vreau să-i inspir pe oameni cu ceea ce am frumos, nu să-i atrag în viciile și slăbiciunile mele.

— Ești așa un copil visător!

— Poate că sunt, dar încerc să fac alegeri care să mă facă fericită.

— Plecarea asta te va face fericită?

— La început, nu. Dar când rănilor mi se vor vindeca și voi ști că am ales corect, voi fi fericită.

— Unde ai de gând să pleci?

— Departe. Am nevoie de o viață nouă, de o casă nouă, de un job...

— Te pot ajuta și aș face-o cu multă plăcere.

— Știu și îți mulțumesc, dar vreau să mă descurc singură.

— Nu te încăpățâna. Ca să o lei de la început îți trebuie bani, ai nevoie de relații, de...

— Am ceva bani puși deoparte, în plus de asta am primit și chiria pe casa de la Sinaia pe o jumătate de an.

— Te rog, lasă-mă să te ajut!

— Nu sunt obișnuită să primesc, Angel.

— Irina, sunt prietenul tău. Vreau să te ajut.

— Mă ajută să știu că ești bine și că, la un moment dat, voi fi primită cu drag în brațele tale.

— La un moment dat? Nu vom ține legătura? Nu-mi spui unde pleci?

— Nu vreau să știe nimeni unde plec. Pentru siguranța mea, e mai bine așa.

— N-aș spune nimănui.

— Știu, dar mă simt eu mai confortabil așa. Însă te voi suna cât de des voi putea.

— Doamne, ce copil căpos! Ce caracter!

S-a ridicat și a început să se plimbe prin încăpere privind în jos îngândurat.

— Te rog, lasă-mă să te ajut.

— Angel, mă descurc. Sunt fetiță mare.

M-am ridicat și l-am oprit din defilarea cu pași siguri și apăsați. L-am îmbrățișat, iar el mi-a prins fața între palme și mi-a căutat privirea. Câteva clipe mi-a privit foarte grav, apoi m-a sărutat apăsător pe buze.

— Nu pleca, te rog! mi-a spus fără să-și dezlipească buzele de ale mele.

L-am pupat și l-am îmbrățișat strâns.

— Dacă nu l-aș fi iubit atât de mult pe Robert, m-aș fi îndrăgostit nebunește de tine, să știi. Ești un om deosebit.

— Există vreo șansă să nu îl mai iubești pe Robert?

Nu în viața asta, am gândit.

— Să știi că ai un loc al tău în sufletul meu. N-aș face nimic ca să te rănesc, i-am spus.

— Tu, ca să nu-i rănești pe oameni, refuzi să-i iubești, așa-i?
— Uneori. Fiindcă uneori am impresia că iubirea mea face rău.
— De ce nu-i lași pe ceilalți să aleagă dacă vor să fie iubiți de tine sau nu?

— Pentru că ceilalți nu știu cât pot eu să ofer și au așteptări.
— Ești un copil imposibil și te iubesc tare, să știi. Mi-ar fi plăcut să avem mai mult timp.

— Timpul nu garantează nicio reușită.

Mi-a înțeles mesajul, cu toate că nu voiam să-i spun atât de direct că n-ar trebui să-și facă speranțe în ceea ce mă privea, pentru că eu nu l-aș fi putut iubi niciodată.

Am plecat de la Angel plângând, iar când mi-a închis portiera mașinii, mi s-a părut că și el avea ochii înlăcrimați. Nu știam dacă o să-l mai văd vreodată, dar aveam amintiri frumoase legate de el.

În ultima seară petrecută la Snagov, am pregătit o cină specială și am făcut tiramisu, știind cât de mult îi plăcea lui Robert. Am ținut reapărat să fie și fetița la cină, căreia i-am explicat din nou cum trebuie să stea o domnișoară la masă, cum trebuie să mănânce elegant și cum trebuie să se poarte.

— Se pare că-și dorește foarte mult să fie o domnișoară elegantă dacă te ascultă atât de atentă, a spus Matei, încântat că Cesara se purta exemplar.

— Va fi. Va fi cea mai frumoasă și mai distinsă domnișoară, am spus.

— Noroc că nu te-a văzut mâncând slănină cu ceapă! mi-a zis Robert amuzat, aplecându-se spre mine ca să aud doar eu ceea ce-mi spune.

Am zâmbit amintindu-mi ce uimit a fost Robert când mi-a surprins într-o noapte mâncând slănină cu ceapă, fără tacâmuri și cu o poftă uriașă.

— Mănăcă cină asta. Salata a fost senzatională! a spus Matei mulțumit.

— Mă bucur că ți-a plăcut! Cesara, mai dorești ceva?

— Nu, mulțumesc! a răspuns ea, asumându-și la modul cel mai serios rolul de domnișoară.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, a anunțat Matei, ridicându-se de la masă. Mai am de citit ceva, apoi mă culc fiindcă sunt foarte obosit.

De fapt, Matei se culca foarte devreme. Rareori era treaz înainte de miezul nopții.

Am strâns masa împreună cu Robert, apoi am dus-o pe fetiță la culcare.

— Ai chef să ne uităm la un film? m-a întrebat el după ce a adormit Cesara.

— Nu. Am chef să stau cu tine.

Am coborât în living și ne-am așezat unul lângă altul pe o canapea. Robert a făcut focul în șemineu, știind cât de mult îmi plăcea să privesc focul în nopțile reci de iarnă. Doar că acum eu nu-mi doream decât să-l privesc pe Robert, să mă bucur de ultimele ore cu el.

— De ce mă privești așa? m-a întrebat.

— Pentru că ești frumos.

— Nu-s chiar așa frumos cum spui. Matei e mai frumos.

— De ce spui asta? Ce are mai frumos?

— Nu știu, are ochii albaștri. E frumos.

— Și tu ești frumos.

— Ce-ți place la mine?

— Totul. Ochii, genele astea lungi pe care sunt invidioasă, sprâncenele, părul, buzele, zâmbetul, mâinile. Ești cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

— Și ai putea să părăsești o asemenea frumusețe? m-a întrebat amuzat.

— Depinde ce înțelegi prin a părăsi. Eu cred că părăsești un om atunci când poți trăi fără el. Uneori plecăm de lângă anumiți

oamenii, dar nu-i părăsim, fiindcă ei ne locuiesc în suflete. Nu putem trăi fără ei.

M-a îmbrățișat și m-a sărutat.

— Vrei să-ți spun un secret? m-a întrebat.

— Da.

— De fiecare dată când am stat cu tine pe canapeaua asta, mi-am dorit cu disperare să facem dragoste.

— Și eu la fel.

Câteva minute nu ne-am mai vorbit. Ne-am privit, ne-am mângâiat și ne-am sărutat. Știam că era ultima seară pe care o petreceam cu el și asta mă sfâșia.

— Ești tristă. De ce?

— Nu sunt.

— Irina, te cunosc!

— Sunt ușor emoționată, nu știu ce am.

— Vorbește cu mine, te rog. Zi-mi ce ai pe suflet.

— Vreau doar să mă ții în brațe. Ți-am spus vreodată că, atunci când mă ții în brațe, mă simt protejată și liniștită?

— Te iubesc enorm, Irina! N-am să te părăsesc niciodată.

În schimb, te voi părăsi eu! Abia reușeam să-mi stăpânesc lacrimile.

— Dormi cu mine în noaptea asta? l-am întrebat.

— Mai întrebi?

Am urcat la etaj, fiecare în camera lui, și am făcut duș. După scurt timp, Robert a venit în dormitorul meu. Era îmbrăcat în pijama pe care i-o dăruisem cu un an în urmă, de Crăciun. A încuiat ușa și s-a strecurat lângă mine sub plapuma mare și pufoasă.

— A iclee cât de greu îmi e să stau lângă tine fără să facem dragoste? m-a întrebat.

— Am, dar n-aș putea în casa asta. Nu cu Matei sub același acoperiș.

— Hai de să dormim, iubita mea!

M-a luat în brațe și m-a mângâiat pe frunte și pe păr până când a adormit. Eu am adormit abia spre dimineață. Nu l-am simțit când a plecat de lângă mine. M-am trezit când a sunat alarma. Am pregătit micul dejun și i-am așteptat emoționată. Era ultimul mic dejun împreună cu ei. Când au plecat, i-am condus până în curte.

– Sunteți frumoși tare, le-am spus.

– Mulțumim! a zis Matei intrând în mașină. Te iubesc!

Am așteptat să văd mașina leșind pe poartă, apoi am urcat în camera mea să-nu fac bagajul. Încercam să nu mă gândesc la ceea ce lăsam în urmă și la ceea ce urma să trăiesc după ce aveam să fiu departe de tot ceea ce iubeam. Simona era la Snagov de două zile, ca să mă ajute. De câte ori rămânea singură, plângea.

– Nu te știam așa de plângăcioasă, i-am spus.

– Nici eu. Credeam că o să-mi fie mai ușor.

– Nu vom sta mult una fără alta. După ce mă stabilesc, te chem la mine. Și voi veni și eu acasă. Important este să nu spui nimănui, dar absolut nimănui, detalii despre mine – unde stau, când vin.

– Păi, oricum nu știu detalii.

– Dar îți voi spune la un moment dat. Însă de data asta nu ne mai jucăm, nu vreau să spui absolut nimănui. Nu fug ca să fiu găsită, crede-mă. Fug pentru binele lui Robert și al meu.

– Îți promit că nu voi spune nimănui, poți avea încredere în mine.

– Nu spui nici măcar torturată cu amandine? am întrebat zâmbind.

– Nici măcar.

Mi-am adunat lucrurile și am avut grijă să las ordine în urma mea. I-am dat lui Oli scrisoarea pentru ea și pentru Cesara. Am lăsat scrisoarea lui Matei în dormitorul lui, pe pat, și am ascuns scrisoarea lui Robert în agenda pe care și-o ținea într-un sertar din camera lui. Deasupra agendei am pus jurnalul pe care-l făcusem special pentru el, în care se aflau cele mai frumoase momente ale poveștii

noastre, dar și gânduri și sentimente contrare pe care am vrut să le afle. Nu am putut să-mi iau rămas-bun de la fetiță. Știam că, dacă aș fi intrat în camera ei, aș fi plâns și nu volam să mă țină minte așa. Și știam că mi-ar fi fost imposibil să mă desprind de ea. Tot ce-am putut face a fost să mângâi ușa când am trecut pe lângă camera ei. Oli mă aștepta în living cu o sacoșă în care îmi pusese mâncare pentru drum. Plângea de abia putea sta în picioare.

— Ai ci, în plicul ăsta, ți-am scris și eu o scrisoare, mi-a spus. Să nu te superi, am scris urât și poate cu greșeli, eu am făcut școala acum mulți ani. S-o citești doar în tren sau când ajungi.

Am îmbrățișat-o și am plâns câteva clipe împreună cu ea.

— Să ai grijă de tine, de băieți și de Cesara! Vreau să aud că ai reușit să crești măcar patru-cinci generații ale acestei familii.

— Și tu să ai grijă de tine, copila mea bună! Dumnezeu să-ți ajute, să-ți dea viața bună și oamenii care să te iubească!

Am ieșit din casă cu pași grei, de plumb, și cu sufletul copleșit de durere. Știam că, de îndată ce poarta aceea avea să se închidă în urma mea, se va încheia și un capitol important din povestea vieții mele.

În mijlocul curții m-am oprit și m-am întors să mai privesc o dată casa care mi-a fost cămin în ultimii ani. Oli plângea în pragul ușii și îmi făcea cu mâna, iar eu l-am zâmbit printre lacrimi și i-am spus că o iubesc.

Dincolo de poartă mă aștepta un prieten cu mașina. Abia am putut să-l salut când am intrat în mașină. Simona mă mângâia și plângea lângă mine.

— Acum știu că în urma fiecărui om dezamăgit se află oameni pe care l-a dezamăgit, i-am spus.

M-au condus la gară și m-au ajutat să-mi ocup locul în tren. Urma să schimb trenul în Budapesta și mă gândeam cu groază că îmi va fi greu să-mi mut bagajele foarte grele dintr-un tren în celălalt.

Mi-am luat rămas-bun de la Simona, care a coborât din tren doar când acesta s-a pus în mișcare.

— Să ai grijă de tine și nu uita că nu ești singură pe lume! mi-a spus ea, cu ochii în lacrimi.

Probabil că aș fi plâns tot drumul dacă în cușetă cu mine n-ar fi fost și alte persoane. Am încercat să-mi păstrez lacrimile în suflet, convinsă că aveam să le plâng în momentele mele de singurătate. Drumul mi s-a părut lung și obositor. Regretam alegerea făcută și, de câteva ori, mi-a trecut prin gând să cobor în orice gară și să mă întorc, dar știam că trebuie să urmez drumul pe care pornisem. Când am ajuns în Germania, prietena mea mă aștepta în gară. Abia ajunsă acolo am realizat ce alegere făcusem. Sufletul mă trimitea înapoi, dar rațiunea îmi spunea că nu mai există cale de întoarcere.

Am început încă de a doua zi să caut locuințe de închiriat într-un orașel vecin. Am găsit un apartament micuț într-o clădire nouă cu două etaje și am stabilit o întâlnire cu agentul imobiliar. De îndată ce am văzut locuința, am decis să o închiriez. Am achitat chiria și garanția pentru o jumătate de an, iar prietena mea m-a ajutat să fac curat, ca să mă pot muta. Clădirea era nouă și fusese construită cu scopul de a fi închiriată.

În prima săptămână am fost ocupată cu amenajarea locuinței. Mi-am mutat lucrurile pe care prietena mea le ținuse în garajul ei și mi-am cumpărat ceea ce-mi mai trebuia. Mă simțeam foarte singură și abia îmi găseam puterea să mă mobilizez.

E nevoie să ajungi singur, fără nimeni alături și fără niciun sprijin, ca să realizezi cât de important ești tu pentru tine, că în realitate depinzi numai de tine și de forțele tale, că tu îți poți fi cel mai bun prieten, dar și cel mai aprig dușman – în funcție de alegerile pe care le faci.

Abia atunci când am simțit că sunt a nimănui am realizat cât de importantă sunt eu pentru mine și am învățat să mă iubesc și să mă prețuiesc.

În singurătatea mea am reușit să mă descopăr, să cunosc omul din mine, cel adevărat, să aflu ce-mi doresc cu adevărat, ce mă împlinește, ce mă face cu adevărat fericită.

Am realizat atunci că m-am străduit să fiu bună cu toată lumea, numai cu mine nu. N-am fost bună cu mine nici măcar atunci când eram copil, n-am fost bună cu mine niciodată. M-am irosit, m-am risipit, m-am judecat, m-am condamnat, m-am pedepsit și nu mi-am oferit ceea ce aș fi meritat. Mi-am torturat sufletul cu sentimente negative, de parcă propriul suflet mi-ar fi fost cel mai aprig dușman. Simțeam nevoia să-i cer iertare sufletului meu atât de greu încercat de alegerile mele, de complexele mele, de toată încălcătura cu care l-am copleșit.

Am luat jurnalul și, printre lacrimi, am început să-i scriu o scrisoare sufletului meu.

Iartă-mă, suflute! Iartă-mă că nu te-am iubit așa cum ai fi meritat! Iartă-mă că am iubit alte suflute mai mult decât te-am iubit pe tine și că încă sunt suflute pentru care te chinui și te neglijez! Iartă-mă că te-am încărcat cu toate răutățile cu care lumea a aruncat în mine! Iartă-mă că am păstrat tot ce te-a întristat! Iartă-mă că nu am știut să-ți ofer pacea și că te-am tulburat. Iartă-mă că n-am știut să te prețuiesc!

Faptul că aveam atâtea lucruri de pus la punct mi-a distras atenția de la durerile mele. Ziua alergam să fac rost de cursuri și să mai amenajez prin casă ceea ce trebuia, dar nopțile erau chinuitoare. Mă gândeam numai la cei pe care-i părăsisem.

Pe Simona am sunat-o abia după o săptămână. Mi-a povestit că Robert nu a căutat-o și că nu a încercat să afle nimic despre mine.

— Înseamnă că se va ține de cuvânt, că nu mă va căuta și că mă va detesta, i-am spus.

— Nu-mi vine să cred că nu întreabă nimic. Matei m-a sunat și l-am spus că nu mi-ai zis unde ești tocmai ca să nu le spunilor.

— Tu nu ai încercat să-l suni pe Robert?

— Ba da, l-am sunat să văd cum este.

— Și?

— Și când am pomenit de tine, mi-a spus că tu pentru el nu mai ești. Părea foarte serios.

— Poate că e mai bine așa.

Gândul că Robert nu mă mai iubește mă făcea să mă simt un nimeni și a nimănui. Nu știam încă să trăiesc fără iubirea lui și nu eram sigură că aveam să învăț asta vreodată.

Prietena mea îmi căuta un loc de muncă, iar eu verificam în fiecare zi panoul publicitar din incinta universității. Am găsit tot felul de oferte de muncă, dar nu mă atrăgea nimic. Într-o zi, una dintre colege m-a întrebat dacă aș vrea să fiu voluntară la un azil de bătrâni. Programul era flexibil, după posibilități. M-a încântat ideea să mă fac utilă și să socializez. Am fost la un interviu și am fost acceptată. Sarcina mea era să le țin companie bătrânilor, să le citesc, să-i scot în parcul azilului și la cumpărături. N-a fost atât de simplu pe cât m-aș fi așteptat. A fost necesar să învăț câte ceva despre fiecare bătrân în parte și să le cunosc istoricul medical. Unii aveau alergii, intoleranțe și dependențe și trebuia să mă asigur că-i protejez astfel încât să nu-și pună viața în pericol. După un training de o săptămână și un examen pe care l-am trecut cu bine, mi-am început munca de voluntariat în acel azil.

Una dintre atribuțiile mele era să le citesc bătrânilor, care se prăpădeau de râs din cauza accentului meu și a felului în care stâlceam cuvintele. Am fost foarte plăcut surprinsă să descopăr că bătrânii din acel azil nu erau lipsiți de vlagă, resemnați, morocănoși și dificili. Erau mai plini de viață decât mulți tineri pe care îi cunoșteam. Aveau seară specială de dans, de teatru și tot felul de activități care să îi distreze. După câteva zile eram dependentă de

acel loc și de bătrânii pe care ajunsesem să-i îndrăgesc. Mă așteptau mereu cu povești teribiliste, ca niște copii. Se pârau unii pe alții și erau mereu puși pe joacă. După câteva zile le știam deja poveștile de viață. Mi-au povestit despre vremuri îndepărtate, despre care eu doar citisem în cărți sau văzusem în filme. Unii dintre ei aveau povești incredibile, cu amintiri triste de pe vremea Holocaustului, și totuși au supraviețuit și au găsit puterea să meargă mai departe, să iubească, să își trăiască viața cu tot ce le-a fost dat. Una dintre doamnele de la azil, cea mai bătrână din grupul de care mă ocupam eu, mi-a povestit că la doar opt ani și-a pierdut toată familia și că n-a mai regăsit-o niciodată. Atunci am realizat că durerea mea era incomparabilă cu durerea ei și am crezut, pentru moment, că voi reuși să merg mai departe în viață fără cei dragi, de care fusesem nevoită să mă despart.

Într-o zi, când ne aflam în livingul azilului, așteptând să treacă ploaia ca să ieșim la plimbare în parc, le-am spus și eu povestea mea. A fost un moment emoționant, în care mi-am descărcat sufletul în fața lor. „Tu, într-o zi, vei scrie o carte!” mi-a spus un domn care se numea Rudi. Era un domn tare simpatic și foarte îndrăgostit de o colegă de azil, pe nume Bertha. Am fost fascinată de povestea lor de dragoste și mă gândeam cu tristețe la bătrânii din România, care se resemnau în fața singurătății și nu îndrăzneau să mai iubească din cauză că li se părea ridicolă îndrăgosteala la bătrânețe. Rudi și Bertha au avut o șansă pentru că au știut să se observe, pentru că n-au mers cu capul în pământ, rușinați de bătrânețea lor și resemnați cu singurătatea. I-am surprins de câteva ori aruncându-și priviri duioase, iar când el a fost răcit, ea l-a dădăcit ca pe un copil. Acolo, în lumea aceea, se aveau unul pe celălalt. Se cunoșteau și se acceptau așa cum erau. Aveau grijă unul de celălalt și își împărțeau momentele de bucurie, de tristețe și de teamă. De fiecare dată când ieșeam la cumpărături, Rudi îi cumpăra flori și bomboane de ciocolată, iar ea îl croșeta în fiecare an câte un pulover, pe care îl

dăruia de Crăciun. Povestea lor m-a făcut să cred că prea târziu ca să iubești este doar la ultima bătaie a inimii.

Cu toate că mă mutasem de câteva săptămâni în acel orașel, încă nu-mi cunoșteam vecinii. Știam că lângă blocul meu locuiește o doamnă în etate, fiindcă de la fereastra sufrageriei mele îi vedeam curtea casei.

Într-o duminică am ieșit să explorez împrejurimile. Vizavi de blocul meu, pe colțul străzii, se afla o casă mare, la parterul căreia erau câteva magazine mici de cartier: o florărie, o patiserie și un pet shop.

Când am revenit acasă, în curte se juca un băiețel de vreo șase ani, cu care m-am oprit să stau de vorbă. Ne-am jucat puțin și m-a întrebat dacă mă pot plimba cu el, cu bicicleta. I-am spus că eu nu am bicicletă, iar el a strigat-o pe mama lui, care a ieșit de îndată la fereastră. I-a spus acestuia că eu nu am bicicletă, iar mama lui mi-a făcut semn să aștept să coboare. Când a ajuns în curte, mi s-a prezentat și mi-a spus că ea are două biciclete de adulți și că imi poate da una dacă vreau să mă plimb. Așa am cunoscut-o pe vecina care locuia la etajul unu și cu care m-am împrietenit. Trăia doar cu băiețelul ei, pe care-l creștea singură. Divorțase de soțul ei, care era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, motivând că e un om foarte dificil și posesiv și că nu avea deloc răbdare cu copilul. Mă bucuram că aveam o prietenă atât de aproape și că nu mă mai simțeam atât de singură. În clădirea cu două etaje în care mă mutasem erau ocupate doar trei apartamente din cele șase disponibile, iar pe scara cealaltă doar două erau ocupate, cu toate că prețurile la chirii erau foarte avantajoase, iar condițiile – foarte bune.

– Cine să vină în orașelul ăsta? Nici eu n-aș fi venit dacă nu ar fi fost jobul, mi-a spus vecina mea. Dar lumea nu se înghesuie să stea în orașe ca acesta. E prea liniștit și limitat. Tu de ce ai venit tocmai aici?

În seara aceea i-am spus povestea mea. A condamnat alegerea pe care o făcusem și lipsa de curaj să lupt pentru a fi cu Robert.

— Eu n-aș fi renunțat la el, mi-a spus. Ai o poză cu el să-mi arăți și mie?

Am urcat în apartament să-i aduc o poză cu Robert. Aveam câteva poze în jurnal și am ales-o pe cea care-mi plăcea cel mai mult, una în care era cu Luminița, când am fost la ea în Italia.

— Doamne, ce bărbat frumos! Îmi pare atât de cunoscut!

— Seamănă bine cu un actor.

— Exact. E frumos tare! Cum ai putut să renunți la el?

— Din iubire putem face cele mai nebunești și mai grele lucruri.

I-am spus povestea celor cinci ani petrecuți în casa de la Snagov din care am plecat și în care m-am întors de atâtea ori cu speranțe noi.

— Irina, eu nu te înțeleg de ce te-ai întors în casa aceea de atâtea ori!

— Pentru că ne întoarcem mereu acolo unde există oameni pe care-i iubim, oricât de greu ne-ar fi.

Oamenii se întorc iar și iar în locuri unde au suferit, conștienți că vor suferi din nou, de parcă n-ar putea trăi fără suferință. Oricât de tare ne-ar speria suferința, mai tare ne sperie singurătatea. Nu putem sta departe de ceea ce iubim, oricâtă durere ar aduce iubirea.

În timp ce vorbeam cu vecina mea, am văzut pe fereastră că un tânăr la o floare dintr-o vază expusă pe treptele florăriei de vizavi și că pleacă mai departe, fără a intra în florărie să o plătească. Așteptând să văd reacția vânzătoarei, am văzut un alt bărbat, de data aceasta unul în etate, făcând exact același lucru.

— Doamne, oamenii ăia fură florii! I-am spus vecinei mele. Cobor să-i avertizez pe cei din florărie.

Am coborât în grabă să o alertez pe vânzătoare, dar când am ajuns în fața florăriei, am văzut lipită de vaza din care cei doi bărbați luaseră câte o floare o tăbliță pe care era scris cu cretă: „La o floare și fă-i cuiva o bucurie. E din partea casei.“ Mi-a plăcut foarte mult ideea și am zâmbit. Am văzut ușa deschizându-se, iar în prag a apărut vecina care locuia în căsuța de lângă clădirea în care stăteam eu.

— Sunteți vecina cea nouă, așa-i? m-a întrebat ea voioasă.

— Da. Bună ziua! Mă numesc Irina.

S-a prezentat cu o strângere fermă de mână și mi-a dăruit un trandafir din vaza în care pusese flori pentru trecători.

— Mi se pare minunată ideea dumneavoastră de a-i încuraja pe oameni să dăruiască flori.

— Trebuie să-i încurajăm pe ceilalți să fie romantici, a spus ea.

Acea întâmplare a făcut să mă împrietenesc și cu vecina de lângă, cu care stăteam la povești ori de câte ori ne întâlneam.

Zilele treceau foarte greu. Îmi doream ca timpul să treacă mai repede, de parcă nu ar fi consumat din propria mea viață. Trăiam ca un robot programat să facă lucrurile care trebuie făcute și nu mai știam ce e bucuria. Speram că, odată cu trecerea timpului, se va vindeca și sufletul meu și se va mai estompa dorul care mă năucea. Seara o sunam pe Simona, care-mi povestea noutățile din țară. Nu știa mare lucru despre cei de la Snagov, fiindcă nu ținea legătura cu ei.

O dată pe săptămână o sunam pe Oli, dimineața, când știam că Robert și Matei sunt la birou. Deși îi simțeam tristețea și îngrijorarea în voce, mă încuraja mereu și-mi spunea că fetița era bine.

„Robert mă îngrijorează“ mi-a spus ea într-o zi, „e foarte abătut, nu doarme nopțile și nu mănâncă.“

Într-o seară, mi-am luat inima în dinți și l-am sunat pe Matei.

— Ești supărat pe mine? l-am întrebat.

— Nu. Sunt supărat pe mine că n-am știut să te țin lângă mine. Eu te-am alungat, mi-a spus cu un ton resemnat.

— Matei, n-am fost pregătiți pentru relația asta. Nici tu, nici eu nu am fost pregătiți pentru un asemenea angajament. Dacă am fi fost, am fi rămas împreună, orice s-ar fi întâmplat.

— Tu ai fost atât de bună cu mine, iar eu... Te voi recuceri, să știi.

— Eu zic să nu te mai gândești la asta, ci să faci ceva pentru tine. Pentru fericirea ta, pentru a fi omul care poți fi. Ai potențial, ai

educație, ai un suflet bun. Poate ar trebui să schimbi anturajul ăla care-ți insuflă ambiții prostești.

— Știi ce mi se pare dureros? Că, după tot ce ți-am făcut, tu încă vezi ceva frumos la mine.

— Faptul că faci greșeli nu înseamnă că n-ai nimic bun și frumos. Cred că mai ai nevoie de timp ca să evoluezi. Dar știu că poți fi un bărbat adevărat și, mai ales, un tată minunat. Matei, acum nu mai ești doar tu. O ai pe Cesara și tot ce faci se răsfrânge asupra ei. Ai o mare responsabilitate: să fi tatăl pe care-l merită. Un tată de care să fie mândră.

A insistat să-l spun unde sunt și să ne vedem, promițându-mi că nu va încerca să-mi ceară nimic din ceea ce nu aș fi vrut.

— Știu că am greșit și că nu mai crezi în mine. Toți mi-au spus că te-am speriat cu atitudinea mea și cu posesivitatea și, crede-mă, nu te-aș mai forța să faci nimic din ceea ce nu vrei, mi-a spus. Cred că abia acum am învățat să te respect cu adevărat.

— Am nevoie de timp, Matei. Am plecat departe, în altă țară, și încerc să-mi construiesc un viitor.

— Ai idee cum sunt viețile noastre fără tine?

— Da, la fel cum e și viața mea fără voi. Dar vom trece peste asta. Așa cum am putut trăi unii fără alții înainte să ne cunoaștem, vom putea și acum. Cred că eu mi-am încheiat rolul în viețile voastre.

— Dar ne e cumplit fără tine, nu înțelegi?

— Crezi că mie îmi e ușor? Voi ați pierdut un om, eu v-am pierdut pe toți. Ai idee cât de greu îmi e fără Cesara?

— Tocmai. La ea te gândești?

— Da. E mai bine pentru ea să mă piardă acum, când încă este micuță, decât mai târziu, când ar suferi mai mult. Nu vreau să se simtă abandonată de mine.

A oftat și cred că se străduia să nu plângă, dar îi simțeam nervozitatea și efortul de a se stăpâni.

— Cu Robert nu vrei să vorbești?

— Acum nu. Îl voi suna eu altă dată.

— Promite-mi că mai suni, că n-o să te pierd de tot.

— O să mai sun, dar vreau să-mi promiți că o să ai grijă de tine și că veți fi fericiți.

N-a mai spus nimic, iar eu i-am spus un „Pa” și am închis.

Îmi era atât de dor de Robert, încât durerea era insuportabilă. Știam că nu voia să mă mai audă, dacă n-a făcut nicio încercare să afle unde eram, dar totuși l-am sunat. A răspuns cu un „Alo”, dar eu nu am spus nimic. Și-a dat seama imediat că eram eu, fiindcă a tăcut. N-am spus nimic, de parcă aș fi vrut să-mi iau revanșa pentru toate dățile în care a jucat rolul prietenului imaginar, când mă suna fără să vorbească. Nici el nu spunea nimic. Mi-aș fi dorit să-i aud vocea, să-mi spună ce simțea, să-mi reproșeze, numai să-mi vorbească, dar n-a scos niciun sunet. Am stat câteva minute și am ascultat tăcerea dintre noi, apoi am închis. Acum știam că murisem pentru el, așadar murisem pentru toată lumea. Tocmai aflasem cum iubirea îi menține pe oameni vii, iar lipsa ei îi ucide.

Cu unii oameni murim, cu alții renaștem. Speram că aveam să întâlnesc cândva un om care să mă ajute să renasc.

Vecina mea, care lucra la singura bancă din oraș, m-a ajutat să mă angajez acolo. I-a povestit șefei sale despre mine, iar aceasta a fost dispusă să mă ajute. Mi-a spus că le-aș fi de mare ajutor la sortarea și procesarea documentelor și că în câteva săptămâni vor avea postul liber, deoarece angajata care se ocupa de aceste sarcini urma să nască. Am primit jobul cu multă bucurie, mai ales că eram plătită foarte bine. Era un job care-mi plăcea. Trebuia să introduc în calculator niște documente și să le arhivez. Pe parcurs, când au văzut că mă descurc bine, mi-au mai dat câteva responsabilități.

După nici patru luni de când ajunsesem în acel orașel, aveam o locuință, un loc de muncă și viață socială.

Acum nu mai trebuia decât să reușesc să uit ceea ce lăsasem în urmă, să învăț să trăiesc și fără cei pe care încă îi lubeam.

Îmi doresam mult să o văd pe Simona, așa că am sunat-o și am întrebat-o dacă vrea să vină la mine. A acceptat fără să stea pe gânduri. M-am oferit să-i trimit bani ca să aibă pentru drum, dar a refuzat. Se angajase și ea la o firmă de telefonie mobilă și câștiga bine. Am stabilit împreună data în care urma să vină la mine, iar eu aveam în sfârșit un motiv de bucurie. Am așteptat cu multă nerăbdare venirea Simonei. Încă nu aveam mașină, dar plănuisem să-mi cumpăr una din banii pe care aveam să-i primesc pe chiria casei de la Sinala. Chiriașul meu îmi plătea mereu câte șase luni în avans, așadar suma primită ar fi fost suficientă pentru a-mi cumpăra o mașinuță la mână a doua cu care să mă pot deplasa. Știind că urma să merg după Simona la gară, vecina mea s-a oferit să-mi împrumute mașina ei. Trenul cu care sosea Simona nu venea în gara din orașul meu, ci în gara din Leipzig, care era la o distanță de 60 km. Revederea cu ea mi-a bucurat sufletul până la refuz. Am plâns ca un copil când m-am văzut în brațele ei.

— Am o surpriză pentru tine, mi-a spus ea. S-a întors ca și cum ar fi căutat pe cineva în urma ei și atunci am văzut-o pe Timeea.

— Surpriză! a strigat ea, alergând spre mine.

După atât timp în care am plâns numai de dor și de tristețe, în sfârșit plângeam de bucurie.

— Vă mulțumesc cu tot sufletul că ați venit! le-am spus. Timeea, știam că nu poți veni.

— A fost o albură ca să-ți fac o surpriză.

— Haideți să luăm bagajele și să mergem la mașină. Doamne, ce aveți în gențile astea? am întrebat ridicând una dintre gențile Simonei.

— Mai avem o surpriză pentru tine, a spus Simona zâmbind.

Mă gândeam ce surpriză se afla în bagaje, dar am văzut-o pe Simona privind în spatele meu. M-am întors imediat și l-am văzut pe Angel.

— Nu pot să cred! am spus.

I-am sărit în brațe, iar el m-a strâns tare.

— Sunteți nebuni? Ce cauți tu aici?

— N-am mai mers cu trenul de mult, dar a meritat, mi-a zis Angel.

— Cum de n-ați venit cu mașina?

— N-au vrut fetele. Ai și tu niște prietene... Cred că Simona e fiica lui Hitler. Până aici m-a amenințat cu schingiuirea și cu moartea dacă te voi răni.

Abia am reușit să înghesui toate bagajele în mașina mică a vecinei mele, iar pe drum spre orașelul meu am povestit și am cântat. Când am ajuns în apartamentul meu, au început să cerceteze fiecare încăpere. Erau foarte încântați.

— Mai sunt câteva apartamente libere în clădire dacă vreți să vă mutați aici, le-am spus glumind.

— Doamne, cât ai gătit? a întrebat Angel când am început să pregătesc masa.

— Ce bine că am cumpărat și gătit mai multe! Dacă știam că veniți trei, luam și mai mult. Problema e că va trebui să alegi cu care dintre noi trei vrei să dormi. Avem doar două paturi.

— De tine mi-a fost dor, deci cu tine dorm! Doar n-o să mă culci cu Simona. Abia mi-am revenit după sesiunea de amenințări.

Simona a izbunit în râs și s-a ridicat să-l pupe pe Angel.

— Ia zi-mi, de când n-ai mai dormit cu un bărbat? m-a întrebat ea amuzată.

— Nici nu mai știu.

— Ar trebui să mă simt în pericol? a întrebat Angel zâmbind.

— Ai vrea tu!

Când am rămas singură cu Simona, m-a întrebat dacă m-am supărat că l-a adus și pe Angel.

— Cum să mă supăr? Mă bucur enorm! Angel e un prieten atât de bun!

— Ține foarte mult la tine. Vezi că a venit cu o grămadă de bani să-ți repare, să-ți cumpere. Era neliniștit, nu se gândea că ai condiții atât de bune.

În prima lor noapte la ruine, am povestit până spre dimineață. Angel venise pornit pe construit, pe modificat și pe ajutat, iar eu abia l-am convins că nu aveau nevoie de bani sau de alte lucruri.

— Îmi e atât de dor de țară! am recunoscut.

— Vino înapoi, mi-a spus Simona. Acum n-ar mai trebui să te teni de craii de la Snagov. Robert nici nu vrea să audă de tine, iar Matei cred că s-a mai liniștit. Poate că a redescoperit gustul libertății și-i place să-și facă de cap, știind că nu trebuie să dea explicații.

— Și oricum, nu trebuie neapărat să afle ei că te-ai întors, a adăugat Timeea.

— E atât de tentant să vin, dar abia m-am stabilit aici.

— De fapt, nu ți-e teamă că Robert și Matei ar năvăli peste tine, ci de faptul că tu n-ai putea sta departe de ei. Nu-i așa? m-a întrebat Angel.

— Nu știu, dar, dacă aș fi în țară, nu aș putea sta departe de Cesara.

— Pe Cesara o poți vedea pe ascuns, Oli te-ar ajuta, a observat Simona.

— Da, dar copilul s-ar putea da de gol și, oricum, nu vreau să o învăț să mintă. Cred că ar fi o traumă pentru ea să mă vadă pe ascuns. N-aș supune-o la asta.

— Vino înapoi acasă, Irina! Ești atât de singură aici, a spus Angel cu un ton rugător.

— Și ce să fac în țară? Aici am un job, am început să-mi fac și prietenii...

— Și în țară poți avea un job. Iar dacă aduni și banii din chiria pe casa de la Sinaia, te-ai descurca foarte bine, a spus Simona. Vezi vinde casa de la Zărnești și vei avea o casuță a ta, deci nu va trebui să plătești chirie. Iar acasă suntem noi toți.

— Nu mă mai bulversați, vă rog.

— Noi îți vrem binele. Gândește-te. Sunt sigură că Robert și Ma-tei nu te vor mai căuta. Dacă ar fi vrut să o facă, n-ar fi stat aproape jumătate de an fără să facă nimic. În plus de asta, se pare că Robert...

S-a oprit, iar Timeea l-a făcut un semn pe care nu l-am înțeles.

— Ce-i cu Robert? Ce îmi ascundeți?

— Nimic.

— Mai bine îi spunem, a zis Timeea.

— Normal că îmi spuneți. Ce s-a întâmplat?

Simona s-a așezat mai confortabil pe canapea, iar Timeea și-a îndreptat spatele de parcă tocmai se pregătea să țină un discurs.

— Ultima oară când Simona a vorbit cu Oli, a aflat că Robert are pe cineva.

— Stai, nu așa mi-a spus, a intervenit Simona. Mi-a spus că Robert a fost foarte abătut în ultima perioadă, că a lipsit mult de acasă, dar că acum s-a liniștit, se pare că a cunoscut pe cineva.

N-am putut spune nimic. Îmi venea greu să cred că putea iubi pe altcineva atât de curând. Știam că e supărat pe mine, putea să mă și deteste, dar să iubească o altă femeie mi se părea prea mult.

— Mai bine nu-ți spuneam, a zis Timeea tristă.

— Mai devreme sau mai târziu, asta avea să se întâmple. Nu ne-am promis celibatul pe viață. Drumurile noastre s-au separat, fiecare poate face ceea ce vrea, am spus, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

— Eu n-am cunoscut pe nimeni încă, a zis Angel zâmbind.

— Nu ești de Irina, i-a retezat-o ferm Simona. Ea face doar alegeri proaste. Ce-i bun nu-i de ea.

— De ce zic asta? am întrebat-o.

— Vrei să spui că n-am dreptate? De când te știu, ai făcut numai alegeri proaste. Și iubiiți, și prietenii.

— Vrei să spui că și tu ești o alegere proastă?

— Lasă-mă pe mine sau pe Timeea, că nu ne-ai ales tu, noi te-am ales pe tine. Ai uitat ce anturaj aveai înainte? Prieteni trecători, de omorât timpul cu ei, de la care n-ai învățat nimic, care nu te-au ajutat cu nimic și care ți-au mai și făcut probleme. S-a folosit fiecare de tine așa cum a vrut, iar când n-au mai avut nevoie de tine, au dispărut. Numai inutili.

— Eu cred că fiecare om are un rol oricât de mic în viețile noastre. Nimeni nu-l degeaba acolo.

— Da, dar cei care-ți mănâncă din viață și care te țin în loc trebuie evi tați. Matei a fost unul dintre ei.

— Are dreptate Irina. Sigur a avut și Matei un rol în viața ei, a intervenit Angel, pupându-mă pe obrazul stâng. Sunt obosit. Mult mai vorbesc femeile!

Simona și Timeea au ales să doarmă în sufragerie, iar eu și Angel am dormit în dormitorul meu.

— Îmi place mult cum ți-ai aranjat aici. Ți-ar mai trebui niște mobilă.

— Doar mobilă? Lasă că am timp. Eu zic că am destule într-un timp atât de scurt.

Locuința mea era parțial mobilată. În sufragerie aveam doar o canapea cu două fotolii și o măsuță, iar în dormitor doar patul. Îmi țineam hainele într-o debara din hol, care avea o bară generoasă de pus umerase. Bucătăria era mobilată și utilată cu electrocasnicele mari fiindcă așa prevedea contractul de închiriere.

— Ești incredibil de ambițioasă și de puternică, mi-a spus Angel.

— Oare?

— Chiar ești. Câte femei fug în lume singure și încearcă să-și facă o viață pornind de la zero?

— Bine-ar fi să facă toate așa! Toate cele care n-au viața pe care ar merita-o și pe care și-ar dori-o, mai ales acelea care stau lângă bărbați răi.

— Le e teamă, Irina. Un bărbat se mai descurcă, mai doarme în gară o noapte, mai muncește la negru, dar o femeie?

— Eu cred că Dumnezeu ne apără și ne ajută. Ne trimite oamenii potriviți, în momentele potrivite, ne dă putere, răbdare și curaj. Deznadejdea nu e bună. Să nu-l uităm pe cei care au rămas singuri și fără nimic după războaie și care tot au reușit să-și construiască o viață.

— Viteaza mea!

M-a îmbrățișat strâns și mi-a pupat. A adormit în scurt timp, iar eu încercam să mi-l imaginez pe Robert fericit cu altă femeie. Mi se părea ireal și mă consolam cu gândul că relația lui era doar o încercare disperată de a mă uita pe mine și de a-și umple singurătatea.

Dimineață, când m-am trezit, am găsit-o pe Simona cu ușa frigiderului deschisă și mâncând ceva cu poftă.

— Scoate tot pe masă, dacă a mai rămas ceva, i-am spus râzând.

— Mamă, ce bune sunt ruliourile astea! N-ai mai făcut niciodată.

— Am învățat să le fac de la vecina mea.

— Ce foame îmi e! a spus Timeea apărând lângă noi.

— Cum ați dormit pe canapea?

— Foarte bine. Dar tu și Angel?

Simona zâmbea, iar Timeea parcă aștepta vreo veste.

— Nu vă gândiți la prostii. Angel îmi e prieten și atât.

— După atâta timp de singurătate, n-ai sărit pe el? a întrebat Simona.

— După atâta timp de singurătate nu trupul are nevoie de iubire, ci sufletul, am spus. Nu sexul mi-a lipsit, ci căldura unui om, o îmbrățișare, să vorbesc cu cineva, să dorm lângă cineva...

Angel a apărut deodată în spatele meu, iar fetele s-au năpustit să-l pupe. Îl adorau – și pe bună dreptate.

În weekendul acela am fost cu ei să vizităm orașele din împrejurimi, iar în următoarele două zile, cât timp eu am fost la serviciu, ei s-au plimbat și au fost la o grădină zoologică, știind că eu le detestam și că nu i-aș fi dus acolo. Au stat cinci zile la mine, iar

eu am făcut tot posibilul să se simtă bine. În ziua în care au plecat, tristețea s-a instalat din nou în sufletul meu. Angel a fost singurul care n-a plâns la despărțire și care ne-a încurajat pe fiecare în parte.

— Când vei avea concediu, vii în țară în vizită, da? mi-a întrebat.

— Vin, fiindcă îmi e dor de mama și de Brașovul meu frumos.

Câteva zile am evitat să o sun pe Oli, fiindcă îmi era teamă că-mi va confirma că Robert are o iubită, dar într-o dimineață mi-am adunat curajul să înfrunt realitatea și am sunat-o. Vorbea în șoaptă, iar eu mi-am dat seama că nu era singură acasă.

— Te sun altă dată dacă nu poți vorbi acum.

— Pot vorbi, dar mai încet, să nu mă audă Robert. Nu i-am zis că mă suni. E supărat tare pe tine.

— De ce să fie supărat?

— Că ai plecat așa...

— Ar trebui să-și vadă de treburile lui, mai ales că are o iubită.

— Da, are o fată. A cunoscut-o de vreo lună, două.

Îl invidiam pe Robert pentru puterea de a se desprinde de mine și de a-și vedea de viață. Poate că și eu ar fi trebuit să fac la fel, dar mi se părea imposibil să iubesc un alt bărbat. Eu nici măcar nu-i observam pe bărbații din jurul meu. Bătrânii de la azil îmi spuneau adesea că sunt prea retrasă și că nu li se pare normal că nu-l văd pe băleștii frumoși care mă privesc lung prin parcuri. Chiar și vecina mea era intrigată de faptul că-l ignoram cu desăvârșire pe unul dintre vecinii noștri, târâr și singur, care-mi zâmbea timid.

— Eu nu mă folosesc de oameni ca să-mi alin singurătatea, i-am spus.

Într-o seară m-a sunat Simona să-mi spună că s-a întâlnit cu Robert.

— Cum așa? am întrebat-o mirată.

— M-a sunat să ne vedem fiindcă venise în Brașov.

— Și? A întrebat de mine?

— Nu. Deloc.

— Era cu iubita lui?

— Era singur. Nici despre ea nu mi-a vorbit. Arată rău, să știi.

A slăbit și pare extenuat.

— Dar despre ce ați vorbit? Nu i-ai spus că ai fost la mine?

— Nu. Dacă el n-a amintit de tine, n-am făcut-o nici eu. Am vorbit banalități.

— Înseamnă că m-a uitat. Poate o iubește pe noua lui prietenă.

— Eu cred că și-a făcut o iubită doar pentru că încearcă să te uite. Poate a realizat și el că voi doi nu aveți niciun viitor. Poate consideră bună plecarea ta.

— Mi-aș dori să fie fericit.

— Și tu? Ar trebui să încerci și tu să-ți vezi de viața ta. Cât timp ai de gând să stai singură?

— Când ai sufletul plin de cineva, nu mai este loc pentru altcineva, i-am spus. Trebuie să aștept ca sufletul meu să se elibereze de acela pe care-l iubesc, să-l lase să plece.

De când mă aflu în Germania, jurnalul îmi era cel mai bun confident. Scriam mult și citeam adesea ceea ce scrisesem în trecut. În cele trei caiete groase se afla povestea mea de viață. Acolo erau amintirile despre oamenii pe care-i lubeam cel mai mult, iar când citeam, retrăiam clipele prețioase petrecute alături de ei. Cel mai mult îmi lipsea mama. Dacă atunci când eram în România treceau uneori chiar și două săptămâni fără să o vizitez, acum îmi era cumplit de dor de ea. O sunam cât de des puteam ca să-mi alin dorul. Vocea ei blândă îmi dădea o pace lăuntrică și curaj.

— M-ai iertat? m-a întrebat ea într-o seară.

— Pentru ce?

— Pentru că nu am fost alături de tine când erai mică.

— Ai fost alături mereu, mama. Așa cum ai putut. Ai fost mai alături decât alte mame care au dormit în fiecare noapte lângă copiii lor.

Acum regretam că am judecat-o și că l-am reproșat că nu mi-a fost alături. Îmi aminteam vorbele grele pe care i le-am spus cândva și realizez cât de tare o răniseră. A fost nevoie să ajung femeie ca să o înțeleg pe mama. Și a fost nevoie să fiu departe de un copil pe care-l iubeam ca să înțeleg cât a suferit mama departe de mine. Este nedrept să ne judecăm părinții prin prisma a ceea ce nu au reușit să facă pentru noi. Vom înțelege ce nedreptate le-am făcut abia atunci când vom fi și noi părinți, când vom ști câtă iubire punem în fiecare gest, câtă grijă în fiecare minut și câte renunțări într-o viață de om. Un părinte bun nu-i oferă totul copilului său, ci-l învață să aibă totul, dar mai ales să fie totul. Am scris în jurnal:

Cel mai frumos, mai încăpător și mai sigur loc din lume este sufletul mamei.

Dacă în adolescență căutam prietene cărora să mă confesez și cu care să mă consult, acum știam că mama îmi era cea mai bună prietenă, cea mai loială confidentă și că intențiile ei erau cele mai bune. Nimeni nu iubește, nu înțelege și nu iartă ca o mamă. Oricât aș fi greșit, oricât aș fi decăzut și oricât aș fi dezamăgit-o, știam că m-ar fi iertat și că m-ar fi iubit la fel. Și totuși, nu l-am spus niciodată despre tragediile mele, despre rătăcirile și slăbiciunile mele. Nu voiam să-i încarc sufletul cu griji inutile. Știam că ea trăia prin mine, că visurile ei erau de acum visurile mele și că durerile mele ar fi fost durerile ei.

Într-o după amiază, imediat ce am ajuns acasă de la serviciu, una dintre asistentele de la azil m-a sunat să-mi spună că Rudi avea nevoie de mine. Bertha murise, iar el era foarte trist. Am plecat de îndată să-l fiu alături lui Rudi. L-am găsit în pat, privind în tavan. Când m-a văzut, a început să plângă ca un copil, incapabil să rostească vreun cuvânt, dar dorindu-și să-mi transmită că suferă.

— A stat toată ziua în pat, mi-a spus colegul lui de cameră.

— Rudi, crezi că Bertha ar vrea să zaci în pat? Haide să ieșim puțin prin curte. Ies pe coridor până te îmbraci.

N-am așteptat să-mi confirme și am ieșit de îndată din camera lui. A ieșit și el după vreo jumătate de oră. L-am îmbrățișat strâns și mi-am adunat puterile să nu mă las copleșită de emoții. Mergea greu, aplecat în față și privind în pământ. N-am reușit să-l fac să zâmbească în seara aceea. O pierduse pe Bertha, marea lui iubire.

— Nu mai e mult și plec și eu și o să fim iarăși împreună, mi-a spus el când ne-am așezat pe o bancă.

— Da, dar până atunci trebuie să te bucuri de viața care ți-a mai rămas. Eu cred că asta ar vrea Bertha.

— Îți mulțumesc pentru tot. Știu că nu e ușor să suporti un bătrân ursuz și trist.

— Bătrânule ursuz și trist, e o plăcere pentru mine să fiu în preajma ta. Îmi alini dorul de tata și de un prieten la fel de bătrân ca tine, pe care l-am iubit tare mult.

— Băiatul acela din România pe care îl iubeai nu te-a căutat?

— Nu, Rudi, pentru că nu știe unde sunt.

— De ce ai făcut asta?

— Ca să nu mă caute.

— Tineri proști! De ce fugi de iubire?

— Nu fug de iubire, Rudi. Fug de o poveste care s-ar putea termina urât.

— Oamenii scriu poveștile. De ce nu scrieți împreună o poveste frumoasă?

— Pentru că în poveste nu suntem doar noi doi, mai sunt și alții care ne influențează mult povestea.

— Dacă aș fi tânăr acum, nimic nu m-ar opri să iubesc pe cine vreau. Și nimeni. În locul tău, m-aș întoarce la băiatul ăla.

— Are deja o altă iubită.

— Nu cred. Dacă te-a iubit, nu cred că are.

— M-a iubit cât timp am fost lângă el, apoi gata, m-a uitat.

— Iubirea nu e așa.

Remarca lui Rudi mi-a amintit de un alt bătrân pe care l-am cunoscut când eram copilă. Locuia la câteva case distanță de noi. După ce l-a murit soția, stătea cât era ziua de lungă pe un scaun în fața porții. Mă miram mereu cum de nu se plictisește să stea toată ziua acolo și să nu facă nimic. Copiii și adulții mai săraci cu duhul râdeau de el și-l întrebau adesea ce face, știind că el va răspunde mereu la fel: că o așteaptă pe soția lui. Am râs și eu de el, recunosc. Laolaltă cu turma care îl considera nebun pe bietul bătrân și care, cu o satisfacție bolnavă, se distra pe seama lui. Abia mai târziu tata mi-a spus că omul nu era nebun, ci bolnav. Suferea de Alzheimer, o boală care duce la pierderea memoriei. Abia atunci am înțeles că omul chiar credea că o aștepta pe soția lui. În momentele lui de luciditate, stătea ascuns în casă și plângea. Cu siguranță că nu era pregătit să trăiască fără soția lui iubită și poate că boala îl ajuta, într-un fel, să-i fie suferința mai ușoară.

Acum aveam și eu impresia că eram ca acel bătrân: că așteptam ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Diferența dintre mine și el era că eu așteptam în mod conștient. Pe el, boala îl determina să-și facă iluzii, iar pe mine, nevoia de a fi fericită. În sinea mea, speram că Robert nu mă uitase și că mă iubea în continuare.

După câteva săptămâni, starea lui Rudi s-a îmbunătățit. A devenit mai vesel și acum vorbea cu seninătate despre Bertha. De câte ori îl vizitam, nu-și dorea să meargă nicăieri în altă parte decât la mormântul Berthei.

— Mă bucur că mă aduci tu aici, nu cealaltă fată. Nu-mi place de ea, a spus Rudi așezând florile în vaza de pe mormântul iubitei sale.

— De ce nu o plăci? E o fată simpatcă.

— O fi, dar tu ai acel ceva care mă face să te simt ca pe o flică. Ești caldă și răbdătoare.

— Mulțumesc, Rudi! Ce compliment frumos!

— Sper că nu fugi înapoi în România până nu mor.

— Nu fug, Rudi.

— Deși aș vrea să te știu fericită. Mi-ar plăcea să știu că povestea ta se încheie frumos. Nu știu cum poți trăi așa, fără iubire.

— Poveștile de dragoste nu sunt toate cu happy-end, iar în lipsa unei realități pe care și-o dorește, omul își creează un vis.

— Și tu ce visezi?

— O altă poveste. Una frumoasă și posibilă.

— Noi, oamenii, facem lucrurile imposibile. Tu, de exemplu. Ai fugit, deci omul ăla n-are posibilitatea să te găsească. Dacă-mi dai adresa lui, îl scriu eu o scrisoare.

Eu știam că Robert nu își dorea să mă găsească, altfel ar fi întrebat-o pe Simona unde sunt. Iar eu trebuia să mă obișnuiesc cu gândul că el nu mă mai iubește și că povestea dintre noi ținea de domeniul trecutului. Unui trecut pe care încercam cu disperare să-l uit, dar de care mi se părea imposibil să mă desprind.

Trecuseră aproape opt luni de când mă aflam în Germania, dar nu reușeam să nu-l mai iubesc pe Robert. Ba chiar aveam impresia că-l iubesc din ce în ce mai mult. Vecina mea, îngrijorată de starea mea, mi-a propus să merg la un psiholog.

— Și crezi că psihologul mi-l va scoate din suflet?

— Nu știu, dar măcar te învață cum să trăiești confortabil. Nu vezi cât te consumi?

— O să-mi treacă. Cred că mai am nevoie de timp.

Uneori, când mă puneam să dorm, mă gândeam să mă întorc în România, dar dimineata găseam putere să îmi continui viața pe care o alesesem. Viața mea însemna munca, școala, voluntariatul la azil și puținii prieteni — două colege și vecinii.

De câte ori venea seara și mă închideam în apartamentul meu, aveam impresia că mă izolez de toată lumea și mă simțeam

cumplit de singură. Într-o seară, când am trecut prin holul apartamentului meu, m-am zărit în oglinda mare prinsă pe perete. Aveam impresia că privesc o altă persoană, una care-mi semăna vag. Mi-am dat seama atunci că eu mă priveam în oglindă doar ca să mă asigur că sunt îmbrăcată corect. Nu mă mai preocupa de mult cum arătam și nu-mi mai doream să fiu frumoasă. Îmi aminteam că Luminița mi-a spus cândva că, dacă o femeie nu-și mai dorește să fie frumoasă, înseamnă că a murit. Dacă înainte să ajung în Germania oglinzile erau prietenele mele, acum nu-mi mai păsa cum arăt. Mă îngrășasem câteva kilograme, eram netunsă și fără manichiură, pe care nu mi-o neglijasem niciodată până atunci. „Ce faci, Irina?“, am întrebat imaginea din oglindă. „Nu te mai iubești deloc? Nu-ți mai pasa de tine? Ai murit?“ Am coborât la vecina mea și am sunat la ușă.

— Hai să mergem la un salon, să ne facem frumoase, i-am spus.

Și ea uitase să se mai ocupe de ea, fiind preocupată doar să-și întrețină casa și să-și crească copilul.

— Ce te-a apucat?

— M-am văzut în oglindă și nu mi-a plăcut ce am văzut. Ție îți place cum arăți?

— Nu, dar cine se uită la mine?

— Tu. Noi trebuie să ne privim și să ne placă imaginea noastră. Știi cum eram eu înainte? Aveam tot timpul grijă de mine, îmi plăcea să fiu înconjurată de parfumuri, de creme și de farduri, iar bălile erau un adevărat ritual pentru mine. Mă răsfațam și mă simțeam frumoasă, iar asta îmi dădea o stare foarte bună. Acum fac duș în grabă, nu mă mai coafez, nu mă mai machiez și aleg haine cât mai comode. Nu-mi place cum am devenit.

— Am o prietenă la un salon. O sun să vedem dacă ne poate primi?

— Da. Coafor, manichiură, tot ce se poate.

Vecina mea și-a sunat prietena, iar aceasta ne-a programat în prima sâmbătă, dimineața. Mi-am propus să nu mă mai neglijez

niciodată și, pentru că am fost încântată de serviciile de la salon, mi-am făcut și următoarea programare. Am încercat să o conving pe vecina mea să mergem la cumpărături și la o cofetărie după plecam de la salon, dar se simțea deja destul de vinovată că a cheltuit din banii familiei, așa că a refuzat.

— Perfect. Ne-am făcut frumoase ca să ne culcăm singure, a spus vecina mea amuzată când am ajuns acasă.

— Măcar ne simțim frumoase. Eu mă simt mult mai bine.

— Am uitat să-ți spun. Cred că avem vecini noi.

— Unde? am întrebat-o.

— Lângă tine. Nu ai văzut?

— Când să-i văd dacă toată ziua sunt plecată? Sunt o familie?

— Nu știu. Nici eu nu i-am văzut.

— M-aș bucura să se mai mute și alții aici, poate se mai animă locul ăsta. E prea liniște. Mi-ar plăcea să văd curtea asta plină de copii.

— Hai să bem o cafea la mine!

Am mers la vecina mea să bem o cafea și abia atunci am auzit gălăgie de la vecinii care abia se mutaseră. Apartamentul vecinei mele era chiar sub apartamentul lor. Probabil că oamenii își mutau mobilă și își amenajau locuința. Nu după mult timp, noii vecini au pus muzică, neobișnuit de tare pentru o țară ca Germania, unde oamenii erau disciplinați și respectau liniștea celorlalți.

— Or fi ruși sau polonezi, mi-a spus vecina. Aia sunt mai gălăgioși.

Îmi propusesem ca în ziua aceea să nu fac nimic. Am urcat în apartamentul meu, am deschis fereastra sufrageriei și am luat o carte să citesc. De la noii vecini se auzea muzică, dar nu mă deranja. La un moment dat mi s-a părut că aud o melodie cunoscută, iar după câteva secunde am realizat că vecinii mei ascultau cântecul *Nebun de alb*.

Sunt români, nu ruși, nici polonezi, mi-am spus în gând. Abia apoi mi-am dat seama de coincidență. Noli mei vecini ascultau tocmai cântecul pe care Robert mi-l dedica mereu:

*Și te iubesc cu milă și cu groază;
Tot ce-i al tău mi se cuvine mie;
Ca un nebun de alb ce capturează
Regina neagră pentru veșnicie.*

M-am trezit fredonând cântecul și amintindu-mi de Robert. *Doamne, îți place să mă chinui cumva? m-am gândit. Nu puteau asculta ăștia alt cântec? De ce tocmai ăsta? Sunt milioane de cântece românești și atât de puțină lume ascultă folk! De ce tocmai cântecul ăsta?*

M-am dus repede la vecina mea și i-am spus că noli vecini sunt români.

— Ascultă muzică românească. Culmea e că ascultă tocmai cântecul care mă leagă cel mai tare de Robert. Mi l-a dedicat de câteva ori și m-a dus chiar și la un concert folk, unde l-a rugat pe artist să-mi facă o dedicație.

Am urcat înapoi în apartamentul meu și mi-am făcut un ceai pe care mi-am propus să-l beau pe balcon. Afară era cald, iar lumea mișuna pe stradă și prin curțile în care vedeam perfect. Lângă balconul meu se afla balconul nollor vecini. Am văzut că și pususeră și ei două fotolii din ratan și o măsuță și mă gândeam că, dacă erau prietenoși, aveam să bem împreună cafeaua, uneori. Am luat jurnalul să-mi caut amintirile cu care să-mi alin dorul de cei dragi. Țineam caietele într-un geamantan mare, pe care l-am adus pe terasă. Am început să mă uit la cele câteva poze pe care le aveam și i-am mângâlat chipul Cesarei, care-mi zâmbea într-o poză pe care i-o făcusem într-o vacanță. Am găsit și poza cu Robert și Luminița și mi-am amintit de ziua în care am făcut acea poză. Lumi era deja bolnavă, dar pe chipul ei nu se citea plâns de tristețe sau de îngrijorare. Am lipit poza de piept,

în dreptul inimii, și am ținut-o acolo câteva clipe. „Sunteți aici, nu-mi puteți fi mai aproape de-atât”, am spus încet. Apoi am găsit o poză cu tata, făcută în ultima vacanță pe care am petrecut-o cu el în Germania. Am mângâlat poza și am zâmbit printre lacrimi. De fiecare dată când vedeam o fotografie cu tata, plângeam. *Tati, probabil că nu ești prea mândru de mine, așa-i?* am gândit. *M-ai învățat atât de multe lucruri, m-ai educat atât de frumos, iar eu nu am știut să prețuiesc și să respect lecțiile pe care mi le-ai dat. M-ai învățat atât de multe, chiar și cum să fiu puternică, dar nu m-ai învățat să trăiesc fără oamenii pe care-i iubesc. Probabil că nici tu nu știai asta, cum ai fi putut să mă înveți pe mine?*

Încercam să-mi imaginez ce și-ar fi dorit tata pentru mine și ce sfaturi mi-ar fi dat și mi-am dat seama că n-ar fi vrut decât să fiu fericită. Probabil că ar fi condamnat fuga mea și renunțarea la omul pe care-l iubeam, dar tot el m-a învățat să nu-mi clădesc fericirea dacă asta ar presupune să-l fac pe alți oameni nefericiți. „Să mă ierți, tati, dacă nu am fost filca pe care ai fi meritat-o. Mă voi strădui de acum încolo”, am spus încetișor, uitându-mă cu drag la fotografia din care tata îmi zâmbea senin. Am pus fotografia în teancul cu poze și m-am uitat încă o dată, a nu știu câta oară, la toate acele imagini dragi sufletului meu, cu oameni pe care-i iubeam nespus.

Răsfoind jurnalul, am găsit o pagină în care scrisesem despre povestea de iubire a domnului profesor Horațiu cu soția sa. Mi-am amintit cât de mult m-a impresionat când mi-a povestit despre ea și despre viața lor împreună.

Fuseseră căsătoriți peste patruzeci de ani, iar el o iubea chiar și după ce murise. Uneori, abia se ținea pe picioare, dar tot mergea la mormântul ei. Nici ploala, nici canicula, nici măcar gerul insuportabil nu-l puteau opri să meargă la ea. Când îmi vorbea despre ea i se lumina toată fața, iar vocea i se schimba. Vorbea despre soția lui cu emoția unui tânăr extrem de îndrăgostit.

„Ne era atât de frig în locuința noastră mică din mansarda primei case în care ne mutaserăm împreună, încât dormeam cu două rânduri de pijamale și cu halate. Ne amuza faptul că nu puteam nici măcar să facem dragoste de frig ce era, dar ne simțeam minunat stând înghesuți unul în celălalt sub plăpumi și pături”, mi-a spus domnul profesor.

L-am întrebat într-o zi cum era soția lui. Felul în care i s-a schimbat expresia feței a fost cea mai frumoasă descriere pe care ar fi putut-o face despre cea cu care își împărțise viața. A stat puțin pe gânduri și a privit în gol, apoi mi-a spus că a fost cea mai blândă ființă pe care a cunoscut-o vreodată. „Era blândă și când pășea, și când gătea, și când vorbea. Tot ce făcea făcea cu o blândețe aparte.”

Domnul profesor mi-a mai povestit cum și-au început viața împreună pornind de la zero. Mult timp au împărțit aceeași farfurie. „Aveam doar două cani. Una l se ruptese o toartă și ne contraziceam mereu care să ia cana fără toartă. Eu insistam să mi-o dea mie, iar ea insistă să o ia ea.”

A iubit-o enorm. „Ea nu a urât pe nimeni, niciodată. N-a fost supărată pe nimeni, nici măcar o secundă. Dacă o deranja cineva, ierta imediat.”

Când mi-a povestit că soția lui se îmbolnăvise, domnul profesor s-a întristat foarte tare. Era trist pentru că soția lui își dorea să moară ca să nu-l mai chinule pe el. „Dar eu ce aveam mai bun de făcut decât să trăiesc pentru ea și să o îngrijesc?” Mi-a spus că ea se jena că el trebuia să o spele, fiind imobilizată la pat. „După ce-a murit, n-am mai avut niciun rost. Ea a crezut că m-a chinuit, dar pentru mine doar ea era viața. Era viața mea, menirea mea.”

Așa arată pentru mine iubirea ideală. Să te iubească cineva până la sfârșit și după aceea. Să nu se considere oropsit pentru că depinzi de el, pentru că trebuie să te îngrijească și să sufere alături de tine.

„Niciodată nu mi-a plăcut măsura asta aici”, mi-a spus într-o zi domnul profesor. „De ani de zile mă împiedic de ea, dar soția mea o

voia aici. Am crezut că, după ce va muri ea, voi muta masa unde voi dori eu, dar nu am putut să o mut. Aici îmi amintește de ea.”

Am închis jurnalul și am început să visez la o iubire ideală, ca aceea dintre domnul profesor și soția lui.

Numai că visurile mele se limitau la o singură persoană, la singurul om pe care-l iubisem mai mult decât pe mine însămi. Aș fi vrut să pot fi supărată pe el că nu mi-a oferit basmul visat, dar nu puteam. Eram deja destul de matură ca să știu și să accept că nimeni nu ne datorează nimic, nici măcar oamenii cărora le dăm totul. Nu ne datorează nici iubirea veșnică și nici loialitatea, chiar dacă noi îi iubim și le suntem loiali. Știam că fiecare are dreptul să plece așa cum a venit și că, așa cum a ajuns să ne iubească, are dreptul să nu ne mai iubească. Dar știam totodată că fiecare om are datoria să se iubească pe sine. *Doamne, eu am uitat să mă iubesc pe mine!*, am gândit. Îmi promit că de azi am să mă iubesc. Am deschis jurnalul și am scris promisiunea pe care tocmai mi-o făcusem și pe care aveam de gând să mi-o îndeplinesc.

Am să mă iubesc! Am să mă iubesc, în sfârșit și cu adevărat. Am să mă iubesc fiindcă acum știu că eu sunt tot ce am, că eu sunt cea mai bună prietenă a mea, familia mea, totul meu. Am să mă iubesc atât de mult, încât singura persoană de care voi depinde de acum voi fi eu. Am să mă iubesc cu tot ce înseamnă, cu toate defectele mele, cu toate slăbiciunile, neputințele și decăderile mele. Am să mă iubesc atât de mult, încât niciodată nu voi mai gândi despre mine că sunt urâtă — indiferent ce formă va lua trupul meu — și nu voi mai lăsa pe nimeni să îmi provoace complexe. Am să mă iubesc atât de mult, încât voi înțelege că sunt unică în lume și că nu pot fi comparată cu nimeni, că scopul meu este să fiu cea mai bună variantă a mea, nu să mă irosesc concurând cu alții sau încercând

să depășesc pe cineva. Am să mă iubesc atât de mult, încât îmi voi tolera slăbiciunile și nu-mi voi mai condamna neputințele. Am să mă iubesc atât de mult, încât îmi voi ierta rătăcirile și decăderile, îngăduindu-mi să greșesc uneori. Am să mă iubesc atât de mult, încât nu-mi voi mai sabota niciodată pacea și fericirea și nu-mi voi mai refuza nimic din ceea ce mi-ar putea bucura sufletul. Am să mă iubesc atât de mult, încât nu voi mai lăsa pe nimeni să decidă ce și cât merit sau să facă alegeri în locul meu. Am să mă iubesc atât de mult, încât voi fi mereu bună și blândă cu mine, iar zâmbetul senin va fi expresia mea permanentă. Am să mă iubesc atât de mult, încât nu mă voi mai irosi în povești în care nu voi avea un rol frumos. Am să mă iubesc atât de mult, încât nu-mi voi mai încărca sufletul cu regrete și dureri nemeritate. Am să mă iubesc atât de mult, încât nu voi trece prin viețile oamenilor fără a lăsa o amprentă frumoasă în sufletele lor. Am să mă iubesc atât de mult, încât voi alege compasiunea în locul urii și iertarea în locul răzbunării. Am să mă iubesc iubind!

Am recitit ceea ce am scris, apoi am băgat jurnalul în caseta lui.

Vecinii mei au pus din nou cântecul *Nebun de alb*, pe care-l auzeam perfect, deoarece ușa balconului lor era deschisă. Am zâmbit gândindu-mă la coincidența aceea stranie și am pus jurnalul pe măsută. Câteva clipe am privit absentă pe partea cealaltă a drumului, la casele învecinate.

Aveam de gând să mai stau pe balcon doar până ce avea să se termine cântecul, dar vecinii l-au pus din nou. Am simțit la un moment dat o prezență pe balconul lor și am întors capul încet, ca să nu par indiscretă și curioasă. L-am privit de jos în sus pe bărbatul care stătea pe fotoliu cu fața spre mine și mă privea. Era Robert. Nu știu cât timp am stat cu privirea ațintită asupra lui, încercând

să-mi dau seama dacă nu cumva am halucinații. Mi se părea imposibil și ireal ca el să fie acolo. Mi-am amintit cum mi-a sugerat vecina mea un psiholog care să mă ajute să trec peste depresia de care i se părea că sufeream și mă întrebam dacă nu cumva aveam probleme psihice, pe care alții le observaseră, dar de care eu nu eram conștientă. Robert mă privea tăcut și grav, dar aveam impresia că în privirea lui se află toată iubirea din Univers. Între noi nu erau mai mult de doi-trei metri distanță. Nu știam ce să fac. De fapt, nu puteam face nimic. Aveam senzația că îmi paralizase tot corpul și toate simțurile. Robert s-a ridicat și a pășit încet spre mine, până în capătul baconului. A întins mâna spre mine, iar eu m-am ridicat și am mers în capătul balconului meu. Am întins și eu mâna, iar când m-a atins am știut că nu visez și că nu sunt nebună. M-a strâns de mână și a lăsat câteva lacrimi să-i curgă pe obraji. Ne-am înțeles din priviri să ieșim din apartamente ca să ajungem aproape unul de celălalt și am intrat amândoi în casă. Îmi era atât de teamă că-l voi pierde din nou, încât drumul până la ușă mi s-a părut interminabil. Înainte să deschid ușa, m-am privit în oglindă ca să mă conving din nou că nu visez, că nu am halucinații și că totul se întâmplă cu adevărat, apoi am deschis ușa, iar el mi-a apărut imediat în cale. L-am sărit în brațe, iar el m-a strâns de îndată. Am început să plâng în hohote, eliberând din mine durerea pe care o acumulasem în tot timpul în care am stat departe de el. Plângea și el.

– Am crezut că mă urăști! i-am spus.

– Crezi că ura m-ar fi adus aici?

– Visez, așa-i?

– Nu vizezi. Ți-am spus că nu există loc în lumea asta în care să nu vin după tine.

Vecina mea tocmai urca la mine cu o farfurie acoperită cu folie de aluminiu. Când ne-a văzut pe mine și pe Robert, s-a oprit, ne-a studiat puțin, apoi a zâmbit cu o încântare copilărească.

– El e? a întrebat ea încet.

Am dat din cap afirmativ, iar ea mi-a zâmbit, apoi s-a întors și a plecat.

— Și iubita ta?

— Care iubită?

— Am aflat că ai o iubită.

— A fost o născocire ca să am motive să pot pleca de acasă. Am avut multe de rezolvat, să știi.

— De ce ai venit?

— Pentru că nu mai pot și nu mai vreau să trăiesc fără fluturii de care m-ai făcut dependent. Pentru că vreau să-ți ofer povestea pe care o merităm amândoi. Te iubesc, înțelegi?

— Până când?

— Până la sfârșit. Și după aceea.

Cuprins

<i>Istoria unei cărți</i>	7
Fluturi	11
Lista cărților publicate de Editura For You	286

CĂRȚI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Alan Cohen

O porție zilnică de înțelepciune	43.00 lei
Ne e suficient.....	30.00 lei

Alain Gavriluțiu

Bube amare	28.00 lei
------------------	-----------

Alberto Villoldo

Cele patru introspecții	17.50 lei
Inițiere și iluminare	21.00 lei
Vise curajoase	24.00 lei

Andrew Harvey

Speranța	27.00 lei
----------------	-----------

Anthony de Mello

Conștiința	14.00 lei
------------------	-----------

Atasha Fyfe

Magia vieților trecute	28.50 lei
------------------------------	-----------

Augusto Cury

Copii străluciți elevi fascinanți	17.50 lei
Părinți străluciți profesori fascinanți	17.50 lei
Minti scilpitoare minți antrenate	14.50 lei
Maria, cea mai strălucită educatoare din istorie.....	24.00 lei
Codul inteligenței	19.00 lei
Femei inteligente, relații sănătoase	17.50 lei
Eliberează-te din temnița emoțională	17.50 lei
Fascinanta construcție a cului	14.50 lei

Barbara Hand Clow

Codul înțelepciunii mayașe	28.50 lei
Alchimia celor nouă dimensiuni	30.50 lei

Barbara Wren

Trezirea celulară	19.00 lei
-------------------------	-----------

Bjorn Aris

Calea japoneză a sabiei: arta marțială a afacerilor	11.50 lei
---	-----------

Brian Tracy

Succesul în viață	33.50 lei
-------------------------	-----------

Brian Weiss

Același suflet, multe trupuri	17.50 lei
Dacă dragoste nu e, nimic nu e	14.50 lei
Multe vieți, mulți maeștri.....	14.00 lei
Se întâmplă miracole	28.50 lei
Prin timp, spre vindecare	24.00 lei

Bruce Davis

Mănăstire fără ziduri	6.50 lei
-----------------------------	----------

Bruce H. Lipton

Biologia credinței.....	28.50 lei
Efectul de lună de miere	19.00 lei

Bruce Schneider

Relaxează-te, ești deja perfect.....	17.50 lei
--------------------------------------	-----------

Byron Katie

Cine ai fi tu fără povestea ta	24.00 lei
Pune-ți gândirea sub semnul întrebării și schimbă lumea	14.50 lei

Carlos Warter

Reîntoarcerea la sacru	9.50 lei
------------------------------	----------

Carolyn Myss

De ce nu ne vindecăm și cum putem să o facem	23.00 lei
Sfidează gravitația	19.00 lei

Acțiuni imperceptibile, dătătoare de putere	23.00 lei
Arhetipuri	27.00 lei
Carl Johan Calleman	
Calendarul mayaș	28.50 lei
Carrie Hart	
Quando ne vorbește	27.00 lei
Cătălin Manea	
Totul din întreg	17.50 lei
Întoarcerea la liniște	19.00 lei
Eliberarea	19.00 lei
Cheryl Canfield	
Vindecarea profundă	24.00 lei
Daniel Meurois-Givaudan	
Când nimeni nu te vrea	11.50 lei
Frații noștri necuvântători	17.50 lei
Daniel Mitel	
Imageria inimii	24.00 lei
Acum, aici este tot ceea ce avem	14.50 lei
Daniel Siegel și Tina Payne Bryson	
Creierul copilului tău	17.50 lei
Darren R. Weissman	
Puterea iubirii și recunoștinței infinite	24.00 lei
Activarea codului secret al minții	24.00 lei
David Perlmutter și Alberto Villoldo	
Neuroștiința iluminării	24.00 lei
David R. Hawkins. MD., PhD	
Dizolvarea egoului – realizarea sinelui	14.50 lei
Realitatea, spiritualitatea și omul modern.....	33.50 lei
David Stewart	
Uleiuri biblice tămăduitoare	19.00 lei

David Thomas

Să intrăm pe frecvența Universului 14.50 lei

David Wagner, Gabriel Cousens

Energia tahionică 14.50 lei

Dawn Baumann

Vocile animalelor 27.00 lei

Debbie Ford

Partea întunecată a căutătorilor de lumină 19.00 lei

Secretul umbrei 11.50 lei

De ce oamenii buni fac lucruri rele 19.00 lei

Curaj 17.50 lei

Denise Linn

Descoperă mesajele secrete ale corpului tău 28.00 lei

Deepak Chopra

Întinerește și trăiește mai mult 19.00 lei

Viață după moarte 24.00 lei

Cartea secretelor 24.00 lei

Putere, libertate și grație divină 14.50 lei

Diana Luppi

E.T. – 101 4.50 lei

Doina Postolachi

Scrisul, între vindecare și destin 19.00 lei

Don Piper

Slava de fiecare zi 17.50 lei

Doreen Virtue

Magia divină 9.50 lei

Îngerii lui Solomon 17.50 lei

Miracolele Arhanghelului Mihail 19.00 lei

Îngerii sunt cu noi 24.00 lei

Drunvalo Melchizedek

Spațiul sacru al inimii 14.50 lei

Uroborosul mayaș	24.00 lei
Ed Bacon	
Cele opt deprinderi ale iubirii	24.00 lei
Eldon Taylor	
Programarea mentală	30.50 lei
Ce-ar fi dacă?	24.00 lei
Alegeri și iluzii	24.00 lei
Cred	23.00 lei
Ce înseamnă asta?	24.00 lei
Elena Anghel	
Psihologia educației pe tot parcursul vieții	38.50 lei
Elena Cociș și Erik Berglund	
Templul schimbării	24.00 lei
Elizabeth Burton Scott	
Miracolul vindecării copilului meu	24.00 lei
Eric Pearl	
Reconectarea	24.00 lei
Eric Pearl și Frederick Ponzlov	
Solomon vorbește	19.00 lei
Ervin Laszlo	
Cosmos	19.00 lei
Eugen Herrigel	
Zen în arta de a trage cu arcul	6.50 lei
Evelyn B. Fuqua	
De la Sirius la Pământ	17.50 lei
Evelyn Elsaesser Valarino	
De vorbă cu Angel	14.50 lei
Florence Scovel Shinn	
Calea magică a intuiției	24.00 lei
Jocul vieții și cum să-l joci	27.00 lei

Frances Fox

Secretele matricei 14.50 lei

Frank J. Kinslow

Secretul vindecării spontane 14.50 lei

Secretul trăirii cuantice 21.00 lei

Eusentimentul 19.00 lei

Sistemul Kinslow 28.50 lei

Dincolo de fericire 30.00 lei

Gabrielle Bernstein

Dependent de spirit 19.00 lei

Se pot produce miracole 24.00 lei

Gay Handricks și Debbie Devoe

Cinci dorințe 9.50 lei

Geoffrey Hoppe / Tobias

Tobias – Seria Înălțării 21.00 lei

Tobias – Seria Clarității 28.50 lei

Georgiana Bărbulescu

Dicționar român-portughez, portughez– român 24.00 lei

Gerry Gavin

Mesaje de la Margareta 14.50 lei

Giulia Nahmany

Merg mai departe 37.00 lei

Gloria Wendroff

Scrisori din cer 12.50 lei

Gregg Braden

Codul lui Dumnezeu 21.00 lei

Matricea divină 22.00 lei

Vindecarea spontană a credinței 26.00 lei

Timpul fractal 25.00 lei

Adevăr profund 27.00 lei

Punctul de cotitură 27.00 lei

Misterul anului 2012 35.50 lei

Ionuț Tănase

Portretul vieții unui orfan 28.50 lei

Irina Binder

Fluturi 55.00 lei

Iudita Pelea

El Camino – Pelerinaj către sine 19.00 lei

Jack Canfield și Pamela Bruner

Tehnica de vindecare prin *tapping* 38.50 lei

Jasmuheen

Biocâmpuri și extaz 17.50 lei

Radianța divină 17.50 lei

Regina matricei 17.50 lei

Calea celui care se hrănește cu lumină 17.50 lei

Căile păcii și Să fim esență 19.00 lei

James F. Twyman

Emisarii luminii 8.50 lei

Emisarii iubirii 6.50 lei

James Van Praagh

Rai și Pământ 17.50 lei

Jim B. Tucker

Viața înainte de viață 14.50 lei

Joan Borysenko

Nu e sfârșitul lumii 9.50 lei

Vina ne învață, iubirea ne vindecă 17.00 lei

Busola sufletului 24.00 lei

Epuizare totală 17.50 lei

John F. Demartini

Cele șapte comori lăuntrice 24.00 lei

John J. Falone

Frecvența geniu 28.50 lei

John Michell

Dimensiunile Paradisului	24.00 lei
John Perkins	
Schimbarea de forme	11.50 lei
Jon Whale	
Dezvăluirea spiritului	24.00 lei
Jonette Crowley	
Vulturul și condorul	24.00 lei
Jorge Luis Delgado și Maryann Male	
Trezirea andină – un ghid incaș în Peru mistic	19.00 lei
Karin Tag	
Secretul bibliotecii de cristal atlante	24.00 lei
Kate Mackinnon	
Din inima și mâinile mele	19.00 lei
Kelly A. Turner Ph.D.	
Remisie totală	40.50 lei
Ken Keyes	
Rețete pentru fericire	9.50 lei
Ken Page și Nancy Nester	
Stai, privește, ascultă	17.50 lei
Kenneth Wapnik	
Introducere generală la <i>Cursul de Miracole</i>	14.50 lei
Kenny Werner	
Măiestrie fără efort	16.50 lei
Kosta Danaos	
Nei Kung	19.00 lei
Lee Carroll	
Drumul spre acasă	24.00 lei
Copiii indigo zece ani mai târziu	24.00 lei
Kryon – cele 12 straturi ale ADN-ului	28.50 lei
Leo Angart	

Să ne îmbunătățim vederea în mod natural.....	19.00 lei
Leonard Laskow	
Iubire tămăduitoare	22.00 lei
Letiția Cosma	
Ghid practic pentru schimbarea stilului de viață.....	9.50 lei
Lisette Larkins	
De vorbă cu extraterestrii	17.50 lei
Liviu Predescu	
Cu autismul la psiholog	24.00 lei
Maja Storch	
Dorința femeii puternice de a avea un bărbat puternic	19.00 lei
Marianne Williamson	
Legea compensației divine	19.00 lei
Marko Pogacnik	
Spiritele naturii și ființele elementale	14.50 lei
Mary Lynch Barbera	
Terapia axată pe comportamentele verbale	19.00 lei
Mary O'Mally	
Compulsiunile: prieteni sau dușmani?	28.50 lei
Maureen Moss	
B.L.I.S.S.	11.50 lei
Max Gerson	
O terapie naturală eficientă	29.50 lei
Meg Blackburn	
Copiii de acum	19.00 lei
Michael Russ	
Sufletul pereche te cheamă	14.50 lei
Michio Kushi	

Calea macrobiotică.....	22.00 lei
Mike Robbins	
Nimic nu se schimbă până când tu nu te schimbi	28.00lei
Minerva	
Chiron sau Despre astrologia sufletului	40.00 lei
Miroslav Radman, Daniel Carton	
Dincolo de limitele noastre biologice	14.50 lei
Mona Lisa Schulz	
Sfetnicul tainic	28.50 lei
MONICA VIȘAN	
Metodă rapidă de învățare a gramaticii lb. engleze (vol. 1,2,3)	48.00 lei
Neale Donald Walsch	
Acasă cu Dumnezeu	19.00 lei
Conversații cu Dumnezeu (vol I, II, III)	45.00 lei
Ce vrea Dumnezeu	17.50 lei
Când totul se schimbă, schimbă totul	24.00 lei
Dumnezeu și minunile din viața noastră	14.50 lei
Prietenie cu Dumnezeu	35.00 lei
Mai fericit decât Dumnezeu	17.50 lei
Comuniune cu Dumnezeu	19.00 lei
Pam Grout	
E2	24.00 lei
Paul Elder	
Ochii unui înger	17.50 lei
Paul Ferrini	
Iubire fără condiții	14.50 lei
Miracolul iubirii	9.50 lei
Cuvinte de înțelepciune	14.50 lei
Amour sans conditions.....	14.50 lei
Iubirea este evanghelia mea	7.50 lei

Cum să creăm o relație spirituală	9.50 lei
Christ cel viu	14.50 lei
Vindecă-ți viața	22.00 lei
P.M.H. Atwater	
Copiii cei noi și experiențele din preajma morții	27.00 lei
Rainer și Regina Franke	
Scapă de griji în câteva minute	19.00 lei
Richard Heath	
Matricea creației	14.50 lei
Richard Wiseman	
Quirkologia. Știința bizarului	19.00 lei
Robert L. Leahy, Ph. D	
Învinge depresia	27.00 lei
Robert A. Monroe	
Călătorii în afara corpului	26.00 lei
Călătoria supremă	24.00 lei
Călătorii îndepărtate	24.00 lei
Robert Rabin	
Pune suflet în ceea ce faci	11.50 lei
Robert M. Williams	
Partea/pacea ce lipsește din viața ta	11.50 lei
Robert Schwartz	
Suflete curajoase	21.00 lei
Ron Baker	
O lume în curs de vindecare	14.50 lei
Ronald și Mary Hulnick	
Prin ochii sufletului	19.00 lei
Sandra Anne Taylor	
Adevăr, triumf și transformare	24.00 lei
Puterea tainică a vieților tale trecute	19.00 lei

Sandra Ingerman

Leac pentru Pământ 27.00 lei

Seka Nikolic

Poți să te vindeci singur 30.00 lei *

Shirley MacLaine

Camino 14.50 lei

Sonia Choquette

Lecțiile și scopul sufletului 24.00 lei

Sorin Telimbeci

Călătoriile tânărului înțelept 14.50 lei

Sotirios Crotos

Ucenicul lui Iisus Hristos 14.50 lei

Sri Vasudeva

Voi sunteți Lumina 9.50 lei

Divinitatea lăuntrică 9.50 lei

Steve Rother

Bun venit acasă. Noua planetă Pământ 17.50 lei

Stuart Wilde

Forța 9.50 lei

Certitudini – Imbolduri 17.50 lei

Arta mântuirii 14.50 lei

Stuart Wilson

Esenienii, copiii Luminii 27.00 lei

Suzanne Ward

Matei vorbește-mi despre Rai 11.50 lei

Sylvia Browne

Călătorul mistic 19.00 lei

Tom Kenyon

Învățătura Hathor 28.50 lei

Terry și Linda Jamison

Inteligența extrasenzorială	24.00 lei
Timothy Wyllie	
Delfini, E.T. și îngeri	11.50 lei
Tristan	
Clepsidra cu pași 2	18.50 lei
Valeriu Pănoiu	
Astrologia de la Cer la Pământ	31.50 lei
Victor	
Viața îi dăunează grav sănătății	19.00 lei
Victor Sanchez	
Toltecii noului mileniu	17.50 lei
Wolfgang Wallner	
Elihu	14.50 lei
William Gammill	
Reuniunea	14.50 lei

CĂRȚI ÎN PREGĂTIRE

- Neale Donald Walsch** – Ce a spus Dumnezeu
Neale Donald Walsch – Conversații cu Dumnezeu pentru părinți și adolescenți
Deepak Chopra – Rețeta fericirii supreme
Deepak Chopra – De ce râde Dumnezeu?
Marianne Williamson – Lacrimi și triumf
Louise L. Hay – Cum să devii expert în folosirea afirmațiilor
Leon Nacson – Cum să-ți descifrezi visele
Marie-Claire Carlyle – Cum să devii un magnet pentru bani
David A. Phillip – Cum să devii expert în numerologie
Frank J. Kinslow – Când nimic nu funcționează, încearcă să nu faci nimic

Eldon Taylor – Autohipnoză și tehnici subliminale
Seka Nikolic – Știi mai multe decât crezi
Darren Weissman, Cate Montana – Miezul lucrurilor
Gabrielle Bernstein – Miracole acum
Amit Goswami – Creativitate cuantică
Sonia Choquette – În drum spre casă
Mira Kelley – Dincolo de viețile trecute
Sandra Anne Taylor – Codul miracolelor tale cuantice
Sandra Anne Taylor – Secretele Legii Atracției
Dr. Fred Luskin – Iartă cu adevărat
Jamie Turndorf – Ia-ți adio de la certuri
Jamie Turndorf – Iubirea nu moare niciodată
Richard Flook – Din ce cauză sunt bolnav
Gay Hendricks, Tinker Lindsay – Prima regulă a lui Tenzin
Cherry Gilchrist – Iubirea începe la 40 de ani
Ken Druck – Regulile reale ale vieții
Ermes Ronchi – Sărutările pe care nu le-am dat
Alan Cohen – *Cursul în miracole* explicat pe înțelesul tuturor
Denise Linn – Vieți în trecut, miracole în prezent
Michael Tamura – Tu ești răspunsul
Bernie Ashman – Semne zodiacale și vieți trecute
John F. Demartini – Inima iubirii
Guy Finley – Secretul sinelui tău nemuritor
Linda Backman – Sufletul care evoluează
Jim Dincalci – Cum să ierți atunci când nu poți
Christy Wilson Beam – Miracole din cer

Carmen Voinea-Răducanu – Visătorii nu mor niciodată
Anca Rădulescu – Puternică și frumoasă
Nadine Voindrouh Apostolescu – Îndeplinește-ți visul!
Sanda Țăranu – Conversații în foaier
Cristina Podoreanu – Lup nebun

„*Fluturi* este o poveste de iubire spusă altfel. O recomand adeseori celor care au uitat să iubească. Recitesc adesea din ea și iubirea e la fel de proaspătă. Iubesc iubirea! Adu în viața ta lucruri care nu pot fi cumpărate cu bani – ele sunt cele mai valoroase! Ridică-te, îmbracă-te frumos și urmează-ți visurile! Ești o minune! Iartă! Iubește! Bucură-te!”

— *Hrisostom Filipescu*

„Scrisul e ca o luptă pe care, dacă o duci la capăt cu demnitate, cu dragoste, cu eroism, cu jertfelnicie, cu atenție, cu devotament față de Cel Care ți-a pus pana harului în mâna sufletului, fiind deplin conștient de valoarea, responsabilitatea și urmările sale, ajungi să transformi viețile oamenilor. Ca duhovnic al autoarei, eu, unul, consider că ea a avut și are ceva de spus lumii prin frumoasa poveste pe care ne-a împărtășit-o în *Fluturi*. Vor fi multe de învățat din carte și mai multe la care se cere profunzime în gândire, dar la sfârșitul poveștii va rămâne în mintea și în sufletul fiecăruia dintre noi, cei care am râs și am plâns pe parcursul cărții, imaginea frumoasă a omului reprezentat de Irina. Om care a râs, a plâns, s-a bucurat, a deznădăjduit, a luptat și s-a resemnat, a murit părerilor altora și a înviat speranței, și-a rupt sufletul în bucățele mici pentru cine nu a meritat, pentru ca apoi să și-l adune, când nu se aștepta, din sufletele oamenilor care i-au dovedit iubirea. Asta înseamnă a scrie cu adevărat, a scrie cu sufletul tău în sufletul celui alt.”

— *Preot D. I.*

„Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge personaj într-o carte. Poate că nu e nimic extraordinar în asta, dar să fii prietena Irinei este o binecuvântare. Le mulțumesc cititorilor ei care și-au exprimat simpatia față de mine și-i mulțumesc Irinei că a scris povestea asta. Eu știu foarte bine că și-a rupt din inimă fiecare cuvânt.”

Cu drag,
Simona

(prietena Irinei din carte)

